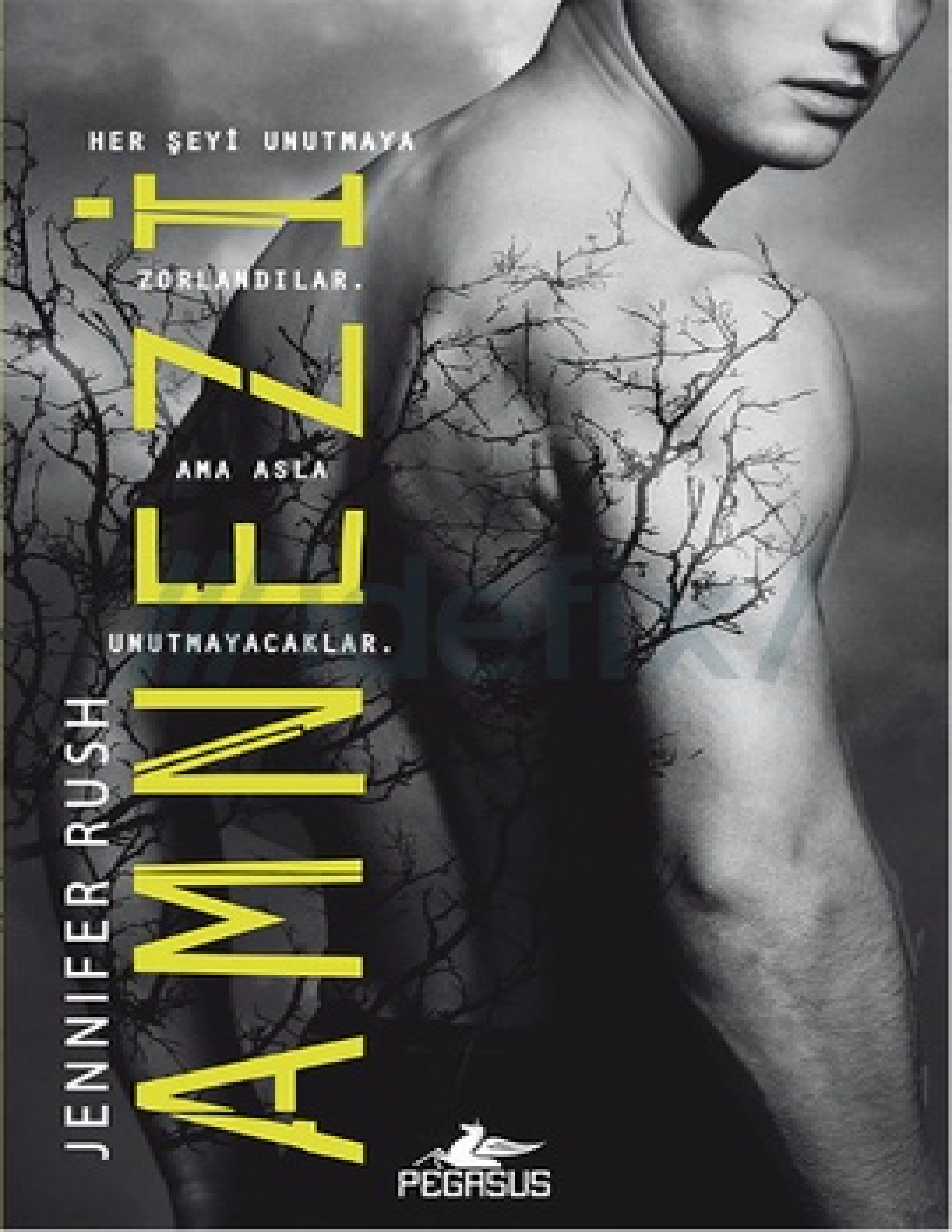

HER ŞEYİ UNUTMAYA
ZORLANDILAR.
AMA ASLA
UNUTMAYACAKLAR.
AMNEZİ
JENNIFER RUSH
PEGASUS

JENNIFER RUSH

AMNEZİ

İngilizceden Çeviren:
Kübra Bahar

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1118
Gençlik: 199

Amnezi
Jennifer Rush
Özgün Adı: Altered

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzelti: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioalu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2015
ISBN: 978-605-343-607-2

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim/İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JENNIFER RUSH

AMNEZ

İngilizceden Çeviren: Kübra Bahar

PEGASUS YAYINLARI

JV’ye, bana inandığı ve geç saatlere kadar uyumama izin verdiği için...

BİR

Son dört yılın büyük bir bölümünde laboratuvara girme iznim yoktu. Yine de bu, oraya gizlice inmeme engel olmuyordu. Ve artık çocukları ziyaret etmek için gece yarısı uyanmam gerekmese de, biyolojik saatim hâlâ O programa tamamen uyuyordu.

Ayılmak için gözlerimi ovuşturarak yatağımın ucunda oturmuştum, çıplak ayaklarım ahşap döşemeye sımsıkı basıyordu. Ayışığı camdan içeri süzülüyor, akçaağaç gölgeleri bir O yana bir bu yana savruluyordu.

Babam sekiz ay önce laboratuvarda ona yardım etmemi istemişti, bu yüzden artık oraya ne zaman istersem gidebiliyordum. Ama çocukları izinle görmek, oraya karanlıkta gizlice inmekle aynı -o kadar heyecanlı- değildi.

Koridordaki gıcırtılı parkeleri çok önceden tespit etmiştim ve şimdi onların üzerinden atlıyor, oturma odası ve mutfağı geçiyor, bodruma giden merdivenleri üçer beşer iniyordum.

Merdivenler küçük bir ek yapıda bitiyordu; burada duvara monte edilmiş bir tuş takımı vardı, tuşlar karanlıkta parlıyordu. Babam gizli kapaklı işler yapan bir şirkette çalışan biri olarak, şifreler konusunda hiçbir zaman tedbirli olmamıştı. Dört yıl önce laboratuvara ilk gizli girişimde, doğru kombinasyonu çözmem sadece bir haftamı almıştı. O zamandan beri de değiştirilmemişti.

Gerekli altı rakamı girdim, karşılığında tuşlar öttü. Kapı tıslayarak açıldı ve filtrelenmiş havanın bayat kokusu beni karşıladı. Nefesim hızlandı. Vücudumdaki tüm sinirler beklentiyle gerildi.

Kısa koridoru geçtim ve karşıma laboratuvar çıktı, insana küçük ve rahat bir alan gibi geliyordu ama aslında laboratuvar, evin kapladığı alandan büyüktü. Babam önce laboratuvarın yapıldığını, çiftlik evinin de onun üzerine yapıldığını söylemişti. Şube, programın ve çocukların New York tarım arazisinin ortasında görünmez olmasını sağlamak için çok uğraşmıştı.

Sağ tarafta babamın çalışma masası, onun yanında da benimki duruyordu. Solda buzdolabı vardı, onu dosya çekmecelerinden oluşan bir kule ve malzeme dolu bir dolap izliyordu. Koridorun girişinin tam karşısında çocukların odaları vardı: Dördü art arda dizilmiş, her biri

diğerinden tuğla bir duvarla ayrılmıştı ve önlerindeki kalın plastik camdan içerisi görünüyordu.

Trev'in, Cas'in ve Nick'in odaları karanlıktı ama sağdan ikinci oda olan Sam'inkinden kısık bir ışık geliyordu. Beni görür görmez masasından kalktı. Gözlerim çıplak karnındaki girintileri ve kalçasının çıkıntısını izledi. Tüm çocukların giydiği pamuklu gri pijama altını giymişti ama üzerindeki tek şey oydu.

"Selam," dedi, sesi camdaki küçücük havalandırma deliklerinin dışarı geçirebildiği ölçüde azalarak.

Ateş boynumdan yanaklarıma kadar yükseldi, ona yaklaşırken sakin ve *normal* görünmeye çalıştım. Bildim bileli çocuklar, değişimlerin öngörülmemiş bir yan etkisi olan hafıza kaybından mustariptiler. Buna rağmen diğerlerinin gerçekte, derinlerde, kim olduklarının ipuçlarını bana verdiklerini hissediyordum. Hepsinin, Sam hariç. Sam yalnızca gerekli olduğunu düşündüğü kadarını veriyordu. Onu gerçekte tanımlayan şeyler hâlâ birer sırdı.

"Merhaba," diye fısıldadım. Eğer uyuyorlarsa diğerlerini uyandırmak istemediğim için hafif adımlar atıyordum. Dirseklerimin sivri uçları, dizlerim olan tepecikler, ayaklarımın sesli vuruşları birden gözüme batmaya başladı. Sam genetik olarak değiştirilmiş, insandan öte bir şey haline getirilmişti ve vücudundaki her becerikli kas kıvrımı bunu ortaya koyuyordu. Buna ayak uydurmak güçtü.

Yaraları bile kusursuzdu. Küçük bir tanesi göğsünün sol yanını bozmuş, buruşmuş cildi beyazlamıştı; yaranın pürüzlü çizgileri, sanki rasgele değil de özellikle yapılmış gibi görünen şekillerden oluşuyordu. Bunun hep bir R harfini andırdığını düşünmüştüm.

"Saat gece yarısını geçti," dedi, "içimden bir ses bana, buraya benimle ürün tanıtımlarını izlemek için gelmediğini söylüyor." Kahkaham benim kulağıma bile gergin geldi. "Hayır. Bir Doğra-Matike pek ihtiyacım yok doğrusu."

"Hayır, olduğunu sanmıyorum." Kolunu başının üzerindeki cama yaslayarak pozisyonunu değiştirdi, böylece biraz daha yakma doğru eğilebiliyordu. Daha yakınıma. "Burada ne yapıyorsun?" Kafamdan bir düzine cevap geçirdim. Zekice bir şey söylemek istiyordum, esprili, ilginç bir şey. Eğer Trev olsaydı sadece, "Beni eğlendirir misin?" derdim, O da en sevdiği tarihsel kişiliklere ait olan ezberlediği birkaç alıntıyı paylaşırdı. Ya

da Cas olsaydı, bir keçeli kalem takımını ikimize pay ederdim, sonra cama saçma sapan resimler çizerdik. Ya Nick... eh, O benim varlığımı nadiren fark ederdi, O yüzden zaten onun için buraya inmiş olmazdım.

Ama söz konusu olan Sam'di, bu yüzden omuz silktim ve yine her zamanki teklifimi yaptım: "Uyuyamadım ve acaba bir satranç maçı yapmak ister misin diye merak ettim."

Cevap vermesini beklerken ellerimi tuhaf bir şekilde önümde kavuşturmuştum.

"Satranç tahtasını getir," dedi sonunda, ben de arkamı dönerken gülümsedim. İhtiyacımız olan şeyi kapıp çalışma masamın sandalyesini çektim. O da kendi tarafında aynı şeyi yaptı. Açılır kapanır küçük masayı ve satranç tahtasını hazırlayıp, siyah taşları Sam'in tarafına, beyazları kendi önüme dizdim.

"Hazır mısın?" diye sordum, başını salladı. Atımı F3'e oynadım.

Dirsekleri dizlerinde, tahtayı inceledi. "Kale. D5." Taşını doğru kareye taşıdım. Sadece oyuna konsantre olup hızla birkaç hamle daha yaptık ve sonra Sam, "Bugün hava nasıldı?" diye sordu.

"Soğuk. Ayaz." Bir sonraki taşımı oynattım. Hemen karşılık vermeyince kafamı kaldırıp onunla göz göze geldim.

Nehir suyu gibi sıradan bir yeşil olan gözlerinde bakacak bir şey yoktu ama onlar tarafından izlenmek başka bir şeydi. Böyle sessiz anlarda Sam'in bakışı içimi titretiyordu.

"Ne?" dedim.

"Gökyüzü... onu çizecek olsan hangi rengi kullanırdın?"

"Masmavi. Neredeyse tadını alabileceğin türden bir mavi."

Nedense Sam'in yarımdayken söylediğim, yaptığım her şey olduğundan daha ciddi gibi geliyordu. Sanki sırf orada oluşu ruhumu sarsmaya, *hissetmemi* sağlamaya yetiyordu. Dış dünyayla son bağı benmişim gibi ona verdiğim her ayrıntının tadını çıkarıyordu. *Sanırım* bazı açılardan öyleydim de.

"Bazen," dedi, "güneşi hissetmenin nasıl olduğunu düşünüyorum."

"Yine hissedeceksin. Bir gün."

"Belki de"

Hissedeceksin, söz veriyorum, hissedeceksin, seni buradan kendim kaçırmak zorunda kalsam bile, demek istedim. *Şifreleri girip hepsini salıvermek nasıl olurdu,* diye düşünmeye çalıştım. Bunu yapabilirdim.

Hatta belki bunun yüzünden başıma da bir şey gelmezdi. Aşağıda kamera yoktu, kayıt cihazı da.

“Anna?” dedi Sam.

Gözlerimi kırpıştırdım, önümdeki satranç tahtasına baktım. Bir sonraki hamlesini mi söylemişti?

“Pardon, ben...”

“Başka bir yerdeydin.”

“Evet.”

“Geç oldu. Yarın devam edelim mi?”

İtiraz etmeye başladım ama daha ben gizleyemeden sinsice bir esneme bastırdı. “Tamam. O zaman stratejim üzerine çalışacak daha çok vaktim olacak.”

Kahkaha ile homurdanma arası bir ses çıkardı. “Öyle yap bakalım.”

Masayı uzaktaki köşeye taşıyıp koridora doğru bir adım attım. “Sabah görüşürüz.”

Banyosundan gelen parlak ışık koyu renk, kısacık saçlarına vurdu, Sam geri çekilinceye kadar bir an için saçlarını griye döndürdü. “İyi geceler, Anna.”

“İyi geceler.” Arkamda laboratuvarın kapısı yana doğru kapanırken el salladım ve O boşluk hissi yeniden içime yerleşti.

Çocukların dünyasına ait değildim. Gerçek dünyaya da ait değildim. Dünyama birini alsam, laboratuvar ve çocuklarla ilgili sırrımı öğrenir diye çok korkuyordum. Şube’nin programı taşımasına neden olmak istemiyordum. En çok da Sam’i kaybetme riskini almak istemiyordum. İlişkimiz sadece testlere, laboratuvara, benim çizimlerime ve gece yarısı yapılan satranç maçlarına dayanıyor olsa da, hayatımı onsuz hayal edemiyordum.

İKİ

Her çarşamba sabahı babam limonata yapıyordu -taze sıkılmış, bol şekerli- ve ben de kurabiye pişiriyordum. Bu bizim geleneğimizdi ve geleneklerimiz daima az sayıda olmuştu.

Babam bardağı elime verirken buzlar bardağa çarpıp şıngırdadı. “Teşekkürler,” dedim bir yudum alarak. “Muhteşem.”

Sürahiyi buzdolabına ittirdi. “Güzel. Güzel.”

Arka bahçenin ardındaki ormana bakıp söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışarak mutfak masasında kımıldandım. Babamı sadece bir dakika daha burada tutabilecek bir şey. Babam ve ben pek sohbet etmezdik. Son zamanlarda bizi bağlayan tek şey laboratuvardı sanki.

“Bu sabahki gazeteyi gördün mü?” diye sordum, gördüğünü bilmeme rağmen. “Bay Hirsch eczaneyi satın almış.”

Evet, gördüm.” Babam ölçü kabını lavaboya koyup elini başının arkasına götürerek beyazlayan saçlarını düzeltti. Endişeli olduğu zamanlarda bunu çok yapardı.

Oturduğum yerde öne çıktım. “Neyin var?”

Elini çiftlik evinin musluğunun kenarına koyarken göz kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti. Canını sıkan şeyin ne olduğunu söyleyecek sandım fakat yalnızca başını salladı. “Hiç. Bugün yapacak çok işim var, O yüzden sanırım aşağı ineceğim. Sonra sen de gelir misin? Nick’in kan örneğinin alınması lazım,” dedi.

Babam gününün ne kadar kötü geçtiğinden söz eden biri değildi, bu yüzden ne kadar ısrar etmek istesem de yapmadım. “Tabii. Biraz sonra gelirim.”

“Tamam.” Başını ileri geri salladıktan sonra mutfaktan kayboldu, bodruma inen merdivenlerden ayak sesleri geldi. Ve işte böylece vaktim dolmuştu. İşi babamı sürekli tüketiyordu ve ben uzun zaman önce bunu kabullenmiştim. Ancak hiç alışamamıştım.

Annemin hatıra defterini O sabah onu bıraktığım tezgâhın üzerinden aldım. İçine düşünceleri ve ilham verici bulduğu her şeyle beraber en sevdiği yemek tariflerini yazmıştı. Arka tarafta kurabiye tariflerine ayrılmış

özel bir bölüm vardı. Bu ondan bana kalan tek şeydi ve ona her şeyden daha çok değer veriyordum.

Birkaç ay önce, arkadaki boş sayfalara kendi notlarımı ve çizimlerimi eklemeye başlamıştım. Sanki benim eklemelerim defterde olanları bir şekilde bozacakmış gibi, onu mahvetmekten hep korkuyordum. Ama benim de isteklerim ve düşüncelerim vardı, onları yazmayı tercih edeceğim başka bir yer de yoktu.

Küçük, bitişik el yazısını tekrar tekrar okuyarak parmaklarımı eskiden kalma yemek lekelerinin üzerinde gezdirdim.

Cas'in en sevdiği kurabiyeden, balkabaklı çikolata parçacıklı olandan yapmaya karar verdim çünkü önceki gün zihinsel değerlendirmede en yüksek notu almıştı ve bu benim de en sevdiğimdi.

Malzemeleri topladıktan sonra işe koyuldum. Tarifi ezbere biliyor sayılırdım ama yine de annemin talimatlarına ve kenarlara aldığı notlara uydum.

Yapay vanilya kullanma.
Tatillere yakın balkabağı püresi stokla, dükkânlar bahar ve yaz aylarında pek bulundurmuyor.
Ekstra çikolata eklemenin de sakıncası olmaz, hem de hiç.

Babam, bazı insanların ekmek yediği gibi annemin de çikolata yediğini söylüyordu.

Ben bir yaşındayken ölmüştü, bu yüzden onu pek tanımıyordum. Babam da ondan çok sık söz etmezdi ama arada bir hafızasından bir hikâye çıkardı ve ben, çıkaracağım en ufak bir ses büyüyü bozar diye korktuğumdan, çıt çıkarmadan dikkatle dinlerdim.

Damla çikolata poşetini karıştırma kâsesine boşalttım, küçük parçalar yulaf ezmesi tabakasının üzerine pat pat düştü. Dışarıda kasvetli gökyüzü güneşi saklıyordu ve ben yatağımdan zar zor çıktığımdan beri rüzgârın şiddeti artmıştı. Kış geliyordu. Eğer bu gün kurabiye yapılmazsa, başka ne zaman yapılırdı bilmiyorum.

Hamuru karıştırdıktan sonra iki kurabiye tepsisi doldurup fırına attım, zamanı da iyi pişmiş ile hamursu arasında olacakları şekilde ayarladım. Cas öyle seviyordu.

Fırın saatinin sesi gelirken, fen kitabım açık halde masada oturuyordum. Fay hatları konusunun sonuna gelmiştim ve bununla ilgili bir kompozisyon yazmam gerekiyordu. Tüm hayatım boyunca evde eğitim görmüştüm ve öğretmenim de babamdı. Son zamanlardaysa beni kendi halime bırakmıştı. Ödevimi yapmasam büyük ihtimalle fark etmezdi bile ama bu kadar çabuk pes etme fikrine katlanamıyordum.

Kurabiyeler piştiğinde hiçbir ilerleme kaydetmemiştim ve sırtım ağrıyordu. Cumartesi akşamı dövüş dersinde -müfredat dışı bir aktivite olarak babamın fikriydi- bir kasımı incitmiştim ve hâlâ onun acısını çekiyordum.

Kurabiyeleri soğumaya bırakıp odama çıktım. Şifonyerimin üstündeki eski çizimler ve gezi dergileri yığınını kenara itip arkalarına gizlenmiş ağrı kesici şişeme bakındım.

Bir yudum suyla iki hap yuttuktan sonra, birkaç tutam sarı saçı yüzüme dökülecek şekilde bırakıp saçlarımı dağınık atkuyruğu yaptım. Aynada kendime göz attım ve dudak büktüm. Bir şeyleri kâğıt üstünde güzelleştirmekte iyiydim; elimde kalem olunca bu benim için kolaydı. Bir şeyleri gerçek hayatta güzelleştirmekse hiç de kolay değildi.

Soğumuş kurabiyeleri tabağa doldurduğumda saat on ikiyi biraz geçmişti. Laboratuvara inerken Cas için aldığım yeni tenis topu paketini aldım. Çocukta dikkat eksikliği sendromu olduğuna yemin edebilirdim, gerçi ortalıkta yiyecek bir şey olduğunda hiç dağılmayan dikkati *biraz* odaklanma becerisi olduğuna işaret ediyordu.

İçeri girdiğimde bakışlarım önce Sam'in odasına yöneldi. Çalışma masasında oturuyor, sıkı sıkı kapanmış yay gibi dudakları bir şeye yoğunlaştığını gösteriyordu. Önündeki kitaptan kafasını kaldırma zahmetine bile girmedi. Geceleri birlikte vakit geçirdiğim Sam, etrafta insanlar olduğu zamanlar, gördüğüm dikkatli ve ciddi Sam'den tamamen farklıydı. Benim de davranışlarım etrafta kimin olduğuna göre değişiyor muydu? Değişiyorsa bile, Sam'in bunu fark edeceğinden şüpheliydim.

Babam bilgisayarın başında yazı yazıyordu. Gözlerini ekrandan ayırmadan yarım yamalak el salladı. Sarı saçları dağınık tutamlar hâlinde dikilmiş olan Cas, ben yaklaşınca odasının ön tarafına yürüdü. Yüzünü cama yapıştırdı ve yanaklarını balon balığı gibi şişirdi. Geri çekilip sırıttığında yanaklarında, yalnızca beş yaşındakilerin yapabileceği gibi

masum ama yaramaz gamzeler çıktı. Yani, beş yaşındakilerin ve Cas'in yapabileceği gibi.

İşlemlerin neden olduğu değişimden dolayı yaşlanma oranlarına rağmen, Cas aralarında en genç görünendi. Gamzeleri ve yuvarlak yanaklarıyla tipik bir bebek surattı. Ve bundan yararlanmayı çok iyi biliyordu.

"Balkabaklı mı?" Başıyla kurabiyeleri işaret etti.

"Elbette."

"Anna Banana[1], seni seviyorum."

Güldüm ve bölmenin -onun odası ile Trev'inki arasındaki tuğla duvarda yer alan küçük boşluğun- kilidini açtım, dört kurabiye ve ayrıca tenis toplarını koydum. Kendi tarafındaki kapağı açabilsin diye düğmeye bastım.

"Ah, Tanrım," dedi, ardından koca bir kurabiyeyi bir solukta yuttu.

"Yemek söz konusu olunca bir kara delik gibisin."

"Proteine ihtiyacım var." Sert karnına hafifçe vurdu. Bu hareketi yaparken arka arkaya *küt, küt* diye ses geldi. Boğazına tıktığı bu kadar yiyeceğe rağmen bir gram bile almıyordu.

"Bir dolu kurabiyenin içindeki iki tane yumurtanın protein sayıldığını sanmam."

Tenis topu paketinin kapağına bir fiske attı. "Tabii sayılır."

"Sana geçen hafta getirdiğim model arabayı bitirdin mi?" Arkasında kalan ve yarısı bitmiş projelerle çer çöp yığını yüzünden güçlükle seçebildiğim çalışma masasına baktım. Bir spor dergisinin üzerinde bir başına duran direksiyon gözüme ilişti. "Bu dağınıklığı 'hayır' olarak mı kabul etmeliyim?"

Suratını buruşturup pufladı. "Daha çok vaktim var."

Sonra Trev'in odasına gittim. İlk geldiğimde yoga yapıyordu ama şimdi duvara dayanmış duruyor, beni bekliyordu. Göz göze geldik, gülümsedim. Teni kahverenginin benzersiz bir tonuydu; ateş ışığı gibi, sıcak, berrak ve davetkâr. Onu çizdiğim zaman, başkalarında nadiren kullandığım renkler kullanırdım. Belki de en çok onu çiziyor olmamım nedeni buydu. En iyi Trev'i tanıdığımı düşünsem de, tahmin etmesi en zor olan onun kökeniydi. Yogadan kalma terin pırıltısı arasından görünen buğday teni, diğerlerinden farklı bir kökeni olduğuna işaret ediyordu. Dosyalarında elle tutulur bir şey bulamamıştım ama bence Kızılderili olabilirdi ya da belki de İtalyan'dı.

Tabağı göstererek, “Biraz ister misin?” diye sordum.

Hızlı bir el hareketiyle siyah saçlarını düzeltti. “Çarşambalar için yaşadığımı biliyorsun.”

Ona dört kurabiye verdim, O da karşılığında benim için bölmeye bir şey bıraktı. İçeri uzandığımda ciltsiz bir kitabın yumuşak sırtını hissettim. Mark Twain’in *Yeryüzünden Mektupları*. Önceki hafta kütüphanede göz attığım bir kitaptı. Kütüphane üyeliğim benimkinden daha çok Trev’in okuma alışkanlığına yarıyordu. Fırsat buldukça ona kitaplar satın alıyordum, hepsi çalışma masasının üzerindeki rafa diziliyordu. Elbette alfabetik sırayla.

Ön kapağın içinde bir not buldum.

Dün gece buraya geldin mi?
Sam’e ne söyledin?

Arkama dönüp acaba babam fark etti mi diye baktım. Etmemişti. Trev’e pek çok sırrımı söylerdim. Burada en iyi arkadaşım diyebileceğim biri varsa, O da Trev’di. Sam’e olan hislerimi bilen tek kişi de Trev’di.

Hemen masamdan bir kalem alıp hızlıca cevap yazdım.

Evet. Neden? Bir şey mi söyledi?

Notu cama dayadım ve Trev okudu. Cevap yazıp benim için kaldırdı.

Tuhaf davranıyor. Bu sabah, Nick senin ve kurabiyelerin hakkında bir şey söyledikten sonra onu tersledi. Ve son zamanlarda gittikçe daha az uyuyor. Ona bir şeyler oluyor.

Bir sonraki notumu yazdım,

Bilmiyorum. Gözüm üzerinde olacak.

Trev bilmiş bir gülümsemeyle, “Olacağından eminim,” dedi.

Sırıtarak kâğıdı buruşturdum, yorumu ise duymazdan geldim. “Başka kitap istiyor musun?”

“Abraham Lincoln hakkında bir şey olur mu?”

“Bir bakarım.”

Sam’in odasına yöneldim. Oldukça iyi bir beslenme alışkanlığı vardı, bu yüzden kurabiyeler hiç ona göre değildi, yine de adımlarımı yavaşlattım.

Hâlâ kambur bir hâlde masasında oturmuş, kitabını okuyordu. *Yirmi birinci Yüzyılda Teknoloji.* Bunu onun için özel olarak sipariş etmiştim. Sam'in üzerindeki rafta bazı kitaplar vardı, çoğu başvuru kitapçıklarıydı. Odası derli toplu ve sadeydi. Ben geçerken kafasını kaldırdı. "Selam," dedi.

Gülümsedim. "Selam."

Ve bu kadarla kaldı.

Nick'in odası sonuncusuydu. O ve ben hiçbir zaman iyi anlaşamamıştık. Aslına bakacak olursak, bir keresinde bana yüzümü görmeye tahammül edemediğini söylemişti. Bildiğim kadarıyla onu kızdıracak bir şey yapmamıştım ve yapmış olsaydım bile, Nick karşılık vermekten çekinecek türden biri değildi.

Bölmeye birkaç kurabiye koydum. "İstediğin bir şey var mı? Bu hafta içinde bir gün, büyük ihtimalle alışverişe gideceğim. *Car&Driver'ın* yeni sayısını ister misin? Şampuanın var mı?" Avokado ve karite yağından yapılmış özel şampuanları severdi. Bunları sadece organik ürün satan bir internet sitesinden kendi paramla almak zorunda kalıyordum. Onun umurunda değildi.

Cevap vermeyince mırıldandım: "Boynuzlarını sivriltmek için bir taş istersin belki, ha?"

Ben masama dönerken seslendi. "Bir duble votka olmaz mı?" Onu duymazdan gelip sandalyeme gömüldüm, çikolatası bol bir kurabiyeyi sesli sesli yemeye koyuldum. Ben de annem gibi fazladan tatlıya hayır demezdim. Aramızda ortak bir nokta olarak en azından bu vardı. Bu ve babamın söylediğine göre, elâ gözlerimiz. Boştaki elimle önceki günün muayene tablosunu önümde tutup çocuklara çaktırmadan baktım. Nick elinde kurabiyelerle yatağına yayılmış, kurtlarla ilgili bir televizyon programı izliyordu. Sam hâlâ kitap okuyordu. Trev odasının ön tarafında durmuş, Cas'le normal çikolata ile beyaz çikolata arasındaki farkları tartışıyordu, aralarındaki duvar sohbet etmelerine hiç de engel olmuyordu.

Israrla sorgulasam da babam programın neyi test ettiğini bana söylemezdi. Laboratuvarı ilk bulduğum zamanlar tek düşünebildiğim buydu. Bodrum katımızda bu dört çocuğun ne işi vardı? Anne babaları neredeydi? Ne kadar zamandır oradaydılar? Babam merakımı giderip sessiz kalmamı sağlamak için bana ne kadar bilgi vermesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Şubeyi elbette biliyordum. Ama programı kimin yürüttüğünü bilsem de, bunu *neden* yaptığını bilmiyordum.

Babam ona güvenmemi, onun da, Şube'nin de ne yaptıklarının farkında olduklarını söylemişti. Bu, çoğunluğun iyiliği içindi.

Görevimiz gözlemlemek, verileri kaydetmek ve tedavilerde gerekli değişiklikleri yapmaktı. Babam ebeveynlik departmanını biraz ihmal etmiş olabilirdi ama iyi bir insandı ve eğer O Şube'ye ve bizim program içindeki rolümüze güveniyorsa, ben de güveniyordum.

Şube'nin büyük ihtimalle devlet tarafından finanse edildiğini düşünüyordum. Babam savaşlar ve dış çatışmalar konusunda takıntılıydı, bu yüzden fikrim mantıklı geliyordu. Son teorim, çocukları üstün askerlere dönüştürüyor olduklarıydı. Dünya daha fazla kahramandan faydalanabilecekti.

Nick kurabiyelerini bitirince, kan alımı için tepsimi hazırladım. Her malzemeyi iki kez kontrol ettim. Üç küçük şişe. Bir yeni iğne. Lastik bant. Yara bandan. Alkollü bezler. Her şey yerli yerindeydi.

Nick'in odasına sadece iki haftada bir çarşamba günü gitmem gerekiyordu ama her seferin ardından sinirlerim bozuluyordu. Bir dağ aslanından kan almayı tercih ederdim. Eğer Nick bir kahramana dönüştürülüyorsa, program onu seçmekle hata etmişti.

Odasına giderken O histen kurtulmaya çalıştım. "Hazır mısın?"

"Bir şey fark eder mi?"

Karşılık olarak onun kadar gıcık bir şey söylemek istedim ama kendimi tuttum. Bir an önce olsun bitsin istiyordum.

Babamın laboratuvarla ilgili, sorgulanmadan uyulması gereken üç kuralı vardı. Birinci kural: Çocuklar uyanıkken odalarına girme. İkinci kural: Uyutucu gazı ancak denek güvenli bir şekilde uzanmışsa aç. Üçüncü kural: Gazın etki etmesi için dört dakika bekle.

Kuralları çocuklar da biliyordu.

Ama Nick kurallardan nefret ederdi.

"Uzanır mısın, lütfen?" diye sordum. Küçümsemeyle dudak büktü. "*Uzan hadi*, Nick." Dudak bükme hırıltıya dönüşse de en sonunda dediğimi yaptı.

Arkamda babamın cep telefonu çaldı. "Bunu cevaplamak zorundayım. Ben yukarı çıksam idare edebilir misin?"

Babama Nick'ten korktuğumu söylemek istemedim; laboratuvar işini beceremediğimi düşünsün istemiyordum. Bu yüzden kafamı salladım. "Tabii ki," dedim. Babam kulağında telefon, hızla dışarı çıktı.

Nick sonunda yatağına yatınca, malzeme tepsimi aldım. Kontrol panelindeki Hücre No 4 tuşuna basmadan önce, “İşte geliyor,” diye uyardım. Nick’in tavanındaki iki hava deliği gıcırdayarak açıldı, beyaz gaz tıslayarak dışarı çıkmaya başladı.

Gaz etki etmeden önce, “Bu pislik başımı ağrıtıyor,” demeyi başardı ve sonra gözleri kapandı. Uzun, kask vücudundan eksik olmayan gerginlik yerini rahatlamaya bıraktı.

Boynuma iple asılı kronometreye baktım. Dört dakika, çoğu insanın nefesini tutamayacağı kadar uzun bir süreydi. Babam, çocukların bu aşamada kımıldayamaz olduklarından ve büyük ihtimalle benim için hiçbir tehlike oluşturmadıklarından yüzde doksan emin olduğunu söylüyordu ama yüzde on onun için çok fazla bir riskti.

Dört dakika geçince havalandırma kapakçıklarını tersine döndürmek için düğmeye bastım ve gaz geri emildi. Nick’in odasının şifresini hızlıca girdim, duvarın yarısı öne çıkıp yana açıldı. Tepsimi yere bırakıp yatakta Nick’in yanına oturduğumda, gazın keskin kokusu hâlâ hissediliyordu.

Onu böyle gevşemiş görmek tuhaftı. Bu onu neredeyse savunmasız gösteriyordu. Karanlık, sert bakışları gitmiş, yüzünün sert hatları yumuşamıştı. Siyah saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Uyanıkken O kadar sinir bozucu olmasaydı, yakışıklı olduğunu bile düşünebilirdim.

Dirseğinin içinde sağlam bir damar bulduktan sonra gerekli olan üç şişeyi doldurmam zor olmadı. Tam gitmek üzereydim ki gömleğinin kıvrımının altından bir kesiti görünen çıplak teninde bir şey gözüme takıldı.

Kronometreme baktım. Gazın etkisinin geçmeye başlamasına bir dakika, otuz saniye vardı. Tepsiyi tekrar yere bırakıp gömleğinin kenarını kaldırdım.

Eski ve artık beyazlamış bir yara tenini soldurmuştu. Ama yaranın şekli durmama neden oldu. Nerdeyse bir *E* harfine benziyordu. Sam’in yarası, göğsündeki *R* aklıma geldi. Nasıl olmuştu da Nick’inkini fark etmemiştim?

Çünkü ona hiç bakmıyordun.

Trev iki hücre öteden, “Vaktin azalıyor,” diye seslendi. Nick gözlerini kırpıştırdı. Yan taraflarında duran parmakları kasıldı.

Kalbim düzensiz atmaya başladı. Tepsiyi alıp kapıya yönelmiştim ki, Nick bana uzandı. Parmakları kolumu sıyırdı ancak gazın etkisiyle hâlâ uyuşuk olduğu için yakalayamadı. Kontrol düğmesine hızla vurdum ve O ileri doğru atılırken, duvar yeniden eski yerine çekildi. Mavi gözleriyle

gözlerime baktı; sert bakışları geri dönmüştü. Ödüm patlasa da korkmamış gibi davranmaya çalıştım. Nick’in gözleri gördüğüm en mavi gözlerdi; gecenin gündüzle buluştuğu anda gökyüzünün aldığı renkti. Onu yaşından daha büyük, daha tehlikeli, daha *her şey* gösteren bir maviydi.

“Bir dahaki sefere,” dedi, “sadece işini yap ve mecbur kalmadıkça bana sakın ama sakın dokunma.”

Sam sert bir tonla, “Nicholas, dur,” diye seslendi. Sanki iş O raddeye varırsa vura vura kendine yol açmaya niyetliymiş gibi ellerini cama yasladığında Sam’le göz göze geldik. “Sen iyi misin?”

Güçlükle, “Özür dilerim,” demeyi başarabildim hâlâ nefes nefeseydim. “Ben sadece...” Yaradan bahsetmek, onun Sam’inkiyle bir alakası olup olmadığını bilmek istiyordum ama Sam’in yüzündeki gergin ifade bunun sırası olmadığını söylüyordu.

Tekrar, “Özür dilerim… “dedikten sonra arkamı dönüp kafamı işime gömebilmek için tepsiyi tezgâha götürdüm.

***

Babam, telefonla konuşmak için ortadan kaybolduktan bir saat sonra laboratuvara ağır ağır döndü.

“Nick’in kan örneği hazır,” dedim.

Babamın işaret parmağı ile orta parmağı arasından yarısı çiğnenmiş bir pipet sarkıyordu. Üç yıl önce sigarayı bırakmış, sigaraların yerini pipetler almıştı.

“Her şey yolunda gitti mi?” Pipeti ağzına sokup bilgisayarın başına oturdu.

“iyiydi,” diye yalan söyledim. Ofis sandalyemde yüzüm çocuklara dönük olacak şekilde oturdum. Cas hücresinde tenis topunu tavandan yere sektiriyordu. Trev banyosunda kaybolmuştu. Nick hâlâ televizyon izliyordu.

Sam’e gelince... Sam yalnızca, gözleri kapalı halde sırtüstü uzanmıştı.

Babama, ”Telefon görüşmen nasıl geçti?” diye sordum. “Connor mıydı?”

“Oydu. Ve iyi geçti.”

Connor, kontrol etmek için Şube’den sık sık arar ama çocuklara bakmak ve babama “birimlerin” hazır olduğunu düşünüyor mu diye sormak için, iki ayda bir gelirdi. Babam her seferinde hayır diyordu. Ve çocukların ne için hazırlandığını ona sorduğumda, bana otomatik cevabını verirdi: *Bu çok gizli.*

Sam oturur pozisyona geçti, ön kolunun kası oynuyordu. Her gün, saat tam öğlen ikide, antrenman yapıyordu. Onu izlemek, bir koreografiye sıkı sıkıya bağlı bir çalışmayı izlemek gibiydi -her hareket sayılıyordu.

Duvardaki dijital saate baktım: 13.55'ti.

Sam beyaz tişörtünü çıkardı, arkasını dönüp sırtındaki dövmeyi görmemi sağladı. Teninin büyük kısmını dört huş ağacı kaplıyor, omuzlarında ve kollarının bir kısmında dallar iç içe geçiyordu.

Bacaklarını düz uzatıp öne eğilerek bir dizi esneme hareketi yaptıktan sonra şınav pozisyonuna geçti. Bir seferinde bazı şemaları okuyormuş gibi yapıp şınavlarını saymıştım. Birkaç dakika içinde yüzlerce şınav çekmiş ve asla yavaşlamamıştı. Babam fiziksel gücün, onun ve takımının geliştirdiği bir özellik olduğunu ve Sam'in, genetik değiştirme işlemlerinin başarıya ulaştığının kanıtı olduğunu söylüyordu.

Şınavlardan sonra Sam mekik çekmeye koyuldu; kalkarken karın kasları toplanıyordu. İki hücre ötede Cas, yarısı televizyondan öğrenilmiş karate hareketleri, yarısı da hip-hop dansı olan kendi antrenmanını yapıyordu.

Saat 14.51'de Sam yavaşlayıp gevşeme moduna geçti ve hızla birkaç esneme hareketi daha yaptı. Bitirdiği zaman masasından bir havlu alıp alnındaki teri sildi ve bana baktı.

Yüzüm kızardı, arkamı dönüp O banyosuna gidip gözden kaybolurken kontrol panelinde son derece ilginç bir şey bulmuşum gibi yaptım. Bir saniye sonra geri dönüp camı tıklattı.

Gözlerimi kaldırdım.

"Biraz su alabilir miyim?"

"Bana da biraz bira lütfen!" dedi Cas ve ekledi: "Ama su da olur."

Eğer yalnız olsaydım, kalkar, iki bardak su doldurur ve onlara verirdim. Ama babam oradaydı, onun rızasını aldım çünkü onun kızı olsam da, patron oydu.

"Olur," diye mırıldandı babam dosyasını okurken gözlük camlarının ardından gözlerini kısarak.

Sam tezgâhın üzerindeki kutuyu işaret ederek, "Bir de pipet alabilir miyim?" diye seslendi.

Babam gözlerini bile kaldırmadan, "Tabii," dedi.

Önce Cas'e suyunu verip Sam'in odasına gittim. Bir saniye sonra bölmeden bardağını aldı. "Teşekkürler." Üzerinde hâlâ gömleği yoktu ve göğsündeki yarayı incelemekten kendimi alamıyordum. Aklıma Nick geldi.

Başka yaraları da var mıydı? Varsa, buna sebep olan neydi? Cas'in ve Trev'in de yaraları var mıydı?

Bir saniye sonra bakışlarımı üzerinden çektiğimde Sam'in bana hâlâ tenimi ısıtacak kadar yoğun bakışlarla baktığını fark ettim. "Başka bir şey ister misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Peki, O zaman," dedim. "İşime geri dönmeliyim. Girilecek bir sürü veri var. Dosyalanacak... dosyalar."

Arkamı döndüğümde, babamı bana tuhaf bir şekilde bakarken buldum. Hislerimi biliyor muydu? Anlamış mıydı? Ama O yalnızca pipetini aldı ve işine döndü. Ben soluk alıp huzursuzluğumu atmaya çalıştım. Sam'in beni, onu ilk gördüğüm zamanki on üç yaşındaki kıza döndürebilme gücü vardı.

Bir sonraki saati test çizelgeleri hazırlıyormuşum gibi yaparak geçirdim.

ÜÇ

Laboratuvardaki çocukları ilk keşfettiğim zaman, Nick'i görür görmez ödüm kopmuştu. On üç yaşındaki ben, yanlarda sıkılmış ellerine bakakalmış, gözlerimle kollarının üstüne ve etrafına yayılan kabarmış damarlarının izini sürmüştüm. Nick, sanki daha en başından benden nefret ettiğini biliyor gibiydi.

Sam olmasaydı, oraya bir daha inmeyebilirdim.

Onun oradaki görüntüsü, içimi dışımı okuyormuş gibi sorgular bir ifadeyle yana eğilmiş başı daha O zaman bile beni tutsak etmişti. Kendimi daha önce hiç O kadar ilginç, O kadar özel hissetmemiştim.

Nick'i görmezden gelip, "Adın ne?" diye sormuştu.

"Anna. Anna Mason."

"Anna, ben Sam."

Yandaki odada Nick homurdanmıştı. Diğerlerini etrafımda hissedebiliyordum. Trev hücresini adımlıyordu. Cas parmaklarının içi beyaza dönmüş hâlde cama yaslanmıştı.

Sonra Nick duvara bir yumruk atınca ben sıçramıştım.

"Nicholas," demişti, Sam jilet gibi keskin bir sesle.

Bunun nasıl bir yararı olacağını anlamamıştım ama birkaç saniye içinde Nick geri çekilmişti. Odasının arka tarafındaki banyoya girip kapıyı hızla çarpmıştı.

Çocuklar on altı yaşından çok daha büyük görünmüyorlardı. Geçirdikleri değişimlerin yaşlanma oranlarını yavaşlattığını sonradan öğrendim. O zaman on sekiz yaşına yakınlardı ve ilerleyen yıllar boyunca çok az yaşlandılar.

Orada ne yaptıklarını, ne kadar zamandır O odalarda olduklarını bilmek istiyordum. Kim olduklarını, iyi olup olmadıklarını bilmek istiyordum çünkü iyi gibi davranmıyorlardı. Ama bu düşünceler kafamda birbirine girmiş ve ağzımdan tek bir mantıklı soru bile çıkmamıştı.

"Gitmelisin, Anna," demişti Sam. "Nick iyi değil."

"Ben hastalandığımda kurabiyeler kendimi iyi hissettirir."

Bunu söylemek tam bir aptallıktı ama ağzımdan bir tek bu çıkmıştı.

Sonraları kurabiyeler, geri dönmem için bahane olacaktı. Nick bile beni Sam'den, bana küçük bir kızdan fazlasıymışım gibi bakan O çocuktan uzak tutamazdı. Ve O bunu denemişti. O ilk seferden sonra babama gizlice laboratuvara girdiğimi söyleyen Nick olmuştu; sonrasında ceza almamın, yakalanmadan gizlice içeri tekrar girmeminse birkaç ay almasının tek nedeni oydu.

Ama Nick beni bir daha şikâyet etmedi ve bir yanım, onun sessiz kalmasını sağlayanın Sam olup olmadığını merak ediyordu. Ve eğer oysa bu Sam'in oraya gitmemi *istediği* anlamına mı geliyordu?

Her sabah ve nerdeyse her gece, beni yatağımdan çıkarıp merdivenlerden aşağı iten bu umut olmuştu.

***

Ertesi sabah, babam yukarıda bazı telefon görüşmeleriyle meşgulken, yapılacaklar listemi hazırladım. Bir sürü dosyalama. Yırtılacak kâğıtlar. Sam'in zihinsel testini uygulama. İlk olarak sonuncusunu yapmaya karar verdim, diğer her şey bekleyebilirdi.

Ben masamdan dosyasını alırken, "Ee, bu hafta ne var?" diye sordu Sam.

Ona şöyle bir baktım. Her zaman ilgisini çekmeye uğraşıyordum ama ne zaman O ilgi üzerimde olsa bakışlarının altında konsantre olmakta zorlanıyordum.

Dosyayı açtım. "Yabancı dil."

Sam sandalyesini odasının ön tarafına çekti, ben de aynısını yaptım. Dosyayı kucağıma koyup yeni bir çizelge açtım. Şube'nin logosunun yanına -içinde çift spiral çizgi olan kesişen iki daire- Sam'in adını yazdım. Ve arakasından *11 Ekim, 11.26*

Bu haftanın paketinde bir yüzünde İtalyanca cümleler, diğer yüzünde İngilizce karşılıkları yazan bir dizi kart vardı. Çocuklar hafıza kaybına uğradıkları için, Şube neleri yapabildiklerini, eski hayatlarındaki becerilerinden hangilerine hâlâ sahip olduklarını bilmek istiyordu.

Görünen O ki, Sam programa girmeden önce tam bir dil uzmanıydı. Bense yetenekler söz konusu olduğunda, yalnızca çizim yapmakta ve sudoku bulmacaları çözmekte iyiydim.

İlk kartı kaldırdığımda Sam'in gözleri kelimelerin üzerinde dolaştı. "Tren istasyonunu arıyorum."

Doğru.

İkinci kartı gösterdim.

“Saat kaç?”

Toplamda elli kart çalıştık. Sam’in yanıtlarını deftere yazdım. Her zamanki gibi yüz üzerinden yüz almıştı.

Malzemelerimi dosyanın içine soktuktan sonra, “Göğsündeki vara izi hakkında bir şey hatırlıyor musun?” diye sordum öylece.

Bir an bile tereddüt etmeden cevap verdi. “Hayır. Ama zaten çok yara izim var.”

“Ama hiçbiri göğsündeki kadar anlamlı görünmüyor.”

Sesi çıkmadı. Bir sırrını yakalamıştım; yüzünden anlayabiliyordum. “Cas’in de böyle bir yarası var mı?”

“Anna.” Adım bir uyarı gibi çıkmış ama aksine bana cesaret vermişti.

“Onların anlamı ne?”

Bana arkasını döndü. Kambur duruyor, kürek kemikleri gömleğinin altından çıkıntı yapıyordu. Ağaç dalı şeklindeki dövmelerinin sivri uçlarını gömleğinin kol ağzından görebiliyordum.

Anlat bana, Sam.

Çocukların kıpırdandıklarını, bize doğru geldiklerini hissettim.

“Şimdi olmaz,” diye mırıldandı Sam.

“Efendim?”

Diğerleri geri çekilmişlerdi ve duyduğum tedirginlik de onlarla birlikte yok olmuştu.

“Sanırım işimiz bitti, Anna,” dedi Sam.

Dosyasını, diğerlerinin bulunduğu çekmeceye koyup çekmeceyi hafifçe çarparak kapadım çünkü beni kovmuştu ve ben gitmek istemiyordum.

Laboratuvar kapısına geldiğimde şifreyi hızlı hızlı girip sonradan gizlice laboratuvara inmeyeceğime dair kendime söz verdim. Yapabildiğim kadar dayanacağıma, satranç oyunlarımız, geceleri dışarıdaki dünya hakkında ettiğimiz sohbetler olmadan laboratuvarın ne kadar sıkıcı olacağını ona göstereceğime söz verdim.

Ama bununla ondan çok kendimi cezalandırmış olacaktım. Ve sözümü tutmayacağımı da biliyordum.

DÖRT

O akşam yemekte, kaşığımı kâsemde gezdirip sekiz şekli çizerek acılı fasulyeleri didikledim. Babam yemek masasında karşımda oturuyor, kaşığı kâsesinin kenarlarına vurup ses çıkarıyordu. Arkamızdaki televizyonda futbol maçı oynanıyordu. Babam arada bir başını kaldırıp skora bakıyordu. Maç seyrederken hiçbir zaman çok heyecanlanmazdı ama televizyondaki adamlar gibi değildi. İyi bir maçsa, O adamlar kollarını zaferle yukarı kaldırarak sandalyelerinden fırlarlardı.

Babamı böyle bir şey yaparken asla düşünemiyordum; ne futbol için, ne bilim için yapardı, hatta piyangoyu bile kazansa yapmazdı. Babam durgun, her zaman sakin biriydi. Duygu eksikliğinin annemi kaybetmiş olmasından kaynaklandığını düşünüyordum.

Annem sporu seviyormuş. En azından, babam öyle diyordu. Belki de bu yüzden izliyordu.

“Baba?”

“Efendim?” Yemeğin sosuna bir parça kraker batırdı.

“Çocuklar hiç damgalanmış mıydı?”

Dudak bükerek konuştu: “Elbette hayır.”

“Nick’in ve Sam’in yaralarını fark ettin mi? Hani şu harfe benzeyenleri?”

“Bir sürü yaraları var.” Televizyondaki sunucu ikinci yarıyla ilgili bir şey söyledi ama sonrasında söylediklerini duyamadım. Babam kaşığını kâsesine bıraktı ve başını kaldırıp bana baktı. “Bu arada, sana söylemek istediğim bir şey vardı... Cas’e bu kadar çok şey vermeyi bırakalım, olur mu? Neden diğerlerine getirdiğin gibi ona da kitap getirmiyorsun? Projelerinden hiçbirini bitiremiyor ve odası da darmadağınık...”

“Cas pek kitap seven bir tip değil.”

“Pekâlâ...” Babam elini kafasının arkasında gezdirip iç çekti. “O zaman ona yarıda bırakmayacağı bir şey verelim.” Gözlerinin kenarında bir sürü kırışıklık belirdi.

“Mesele Cas mi, yoksa başka bir şey mi var?” Televizyondaki kalabalık arkamızda coşuyordu.

“Hayır, hiçbir şey yok.”

“Connor ziyarete mi geliyor?” Bana bakmamaya çalışarak kraker paketiyle boğuştu. “Baba?”

“Evet. Yarın. O ve Riley.”

Connor, Şube’nin başkam ve Riley onun yardımcısıydı. Birlikte babamı ve programı denetliyorlardı.

“Grubu teftiş etmek istiyorlar,” diye devam etti babam. “Ne kadar ilerleme kaydettiklerine bakacaklar.”

“Bu defa çocukları alacaklar mı?”

Her ne kadar çocukların serbest bırakılmasını istesem de, laboratuvar, kayıtlar ve testler onların olduğu kadar benim de hayatım olmuştu. Artık onların gidişi konusunda ne düşündüğümü bilmiyordum.

Babam omuz silkti. “Zamanı gelinceye kadar beni bundan haberdar etmezler.”

“Nereye gidecekler?”

“Onu da bilmiyorum.”

Sam’i gerçek dünyada, bir kafeden donut alırken, parkta bir bankta oturmuş gazetesini okurken hayal edemiyordum. Ötekileri, belki. Cas, kız peşinde koşan parti çocuklarından biri olurdu. Ukalalığı ve ona uyumlu güzel yüzüyle Nick, spora meraklı aşağılık herif tipine iyi bir örnek olurdu. Ve Trev de bir keresinde bana eğer bir gün dışarı çıkabilirse, okula gidip İngiliz edebiyatı okumak istediğini söylemişti.

Ama Sam...

“Hiç serbest bırakılacaklar mı?”

Babam gözlüğünü çıkardı, burnunu kaşıdı. “Bilmiyorum, Anna. Gerçekten. Bilmiyorum.”

Sohbetin sona erdiğini hissettim ve çenemi kapadım. Yemeyi bitirdik. Babam salonda uykuya dalarken ben de bulaşıkları yıkayıp masayı sildim. Çamaşır makinesine biraz çamaşır attım.

O zamana kadar saat sekizi bulmuş, dışarıda hava kararmıştı. Odama çıkıp televizyon kanallarını dolaştım ve izleyecek ilginç bir şey bulamadım. Okuyacak yeni kitabım da yoktu. Ev işlerinin çoğu bitmiş olduğundan, annemin defterine yeni bir şey çizmeye karar verdim.

Yatakta yüzüstü yatıp son çizimimi açtım. Ormanda bir kız resmiydi. Akçaağaç dallan, üzerlerindeki yoğun karın altından sarkıyordu. Kızın

silueti, duman halkaları gibi bulanıklaşıyor, siliniyor, kıvrılıyordu. Sanki esen her rüzgârda biraz yok oluyor gibiydi.

Üniversitenin açtığı hafta sonu resim kursuna gittiğimden beri, yaklaşık bir senedir, kaybolmak ya da kırılmak çizimlerimde sık sık tekrarladığım bir tema olmuştu.

Ama yeni ilham kanallarını açan dersler değil, sonrasında Trev'le yaptığım konuşma olmuştu.

Hocam son değerlendirmesinde, yeteneğim olduğunu ama potansiyelimin tümünü henüz kullanamadığımı, sanalımın ilhamdan yoksun olduğunu söylemişti. Rahatlamak için laboratuvara inmiştim ve Trev, her zamanki gibi, benimle konuşup moral vermişti.

"Anlamıyorum," demiştim ona, onun ve Cas'ın odası arasındaki tuğla duvara yaslanarak. "İlhamdan mı yoksun?" diyerek oflamıştım. "Bu ne demek ki?"

Trev cama gelip aynen benim gibi yaslanarak durmuştu, böylece ikimiz yan yana durmuştuk. "Sadece gördüğünü çiziyorsun, hissettiğini değil, demek."

Kollarımı önümde kavuşturup ona bakmıştım. "Annemi çizdiğim resimler duygu yüklü."

Bal rengi gözleri yumuşamıştı. "Ama anneni tanımıyorsun. Sadece duymuş olduklarını biliyorsun, bir de onu özlediğini. Ya senin istediklerin? Umutların? Hayallerin? Senin tutkuların neler?" Benimle tamamen yüzyüze gelebilmek için olduğu yerde dönmüştü. "Hocan sana daha derine inmeni söylemiş."

Yüzündeki bakış, açık bir kavrayış ifadesinden dikkatli bir şeye dönüşmüştü; sanki beni sessizce teşvik ediyordu. Sanki söylemek istediği şeyi tutuyordu çünkü samimi bir yanıt verirse her şey çok kolay olacaktı.

Kafamı duvara dayayıp gözümü tavana, fayanslardaki kabarcıklara dikmiştim. Trev, tavsiyelerini karmaşık felsefelere bağlamayı severdi. Onun hiçbir şeyi basit değildi.

Sorun şuydu: Hayatımdan ne istediğimi bilmiyordum. Tutkularım nelerdi? Çocuklar. Laboratuvar. Babam. Kek yapmak. Ama balkabaklı bir kek çizmek kulağa feci şekilde sıkıcı geliyordu.

Trev kafa karışıklığımı yüzümden okumuş olacaktı ki, "Moralini bozan şeylerden başla. Ne dersin? Öfkeden ya da sinir bozukluğundan faydalanması daha kolaydır."

O gece odama döndüğümde çizim kitabımı açıp boş sayfaya öylesine bakmıştım. Moralimi bozan neydi? Annemin ölmüş olması, evet ama yeni bir şeye ihtiyacım vardı.

Ve sonra aklıma geldi: Nick. Nick moralimi bozuyordu. Biraz sonra kalemim kâğıdın üzerinde korkutucu bir hızla kaymaya başladı. Çizerken hissediyordum: Kolumda ateş, parmak uçlarımda karıncalanma hissi vardı, sanki O tutkuyu kâğıda, kanayarak akıtıyordum.

Bitirdiğimde O güne kadar yaptığım en güzel resim olmuştu. Resimde Nick, ıssız bir sokakta yalnız başına duruyordu, etrafında kırılmış şişeler vardı ve her yere sıvılar akarken O da yüzünde asabi bir ifadeyle sayfadan dışarı bakıyordu. Çizimimden O kadar gurur duymuştum ki neredeyse Nick'e gösterecektim ama sonradan fark ettim ki büyük ihtimalle buna bozulur ya da gözü kapalı nefret ederdi.

Ama ertesi gece Trev'e göstermiştim. Resimden sonra bana bakıp başını sallayarak onay vermişti. "İşte böyle," demişti diğerleri duymasın, resim ikimizin arasında kalsın diye kısık bir sesle. "Böyle çizmeye devam edersen bir gün yeni Vanessa Bell olacaksın."

Buna dudak bükmüştüm ama içten içe gülümsüyordum. Vanessa Bell, çok yetenekli bir ressamdı ve en sevdiğim sanatçılardan biriydi. Trev'in en sevdiği yazar olan Virginia Woolf'un da ablasıydı ayrıca. Bana edebileceği en iyi iltifat buydu.

Bunun üzerine çizimlerim değişti. Daha iyi oldular.

Ve şimdi yeni bir sayfa açtım, ona baktım, baktım, baktım. Bazı zamanlarda çizmeye başlamak kolaydı; bazense takviyeyle çalıştırma gerekiyordu. Her zaman Trev'in teşviklerine bel bağlayamazdım. Çekmecemden *Traveler* dergisinin bir sayısını aldım ve kuşe kâğıdından sayfalarını çevirdim. Sakin bir İtalyan köyüne ayrılmış olan bölümde durdum.

Yapıları, eski sokak lambasının kızıl ışığını çizmeye başladım. İki kişilik ufacık masaları olan geleneksel bir İtalyan kafesini, çiçeklerle dolu pencere önlerini, sepetli bisikletleri ve uçları dalgalı tenteleri de ekledim.

Farkına varmadan kendimi, yanımda Sam'le birlikte, arnavut kaldırımlı sokakta yürürken çizmiştim. Parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdirdim ve karbon bulaştı.

Sıklıkla kendimi bunun gibi hayalleri çizerken buluyordum; Sam'in artık laboratuvara kapatılmış olmadığı ve benim de onun yüzünden oraya

zincirlenmiş olmadığım hayaller. Kalemimle ikimizi de serbest bırakabiliyordum.

Ama eğer kendi hayatını seçebilecek olsaydı, Sam'in ne isteyeceğini merak etmekten de kendimi alamıyordum. Bu onun seçimi miydi? Bir çeşit kusursuz asker olmak, vatanına hizmet etmek mi istemişti?

Neden burada olduğunu artık hatırlayamadığına göre, şimdi ne istiyordu?

Dergiyi kapıp aşağıya indim. Babamı uyandırmamak için salonu ve bodruma inen yolu ayak uçlarımda geçtim. Şifreyi girdiğimde laboratuvar kapısı yana doğru açıldı.

Saat neredeyse ondu ve çocukların odalarının ışığı sönmüştü. Tam koridorun girişini geçtikten sonra tereddüt ettim. Dergi birden elimde bir yük olmuştu. Geri döndüm.

Arkamda bir ışık yandı. Durdum, arkamı döndüm. Sam cam duvarın önünde, çıplak ayakla, üstsüz, bol gri pantolonuyla duruyordu. "Selam, Anna," dedi ama sözcükler ağzından tereddütle, zorlukla çıkmıştı. Omuzları çıkık duruyordu. Yaklaşmak için bir adım attığımda, çenesini kaşıyıp yere baktı.

Acaba Sam... Tedirgin miydi?

"Merhaba."

"Dinle, bugün için üzgünüm. Sana ters davranmak istememiştim. Kollarımı kavuşturdum ve dergi hışırtı çıkardı. "Önemli değil." Başını salladı, sonra dergiyi işaret etti. "O ne?" Birden oraya neden geldiğimden emin olamayarak dergiyi ona uzattım. "Bu, şey... Duvarında hiç resim yok da."

Kaşları çatıldı. "Buraya çıplak duvarlarımı soruşturmak için mi indin?"

"Evet." Alt dudağımı hafifçe ısırdım, çocukların kımıldanmalarını bekleyerek, bir yandan da bunun olmamasını umarak diğer odalara baktım. "Neden hiçbir şey asmadın?"

"Bilmem. Gerek yok gibi geldi bana."

Biraz yaklaştım. "Eğer bir yere gidebilseydin, dünyanın neresine gitmek isterdin?"

Gözlerini elimdeki dergiden, gözlerime kaldırdı. "Bu soru da neyin nesi?"

"Sadece cevap ver."

Sam hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Bana sırlarını açacak kadar güvensin istiyordum. Ve laboratuvardan önceki hayatının büyük kısmını hatırlayamadığı için, yapabileceğimin en iyisi ona bunu sormaktı.

“Sanırım suyu seviyorum.”

“Okyanusu mu?”

“Hangi tür olduğu fark etmez.”

Dergiyi kaldırdım. Kapağı tropik bir ada tatiline ayrılmıştı.

“Böyle bir yer, belki?” Okyanusa ayrılmış iki sayfayı buluncaya kadar sayfaları çevirdim. Sayfaları yırtıp bölmeye koydum.

“Bunları al.”

“Neden?”

Omuz silktim. “Umut etmek için.”

Fotoğrafları kaldırıp inceledi. Bana işkence gibi gelen bir süreden sonra, “Bandın var mı?” diye sordu.

Masamın etrafına bakındıktan sonra bir rulo koli bandı çıkardım. Bölmeye koydum.

“Sen bir yere gidebilseydin nereye giderdin?” diye sordu.

Bir şeyler yapmak, bir yerler görmek istediğimi biliyordum ama bunların neler olduğunu, nereler olduğunu bilmiyordum. Elimi kot pantolonumun cebine soktum. Resmini yaptığım İtalyan köyünü düşündüm. “Herhalde Avrupa’da bir yere.”

“Biz tam olarak *neredeyiz*?”

“Yani... Bilmiyor musun?” Bunun hakkında hiç konuşmamıştık. Sadece bildiğini düşünmüştüm. “Treger Creek, New York. Küçük bir yer. Herkesin herkesi tanıdığı yerlerden.”

“Bundan önce nerede olduğum dosyalarımda yazıyor mu? Hangi eyalette yaşadığım?”

Çıplak gövdesinden başka bir yere bakmaya çalıştım. Benden rahat bir on beş santimetre uzundu, bu yüzden gözlerine bakmak zordu. “Benim okuduğum dosyalarda yok ama yukarıda başka dosyalar da var.”

“Bakabilir misin? Önceki hayatım hakkında bir şeyler bilmek hafıza kaybıma iyi gelir, sanırım.”

Yukarıdaki dosya dolaplarını gizlice açmayı geçen kış denemiştim ama babam beni yakalamıştı. Onu daha önce hiç O kadar öfkeli görmemiştim. Sonra bir daha denememiştim.

Ama şimdi işler farklıydı. Birincisi, artık laboratuvara girme iznim vardı ve bu da dosyaları okuyabileceğim anlamına geliyordu, değil mi? Ve İkincisi... şey, bakmamı Sam istiyordu.

“Evet.” Kafamı salladım. “Yapabilirim.”

“Teşekkürler.” Omuzlarını düzeltti. Önceki tedirgin hâlinden hiçbir iz kalmamıştı.

Saçımı kulağımın arkasına aldım. “O zaman... Gitsem iyi olur, sanırım. Satranç maçımızı daha sonra bitirmemiz gerekecek Yarın, mesela?”

“Elbette. İyi geceler, Anna.”

“İyi geceler.”

Arkama dönüp baktığımda onu fotoğrafları masasının üzerine bantlarken gördüm. Özür dilerken nasıl da huzursuz olduğunu düşündüm ve gülümsemeden edemedim.

“Ha, bu arada,” dedim, çıkmak için şifreyi girmeden önce, “Yarın Connor geliyor... yani... düşündüm de bilsen iyi olur.” Yüzündeki ifade karardı. “Uyardığın için teşekkürler. Bu adamın sürpriz ziyaretlerinden nefret ediyorum.”

“Ben de.”

***

Laboratuvarın giriş şifresi 17-25-10’du. On yedi, annemin doğum günüydü; yirmi beş, annem ile babamın evlilik yıl dönümüydü ve on da ekim demekti; evlendikleri ay. Her yaptığı tahmin edilebilir olan babam, dosya dolabının şifresini 10-17-25 yapmıştı. Doğru şifreyi bulmak için sadece dört kere denemem gerekti.

Çekmece put diye açılınca tekerlekleri gıcırdadı ve ben donakalıp dinledim. Babamın şöminesinin üzerindeki saatin tik tak sesi dışında bütün ev sessizdi.

Sam’in dosyalarını ikinci çekmede buldum. Her birinin içinde daha küçük karton dosyalar olan beş tane yeşil, büyük boy dosya vardı. En arkadaki iki tanesini alıp onlarla birlikte deri koltuğa oturdum.

İlk dosyada kayda değer hiçbir şey bulamayınca -sadece temel bazı notlar ve çizelgeler vardı- İkincisine geçtim. Programın başlangıcında Sam’in hayatının nasıl olduğuyla ilgili notları bu dosyada buldum.

Düz bir kâğıt üzerine tanımadığım ve okuması epey zor bir el yazısıyla alınmış notlar vardı:

Sam programdaki herkese karşı aşırı derecede saldırgan ve isyankâr bir tavır sergiliyor.

Ve sonra:

Sam kusursuz bir şekilde lider rolü üstlendi. Diğerleri tereddüt etmeden onu kabul ettiler. Gelecekteki gruplarda da aynı özelliği elde etmek için bu özelliği ayrı tutmaya devam etmeliyiz.

Ta ki bir şey dikkatimi çekinceye kadar birkaç sayfanın daha üstünden geçtim.

Sam yine elimizden kaçtı. Tüm ilgili kanallar alarma geçirildi. Kullanıyor olabileceği diğer isimler Samuel Eastlock, Samuel Bentley, Samuel Cavar.

Sam kaçmış mıydı? Neden kaçmak zorunda kalmıştı? Hem de bir kereden fazla?

Belli ki Şubeyle ilişkisi benim düşündüğümden daha eskiye dayanıyordu. Sam'in istediği bilgiye yaklaştığımı hissedince, bir şehir adı, Sam'e bundan önceki hayatıyla ilgili anlatabileceğim bir şey arayarak bir yığın kâğıdı gözden geçirdim.

Sam ve ekibi limanda bulundu. Silindiler. OP ALFA yakında başlayacak.

Liman... Sam suyu sevdiğini söylemişti. Peki ama OP ALFA da neydi? Okumaya devam ettim ama bir saat geçtikten sonra iki dosyayı bitirmiştim, yine de daha fazla soru dışında bir şey elde edememiştim. Tam kalkıp yeni bir dosya alacaktım ki salondaki kanepeden bir gıcırtı geldi.

Babam.

Dosyaları düzeltip emekleyerek ilerledim. Onları yerine koymak için dolaba gittim ama yanlışlıkla alttan üçüncü çekmeceyi açtım. Boş bir dosya gözüme ilişti, dışına yapıştırılmış eski bir etiket vardı.

O'BRIEN, yazıyordu.

Babam öksürdü.

Sam'in dosyasını doğru çekmeceye koydum ve kapatırken kilitlenip kilitlenmediğini kontrol ettim. Merdivenleri ayak ucunda çıkıp çıt çıkarmadan ikinci kata vardım ve tuttuğum nefesi sonunda bırakabildim.

Babam geceleri beni hiç kontrol etmezdi ama yine de aceleyle pijamalarımı üzerime geçirip yatağıma yattım. Çarşaf tenime soğuk soğuk değdi. Bir süre uyanık kalıp tavana baktım. Sam'in dosyası aklımdan çıkmıyordu.

Neden dosyalara benim bakmama ihtiyaç duymuştu? Neden Sam'in hafızasındaki boşlukları babam uzun zaman önce doldurmamıştı?

Belki de Şube, Sam'in geçmişiyle ilgili bir şeyi ondan gizlemek istiyordu. Ve eğer bu doğruysa, bilgileri paylaşarak kuralları ihlâl ediyordum.

Babama karşı gelme fikri hoşuma gitmiyordu ama Sam'in geçmişini bilmeye hakkı vardı, değil mi?

BEŞ

Babam kalkmadan laboratuvara inme düşüncesiyle saatimi ertesi sabah altıya kurdum. Ama farkına varmadan saati kapatmış olmalıyım ki uyandığımda saat sekizi geçiyordu. Ben aşağı indiğimde babam oradaydı. Bir açıdan rahatlamıştım; Sam'e ne kadarını anlatacağımdan hâlâ emin değildim.

Midem gurulduyordu. Kızartma makinesine birkaç dilim ekmek attım. Birkaç tane ağrı kesici alıp iyileşmekte olan sırtımdaki kasıma masaj yaptım. Önceki gece az uyumuş olmak hiç iyi gelmemişti ve bir sonraki dövüş dersime sadece birkaç gün vardı. Birkaç yıldır ders alıyordum ve hocam bana yumuşak davranacak türden bir adam değildi.

Bundan şikâyet etmiyordum. Stüdyodan hep güçlü, kuvvetli, çevik hissederek ayrılıyordum. Bazen çocukların beni dersteyken görebilmesini istiyordum -benim kurabiye yapmak ve çizelgeleri dosyalamaktan başka şeyler de yapabildiğimi bilmelerini istiyordum.

Ekmeğimin kızarmasını beklerken, lavabonun yanında durmuş, ağaç dallarının rüzgârda sallanışını izliyordum. Uzakta, toprak yolumuza giren bir dizi siyah cipin ardından tozlar yükseliyordu.

Doğruldum. *Connor*. Bugün geleceğini unutmuştum.

Tekrar yukarı koştum, pijamalarımı çıkarıp üzerime kot pantolon ile kazak geçirdim. Kamyon gibi arabalar garajımızın önündeki yola girip bulabildikleri her boşluğa park ederlerken spor ayakkabılarımı giydim. Aracından ilk inen Riley oldu; onu Connor ve birkaç ajan izledi.

Adamlar Connor'ı evin yanına kadar birer gölge gibi takip ettiler. Ayakkabı odasının kapısını açmadan önce çalma zahmetinde bile bulunmadı. O ve Riley'yle mutfağa çıkan kısa merdivende karşılaştım.

Connor doğal olamayacak kadar beyaz dişleriyle bana gülümseyerek, "Günaydın," dedi. Uzun boylu ve çok yakışıklı olan Connor her açıdan karizmatik bir adamdı ve sıklıkla bana, doğru olmadığını bildiğim iltifatlar ederdi.

Ne zaman kontrole gelse ona görünmemeye çalışırdım çünkü tüylerimi diken diken ediyordu ama bu ziyaret farklıydı. Daha önce hiç kortej

eşliğinde gelmemişlerdi. Ve kıyafetleri de kesinlikle böyle değildi.

Ajanlar omuzlarında ve dirseklerinde koruyucu parçalar olan siyah ceketler giymişlerdi. Ceketlerinin yakaları yüksek ve dardı ve kapalı düğmeler onları daha da daraltmıştı.

Ceketlerinin üzerine kalın siyah yelekler giymişlerdi. Siyah pantolonlarının bellerinden tabancalar sarkıyordu. Elleri de parmaklarında lastik tabakalar olan siyah eldivenler içine saklanmıştı.

Mutfak ile yemek odasının arasındaki koridorda kümelenmiş, yeni talimatları bekliyorlardı. Connor ve Riley dışında yedi adam ve bir kadın saymıştım. Çocukların her birine iki ajan düşüyordu.

Hiçbiri benimle göz teması kurmadı, hatta gözlerimi dikip onlara baktığımda bile. Üzerindekiler kurşun geçirmez yelek miydi? Birden büsbütün alarma geçtim.

“Benimle gelin.” Connor ekibini bodruma yönlendirdi. Yakalanmaktan ve kovulmaktan korkarak sessiz sessiz arkalarından gittim.

Riley, laboratuvarın giriş şifresini tuşladı ve kapı hızla açıldı. Connor’ı, ardından Riley’yi selamlayan babamın sesi dışarıya geldi.

“Arthur.” Connor babamın omzunu tuttu. “Bu sabah OB’den projeyi bitiriyor olduğumuza dair haber aldık. Birimleri götürüyoruz.”

Babam hiçbir şey söylemedi. Ajanlar hücrelerin önünde ikili gruplara ayrıldılar. Connor ve Riley, babama bir şeyler mırıldanırken, yumruklarını sıkmış olan Sam odasından adamlara ters ters bakıyordu. Trev’le göz göze geldim ve gözlerinde panik gördüm.

“Hayır.” Bu sözün ağzımdan çıkmasına engel olamamıştım. Herkes koridorun başında duran bana döndü.

Çocuklar odalarında kıpırdandılar. Sanki aralarında duvarlar olmasa bir araya toplanacaklarmış gibi birbirlerine yaklaştılar. Sam’in gözleri üzerimdeydi.

Riley, “Efendim?” dedi ters ters. Connor’dan yaşça epey büyük, sabırsız, hoşgörüsüz biriydi.

Dikkat ve floresan ışıklar altında kızardım. “Yapamazsınız... henüz... yani... hazır değiller. Yapmamız gereken...” Sam başını iki yana salladı, sustum.

“Haklı,” diye ekledi babam. “Hazır değiller.”

Connor babama, birinin bahanelerinden bıkmış ve ondan daha çok şey bildiğini düşünen bir adamın gülümsemesiyle güldü. “Seninle ne zaman

konuşsam hazır değiller. Onlara fazla bağlandığını düşünmeye başladım."

Babam itiraz etmeye başlamıştı ama ben daha önce davrandım. "Hâlâ yapmamız gereken bazı testler var."

Connor bana yaklaştı, kolunu omzuma doladı. "Bu son aylarda burada Arthur'la birlikte çok çaba harcadığınızı biliyorum ve bu karşılıksız kalmayacak. Okulu bitirmene daha ne kadar var?" Evde öğrenimimi bitirmeme yalnızca altı ay vardı ve Connor'a bunu söyledim; gerçi bunun neden önemli olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bitirdiğin zaman gelip beni gör. Sana bir pozisyon buluruz. Seni yakınımda tutacağım. Nasıl?"

Sam yeniden başını salladı ama Connor görmedi. Cas, odasının ön tarafında durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Nick başını öne arkaya atıyor, boynundaki kemikler çıtırdıyordu. Trev'in elleri gevşek yumruklara dönüşmüştü.

Connor parmaklarını omzuma geçirip ikimizi de odalara doğru döndürdü. "Bence Şube'ye muhteşem bir katkı sağlarsın," diye devam etti, bir yandan da gözü çocukların üzerindeydi, "ister miydin?" Kollarımın güçten düştüğünü ve gevşediğini hissettim. "Şey..." Hem şeker hem de misk kokulu olan parfümü beni afallatmıştı.

Bu laboratuvarın dışında da istediğim şeyler vardı. Seyahat etmek, dergilerimdeki yerleri görmek istiyordum. Ama hayatımı hiç Sam ve diğerleri olmadan hayal etmemiştim. Şubede çalışırsam, Sam'in yakınında olacak mıydım? Bunun bir önemi var mıydı? Eğer bugün buradan giderse, beni unutacak mıydı?

"Benim için bir pozisyon bulmak zorunda değilsiniz."

"Saçmalama. Seni orada *istiyorum*. Bu benim için bir zevk." Connor elini, nasıl durduklarını kontrol eder gibi, kusursuzca şekillendirilmiş sarı saçlarında gezdirdi. "Çocukların sana saygı duydukları belli. Baksana şunlara."

Riley, babam ve diğer ajanlar çocuklara döndüler.

"Onları nereye götüreceksiniz?" diye sordum.

"Bu gizli bir bilgi," dedi Riley.

Connor, "Merkeze," dedi, Riley ise bozulmuşa benziyordu. *Riley acaba ondan daha genç birinin onun patronu olmasından nefret ediyor mu…* diye düşündüm.

Babam boğazını temizledi. "Yeni bir göreve atanacak mıyım?" Connor benden uzaklaştı. "ALFA devam ediyor. Onu yönetebilirsin."

Alfa mı? Bu isim Sam'in dosyalarında geçiyordu. OP ALFA. "O program çocuklarla bağlantılı," diye yanıtladı babam. "Onlarla ilgili olmayan bir program yok."

"Arthur." Riley babamın adını iyice vurgulayarak konuştu. "Bu daha sonra konuşulacak bir konu."

Babamın omuzları düştü.

Onunla göz göze gelmeye, ona sessiz bir mesaj yollamaya çalıştım: *Çocuklar için savaş. Connor'ın onları götürmesine izin verme!* Ama babam bana bakmaktan, herhangi birine bakmaktan kaçınıyordu.

"Öyleyse," dedi Connor, "işe koyulalım mı?" Bu her ne kadar bir soru gibi sorulduysa da, hiç kimse cevaplanmasını beklemedi. Ajanlar sırtlarını dikleştirdiler, Connor ise babama bir bakış atıp, "İş birliği yapacaksın, değil mi?" dedi.

Babam başını sallayarak onayladı. "Elbette."

Tepedeki ışıklar insanın gözünü alıyordu. Babamın masasındaki, onun yanındaki, kendi masam olduğunu ileri sürdüğüm masadaki dosya yığınlarına baktım. Burası *bizim* yerimiz, *bizim* işimizdi.

Bir şey söyle, baba, diye geçirdim içimden. Çocuklar yıllardır buradaydı. Laboratuvar onların eviydi. Burası Şube'nin herhangi bir binasından daha iyi değil miydi?

Babam, "Nasıl başlamak istersiniz?" diye sordu.

"Hepsine aynı anda gaz verelim," dedi Connor. "Adamlarım içeri girecek." Ellerini birbirine vurdu, babam ise kontrol paneline gitti.

Ben koridorun ağzına yakın bir yerde öylece kalakalmış, söylenmeyen sözler dişlerime takılmış gibi ağzım açık hâlde Sam'e bakıyordum. Onun bakışları laboratuvarın arka tarafındaki satranç tahtasına kaydı ve yüzünde pişmanlığı andıran bir ifade belirdi.

Kadın ajan, "Küçük hanım," dedi. Gözlerimi kırpıştırdım. "Belki yukarıda bekleseniz daha iyi olur."

"Kalıyorum." Dudaklarımı birbirine bastırıp yolundan çekildim.

"Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum..."

"Anna'nın burada olmaya herkes kadar hakkı var," dedi Connor göz kırparak. Bir yandan beni dışarı yollamadığı için ona minnettar hissederken, bir yandan da neden benim tarafımı tuttuğunu düşündüm.

Arkamı döndüğümde babamla göz göze geldim ve yüzündeki ifade durmama neden oldu. Bir milyon defa *özür* dileyen bir bakıştı; asla duyamayacağım özürler: *Seni bu işlere karıştırdığım için özür dilerim. Burada olmaya hakkın olduğu için bile özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim.*

Ben de şöyle demek istedim: *Beni boşver. Çocukları götürmesine izin verme.*

Ama babam bir şey söylemedi. Tek bir kelime bile.

ALTI

Connor kontrol düğmelerine bastı ve odalardaki havalandırma kapakçıkları açılıp gaz vermeye başladı. Riley, eli tabancasının kabzasında hazır bekler hâlde, laboratuvarın ortasında duruyordu. Çocuklar oldukları yerde yığılıp kaldılar. Gerekli olan dört dakika boyunca bekledik. Kimse kıpırdamadı.

Yumruklarımı sıkıp sıkıp bıraktım. Connor, babamın ikinci kuralını çiğnemişti. Neden öylece dışarı çıkaramadıklarını anlayamıyordum.

Kopmak üzere olan bir lastik gibi gergin geçen dört dakikanın sonuna gelirken, Sam'e odaklandım. Yatağının öbür tarafına yığılmıştı, bu yüzden olduğum yerden sadece bacaklarını görebiliyordum. Uyandığı zaman muhtemelen buradan gitmiş, merkez O doğru yola çıkmış olacaktı. Artık orası her neredeyse.

Uyandığı zaman beni düşünecek miydi? Eğer bir önceki gecenin birlikte son gecemiz olduğunu bilseydim, onunla daha fazla vakit geçirirdim.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu, onu düşünmediğim tek bir an olmadığını söylerdim. Sabah uyandığımda orada kimsenin olmayacağını düşündükçe vücudumdaki tüm kaslar huzursuzluktan geriliyordu. Daha şimdiden içime yerleşen boşluğu hissedebiliyordum.

"Zaman geldi," dedi babam.

Havalandırma kapakçıkları gıcırdayarak kapandı ve odaların kapıları açıldı. Dağılan gaz yüzünden laboratuvar keskin bir kokuyla dolarken, adamlar içeri girdi. Duvardan çekilip Sam'in odasına daha yakın bir yere gittim. Önümüzdeki hafta onun kan verme haftası olacaktı. Onu yakından, yüz yüze göremeyecek, ona dokunamayacak olmak, içimde olduğunu bile bilmediğim duygularımı harekete geçirmişti.

Adamlardan biri Sam'in odasının önünde bekçi gibi duruyordu, ortağıysa Sam'in yatağının ucuna çömeldi. İkinci adam, kablo bağıyla Sam'in kollarını arkasından bağladıktan sonra ceketinin iç cebinden bir enjektör çıkardı. Enjektörün turuncu başlığını çıkardı. Sonra birden donup kaldı.

“Bu da nesi?” Sam’in bacaklarının üzerinden geçti. “Lanet olsun.” Adam tabancasını kılıfından hızla çekerken, Sam süratle geriye dönüp ayağıyla adamın bacaklarının arasına vurdu.

Nefesimi tuttum. Adam dizlerinin üzerine düştü. Nöbetçilik yapan adam tabancasını çıkarmaya çalıştı. Sam havaya sıçradı, bağlanmış bileklerini ayaklarının altından geçirerek hızlı bir hareketle ellerini önüne aldı.

Riley, “Üçüncü hücreye! Üçüncü hücreye!” diye bağırdı.

Sam ilk ajanın tabancasını alıp onu iki eliyle kavradı. Tereddüt etmedi. Doğrulttu. Ateş etti. Duvara kan sıçradı. Adam yere yığıldı. Genzimden acı acı gaz tadı geldi. Kendimi dosya çekmecelerinin yanına sıkıştırdım.

Sam yeniden ateş etti. Nöbet tutan adam yığıldı. Birisi bağırdı. Babanı kontrol panelinin yanında eğildi. Cas’ın odasındaki adamlar, tabancaları hazır hâlde laboratuvara koşturdular. Trev’in odasını bekleyen kadın, aradaki duvarın yanına çömeldi. Sam tavandaki aydınlatmalara nişan alıp, üç sırasını birden vururken, Nick’in odasındaki ajanlardan biri ateşe karşılık vermeye çalıştı.

Kurşun Sam’i ıskaladı. Oda kasvetli bir karanlığa büründü.

Riley bir el ateş edince sol tarafımdaki tabancadan kıvılcımlar saçıldı. Tavandan beton parçaları döküldü. Odasının ön tarafındaki köşede, tabancasını doğrultmuş duran Sam’i yalnızca seçebiliyordum. *Pat. Pat.* İki beden yere düştü. Ses olduğum yerde çakılıp kalmama neden oldu.

Connor, “Gazı yeniden aç!” diye bağırdı ve babam el yordamıyla kontrol düğmelerini aradı.

Kadın saklandığı yerden sıçradı ve Sam onu tetiği sadece bir kez çekerek öldürdü. Başka bir ajan içeri dalıp Sam’in çenesine bir yumruk attı. Sam geriye sendelerken silahını doğrultup adamın alnına bir kurşun sıktı.

Riley çıkışa koşarken, Sam de kalan son iki nöbetçiyi saf dışı bıraktı.

Sıradaki bendim. Sam beni vuracaktı. Kasten ya da kazayla, bilmiyordum.

İki el beni kavradı, ayağa kaldırmaya çalıştı, bir kol boynuma dolandı. Onun babam olduğunu, beni kurtarmaya çalıştığını sandım ama kafatasıma çarpan silah aksini söylüyordu. Connor’ın kolonyası ciğerlerime doldu.

Connor, “Sam!” diye bağırdı.

Sam olduğu yerde kaldı. Başka hiçbir şey göremesem de, bunu -karanlıktaki keskin hatlarını seçebiliyordum. Kafam allak bullaktı.

“Silahını indir.” Connor beni kapıya çekti. Sam’in böyle kolay pes edeceğini sanıyorsa, deli olmalıydı. Hayatımın son birkaç yılını Sam’inkini biraz daha iyileştirmeye çalışmakla geçirmiştim belki ama yine de beni özgürlüğüne tercih etmezdi.

Babam kontrol düğmelerinin yakınında dolanıyordu. Elleri hâlâ bağlı olan Sam, tabancasını yere bıraktı. Sanki beyni ellerinin yaptığı şeyi onaylamıyormuş gibi yüzü gerildi.

Benim için özgürlüğünü feda ediyordu. Bunu fark edince donup kaldım. Orada durup bu durumun haksızlığını onun yüzünde görmek katlanılmazdı. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum, Sam’in laboratuvardan kaçtıktan sonra ne yapmak istediğini de. Ama bir taraf tutmam gerekirse, Sam’in tarafını tutmalıydım.

Bu benim için bir şanstı. Ve cevabımın ne olduğunu daima bilmiştim.

Arkaya doğru dirsek atıp Connor’ın karnına vurdum. Connor iki büklüm olunca tabancası yere fırladı. Sam ateş etti, ilk kurşun Connor’ın omzunda delik açtı. İkincisi vücudunun yan tarafına isabet ederken ben kendimi korumak için eğildim. Connor düştü. Riley koridordan ateş etti ve Sam dümdüz yere yattı.

“Çıkar beni buradan!” Connor emrederken, Riley bir el daha ateş etti.

Laboratuvarın kapısı gıcırdayarak açıldı. Sam yattığı yerden kalkıp çömelir pozisyona geçti. Nişan aldı. Ben duvara daha sıkı yapıştım.

Riley kollarıyla Connor’ı kavrayıp onu dışarı sürükledi. Sam tetiği yeniden çekti ama silahtan yalnızca boş bir *klik* sesi geldi.

Connor, “Haydi! Haydi!” diye haykırdı.

Kapı arkalarından kapanıp sonunda *güm* diye ses çıkararak kitlendi. Diğer taraftaki tuş takımı öttü ve sürgüler yerlerine oturdu.

Titreyerek yerimden kalktım. Midem bulanıyordu. Diğer köşede duran babama baktım. *Şimdi ne olacak?* diye düşündüm. Ama babam, parmakları tutacak bir pipete gereksinimi varmış gibi kıpırdanarak, orada öylece duruyordu.

Sam tabancayı indirip harekete geçti. Ölen adamlardan bir çakı çalmıştı, çakıyı açarak bileklerini bağlayan kabloyu kesmek için kullandı. Cas’in odasına gidip uyanıncaya kadar onu sarstı. Cas uyku sersemi bir hâlde yatakta oturdu. Sam gidip diğerlerini de sırayla uyandırdı. Ben ne yapacağımdan emin olamayıp koridorun girişinde kaldım.

Dilimin arkasına yerleşen ve en ufak bir şey olsa kusacakmışım hissi veren rahatsızlık yüzünden zor yutkunuyordum.

Sam, Cas'e, “Harekete geçmeliyiz,” dedi. “Fazla zamanımız olduğu...”

“Durun.” Babam öne doğru bir adım attı. Çocuklar gerildiler. “Sizi durdurmayacağım.” Babam ellerini kaldırdı. “Ama ne yapacağınızı düşünmek zorundasınız. Bir planınız var mı?”

Sam yerden bir tabanca daha aldı. “Benim ilk planım buradan çıkmak.”

“Size yardım edebilirim.” Babam ona birkaç anahtar uzattı. “Arabamı alın. İzleme cihazı yok ama çok geçmeden araç değiştirmeniz gerekecek. Eğer Connor fena yaralandıysa, yarım saatiniz var demektir, O da en fazla. Buradan çok uzak olmayan güvenli bir ev var. Riley'nin onu oraya götürdüğünden eminim.”

Sam ona uzatılan anahtarları aldı. “Cas, silahları topla. Trev ve Nick, ön tarafı kontrol edin.”

“Kapı kilitli...” diye başladım.

Sam, “Beş-sıfır-beş-dokuz-yedi-üç,” diyerek sözümü kesti.

Bu benim laboratuvara girip çıkmak için kullandığım şifre değildi. Riley'nin ya da Connor'ın bizi içeri kitlemek için normal şifreyi kullandıklarını da düşünmemiştim zaten.

Nick geçerken bana tehditkâr bir bakış attı ve ben de duvara daha sıkı yapıştım. Trev numaraları girdi ve laboratuvarın kapısı tıslayarak açıldı.

“N-nasıl?...” Sözcükler ağzımdan güçlükle çıktı.

Sam tabancanın yedek şarjörünü açtı. Boş olduğunu görünce, onu bir kenara atıp ölülerden birinin yeleğinden yeni bir tane aldı. Takur tukur sesler çıkararak onu yerine taktı. “Numaraları girdiğin zaman tuş takımı ötüyor. Tek yapman gereken hangi numaradan hangi sesin geldiğini öğrenmek.”

Ona öylece bakakaldım. Kombinasyonu dinleyerek mi çözmüştü? Bir yandan ona ateş edilirken hem de?

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Cas. O ve Sam, babama baktılar.

Babam yutkununca âdem elması aşağı indi ve acaba O da kusacak gibi hissediyor mu diye merak ettim. “Yap hadi,” dedi.

Bir adım attım. “Ne yapacakmış?..”

Sam, babama nişan aldı ve ateş etti.

Nefesim boğazımda tıkandı ve öfke beni harekete geçirdi. Benden başka kimse kalmamış olsa da, Sam daha fazla birilerini incitmeden silahın

ortadan kalkmasını istedim.

Sam geldiğimi gördü, tabancayı Cas'e attı ve Cas de onu havada kolayca yakaladı. Önce Sam'in çenesine, sonra omzuna yumruk attım, sonra O beni bileklerimden yakalayıp döndürdü. Beni kendi odası ile Nick'inki arasındaki duvara fırlattı, kurşunlarla delik deşik olmuş tuğlalar sırtıma battı.

"Bu onu öldürmeyecek!" diye bağırdı. "İyileşecek."

Hava almaya çalıştım ama beceremedim, sanki boğuluyordum. Sanki panik ağzıma, burnuma giriyordu. Yutkundum. Sam başımı arkaya yatırdı ve hava ciğerlerime girmeye başladı. Bunlar olmuyordu. O adamlar ölmemişti. Ve babam vurulmamıştı. Ve Sam'e onun nefesini yüzümde hissedebilecek kadar yakın değildim.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp hocamın bana öğrettiği gibi kontrollü bir şekilde nefes aldım. Derslerden faydalanmam gerekeceği hiç aklıma gelmemişti, hem de bu şekilde. Kriz yavaş yavaş geçti. Sam beni doğrulttu, ellerini yüzümün iki yanına koydu ve beni ona bakmaya zorladı. Gözlerimi kırpıştırdım, gördüklerim bulanıktı ve siyah noktalarla doluydu ama çakmak çakmak yeşil gözlerini görüyordum ve onlar bana burada birlikte geçirdiğimiz pek çok geceyi hatırlatıyorlardı.

Ona güvenebileceğimi sanmıştım. Dostum olduğunu sanmıştım.

"Onu neden vurdun?" dedim boğuk bir sesle. "O seni incitecek hiçbir şey yapmadı."

"Connor kaçtığımızı fark ettiğinde babanın iki ateş arasında kalıp yaralandığını sanacak. Bu onu bir suç ortağı olmaktan çıkaracak." Geriye kalan azıcık cesaretimi toparlayarak dişlerimi sıktım. "O zaman beni de mi vuracaksın?"

Başını kaldırdı ve ofladı, bezgin bir hali vardı. "Hayır," diye yanıtladı. Kısaca, tatlılıkla. Açıklama yapmadan. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, hatta umurumda olup olmadığından da emin değildim.

O ve Cas, yerde yatan adamların üstlerini aradılar, işe yarayabilecek her şeyi de aldılar. Arkasında bıraktığı ve etrafa dağılmış kan izine basmamaya çalışarak babama koştum. Anladığım kadarıyla, sağ bacağından, dizinin tam üzerinden vurulmuştu.

Elini ellerimin arasına aldım. "İyi misin?"

Doğrulmaya çalıştı ama yüzü acıyla buruştu. "Elbette."

"Buraya baskı uygulayayım mı? Ya da bir şeyle sarmalı mıyım?"

“Ben iyiyim. Gerçekten.”

Gözyaşlarımı bastırdım. Ellerim hâlâ titriyordu. “İyi değilsin. Bu olanların hiçbiri iyi değil.”

Laboratuvar kapısı yeniden açıldı ve içeri Trev ile Nick girdi. Trev, “Ön tarafta üç adam var,” dedi.

Nick, “Bu yüzden harekete geçmeliyiz,” diye ekledi.

Babam beni itti. “Onlarla gitmen gerek.”

“Ne?” Bu söz ağzımdan bir çığlık gibi çıktı.

Babam omzumun üzerinden Sam’e seslendi. “Onu yanınıza alın. Lütfen. Tek isteğim bu.”

“Seni bırakmam,” dedim.

“Anna. Beni dinle.” Babam biraz daha doğruldu. “Sam’le kal. Buraya geri dönme. *Asla.* Beni anlıyor musun?”

“Seni bırakmam,” diye tekrarladım.

“Connor geri döndüğünde burada olmaman gerek. Ondan uzak durman gerek.”

“Ama...”

“Git.” Babam beni itti, sendeledim. Trev beni tutup omzuma güven verici bir şekilde sarıldı. Nick homurdanma gibi bir ses çıkardı.

“Samuel?” Babam ona yöneldi ve Sam onun yanına gelip çöktü. “4344, West Holicer Sokağı, Elk Hill, Pennsylvania adresine gidin. Orası güvenli bir yerdir. Orada size yardım edecek biri olacak.”

Sam başını sallayıp ayağa kalktı. Bize kapıyı göstermeden önce, “Teşekkürler,” dedi.

Kendimi Trev’den kurtarıp kollarımı babamın boynuna doladım. “Seni sonra bulacağım,” dedi. “Söz veriyorum. O zamana kadar sen arama. Bu güvenli olmaz.”

Ayağa kalktım, söylediklerini yapmaya çalışıyordum ama onu burada, bu hâlde bırakmanın, daha az önce gözümün önünde sekiz kişiyi öldürmüş biriyle kaçıp gitmenin korkusu yüzünden âdeta felç olmuştum.

Laboratuvar kapısı açıldı ve temiz hava, ölüm ve gaz kokusunun arasına sızdı. Laboratuvardan çıkarken dönüp, ta ki koridor onu görüş alanımdan çıkarıncaya kadar babama baktım.

YEDİ

Merdivenlerin başına geldiğimizde Sam, “Bana yerlerini söyle,” dedi.

Trev pantolonunun kemerine bir tabanca sokup evin ön tarafını işaret etti. “Oturma odasındaki büyük pencere. Orada duran bir adam var.” Başıyla mutfağı gösterdi. “Bahçede bir adam saklanıyor. Musluğun üzerindeki camdan ateş edilirse, açık hedef. Üçüncüsü dışarıda, garajın yanında.”

Connor’ın laboratuvara getirdiklerinden daha fazla ajanı olduğunu bilmiyordum. Ya öyleydi ya da arayıp yardım istemişti. Ve bu adamlar buraya geldilerse, diğerlerinin de ulaşmasına ne kadar zaman vardı?

“Cas, dışarı, ön tarafa,” dedi Sam. Cas başını sallayıp koridorda ilerledi. Onun gidişini izledim. Sadece bana ve babama ait olun bir alanda onun varlığını görmek rahatsız ediciydi. “Nick, garajı sen alır mısın?”

Nick salonun karşısındaki küçük tuvalette gözden kayboldu, Trev, “Ben Cas’le gideceğim,” dedi, ardından çıkıp gitmeden önce Sam’in onay vermesini bekledi.

Sam ile ben mutfağa gittik. Ders kitaplarımdan oluşan bir yığın mutfak masasının ortasında duruyordu. Daha okumadığım *Artists* dergisi ekmekliğin yanındaydı. Babamın boş kahve fincanı lavabonun içinde kalmış, yıkanmamıştı. Tüm bunlar insana gerçeküstü geliyordu.

Ellerini tezgâhın köşesine koyduktan sonra Sam, kendini esnek bir biçimde yukarı kaldırdı. Un kavanozu ile çay kutusunu kenara itip musluğun üstündeki cama sokuldu. “Arka kapıyı aç ve bağır. Yardıma ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Ama...” Beni bir bakışıyla susturdu. Ve elindeki tabanca da daha fazla itiraz etme düşüncesini ortadan kaldırdı. Sürgülü kapıya gittim, mandalını açtım ve kapıyı yana itip açtım. “İmdat! Lütfen! Biri yardım etsin!”

Bahçedeki adam doğruldu, gözlerini üzerime dikti. Pencere açıldı, tabanca dışarı çıktı ve Sam tetiği çekti. Kurşunun etkisiyle adamın başı geriye sıçradı ve tüm vücuduma yeniden ateş bastı.

Sam’in kurşununu iki tane daha izledi. Birkaç saniye sonra çocuklar yeniden mutfakta toplandılar. Trev, “Temiz,” dedi, benimse midem altüst

oldu. Daha fazla ölü. Hepsi ölmüştü. Ve ben buna yardım etmiştim.

“Dosyalar nerede?”

Biri beni sarstı.

“Ne?”

Sam, “Dosyalar nerede?” dedi. “Arthur onları nerede saklıyor?”

“Koridorun ilerisinde,” diyerek işaret ettim. “Çalışma odasında.” Dosya dolabının şifresini hızlı hızlı söyledim ve çocuklar başımdan ayrıldı.

Sürgülü kapıya yaslandım. Şube’nin adamı çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu. Nefes almıyordu. Hareket etmiyordu. *Ya çocukları varsa? Karısı varsa?* O sabah yatağından güç bela çıkıp akşam evine, yaşadığı hayata geri döneceğini düşünmüş olmalıydı. Ama dönmeyecekti. Artık dönemeyecekti. Benim yüzümden.

O kararın verdiği suçluluk duygusunu iliklerime kadar hissettim.

Arkamdan Sam, “Anna,” diye seslendi.

“Efendim?”

“Gidiyoruz.”

Ona döndüm. “Dosyaları aldınız mı?”

“Yoklar. Riley almış olmalı.”

Uyuşmuş bir hâlde Sam’i koridora kadar izledim. Nick beni iterek geçerken kaşlarını çattı. Onun arkasından Trev ve Cas hızlı hızlı geçtiler, heyecanları O kadar yoğundu ki neredeyse hissedebiliyordum. Hızla dışarı çıktılar. Sam ve ben onları girişteki sineklikli kapının ardından izledik.

Cas garajın etrafında üç tur attıktan sonra dizlerinin üzerine çöküp yalancıktan betonu öptü. Trev, elleri kalçasında, bahçenin ardına, ormana, tarlaya bakıp görüntüleri içine hapsetti.

Ben olduğum yerde kalıp acaba Sam bana engel olmadan önce aşağı, babamın yanına gidebilir miyim, diye düşündüm. Bana engel olur muydu? Babam kızar mıydı?

“Gitmemiz gerek,” dedi Sam.

Bodrum kapısına baktım.

“Anna,” diye tekrarladı, emir bu defa daha kesindi.

Üzerime bir mont alıp dışarı çıktım. Trev ciplerden birinin içini aradı ve elinde her çocuk için bir paketle çıkıp geldi. “Herhalde içlerinde kıyafetler ve birer çift ayakkabı var.”

Cas kendi paketini yırttı, ayakkabılar yere düştü. “Ah Tanrım, gerçek ayakkabılarım oldu! Artık hapishane terlikleri giymek yok!” Nick

homurdandı. Kibir bakışlarını sertleştirdi. “Haydi giy şunları da gidelim. Başka kimse burada çok oyalandığımızdan endişe etmiyor mu?”

“Sakin ol,” dedi Trev, “vakitten yana sıkıntımız yok.”

Nick, “Bunu nasıl bilebiliyorsun ki?” diye karşılık verdi.

Cas üzerine beyaz, uzun kollu bir tişört giyip ayaklarına spor ayakkabıları geçirdi. Diğerleri de aynısı yaptılar ama Sam, babamın girişte asılı olan pazen gömleğini bulup ben fark etmeden üzerine giymişti. Üzerinde kırmızı-beyaz çizgiler ve inci şeklinde düğmeleri olan lacivert bir gömlekti. Belindeki tabancayı örtüyordu.

Küçük ve önemsiz görünmeye çalışarak ev ile garaj arasında dolandım çünkü planın ne olduğundan ya da benim bu kaçışa şahit olmamın benim için bir sorumluluğa dönüşüp dönüşmeyeceğinden emin değildim. Eğer öyle olursa, Trev benim tarafımı tutar mıydı? Ya Cas?

Trev babamın arabasını işaret etti. “Bunu mu alıyoruz?” Nick, “Kim kullanıyor?” diye sordu.

“Ben kullanıyorum.” Sam cebinden anahtarları çıkardı. Bana bir bakış attı. “Anna?”

Yutkundum. “Sen *kimsin*? Böyle silah kullanmayı nereden biliyorsun? Nasıl?..” Benden başka neleri gizlemişti? “Gerçekten hafızanı kaybettin mi?”

Kolu yana düşerken anahtarlar birbirine vurup ses çıkardı. “Evet ama bunları seninle şu an tartışmayacağım. Gitmemiz gerek.”

Nick söylendi. “Bırak onu.”

“Haydi ama,” dedi Cas. “Bırak silahını, asker.”

Nick gözlerini kıstı.

“Geliyorum,” dedim. “Sadece... bana bir saniye izin verir misin, lütfen?”

Sam ofladı. “Bir dakika.”

Odama gidip şifonyerimin üzerinden annemin günlüğünü aldım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, hatta neden gittiğimi bile bilmiyordum ama babama bir daha geri dönmemek üzere gideceğime söz verdiğime göre, bu defteri de yanıma almak istiyordum. Bu, çizimlerimden daha fazla değer verdiğim tek şeydi ve onu bırakıp gitme düşüncesine katlanamazdım. Hiç değilse, evimle aramda bir bağ olacaktı.

Yeniden dışarı çıktığımda, Sam arabayı yola çevirmişti bile. Ehliyeti olup olmadığını bile bilmiyordum oysa. Öndeki boş koltuğa oturup

kurallara uyan biri gibi emniyet kemerimi taktım, günlüğü kucağıma güvenli bir şekilde yerleştirdim.

Sam arabayı kullanmaya geçmeden önce ona bir bakış attı. Çakıl taşı döşeli garaj yolumuzun sonuna geldiğimizde frene bastı. “Şehre giden yol hangisi?”

“Sağdaki.”

Dönüş yapıp yeniden gaza yüklenince toz kalktı. Defteri tuttum, yıpranmış kapağını ellerimin arasına almak beni rahatlatıyordu. Çocukların bunca yıldır O odalarda kilitli tutulmuş olmalarının bir nedeni olmalıydı ama bunun ne olduğunu artık bilmiyordum. Şube onları kusursuz askerlere dönüştürmek istiyor sanmıştım. Eğer öyleyse, başarısız olmuşlardı. Kusursuz askerler, komutanlarını öldürmezlerdi.

Tüm bunlara bir anlam vermeye çalıştığımda ensemden yukarı bir ağrı yayılmaya başladı. Eğer Sam’in gördüğü tedavi ters teptiyse, babam neden gitmem için ısrar etmişti? Ve neden Connor’dan mümkün olduğu kadar uzakta olmam gerektiğini ısrarla söylemişti?

Babam benim bilmediğim bir şey biliyordu. Sam’e gelince... İçimden bir şey ona güvenmemi söylüyordu. Beni öldürmemişti. Her ne kadar onu *vurmuş* olsa da babamı da öldürmemişti.

Cas, “Ee, planımız nedir?” diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sam, Cas’e dikiz aynasından bir bakış attı. “Arabayı bırakmak. Yeni bir şey bulmak.”

Trev, “Dağılıyor muyuz?” diye sordu.

“Dağılmak mı istiyorsun?”

Trev omuz silkti ve kafasını kaşıdı. “Bir bütünün parçalarının peşine düşmek daha zordur. Ama öncelikle, özgür kalmış olmaktan memnunum. Yani siz neye karar verirseniz, bana uyar.”

Nick, “Bir arada kalmamız gerek,” diye mırıldandı. “Dostum.” Cas ellerini benim koltuğumun arkasına koyup öne eğildi. “Connor’ın köpekleriyle beraber geldiğini gördüğüm zaman, senin planın kesin yattı dedim.”

Birden döndüm. “Kaçmayı *planlıyor* muydunuz?”

Sam bir şey söylemedi. Bana bakmadı bile. Ben ağzım açık ona bakakaldım. Ona Connor’ın geleceğini söylemiştim. Onu kaçış için hazırlamıştım. Ya hiçbir şey söylememiş olsaydım? Elimden gelse, bir şeyleri değiştirir miydim?

Sam'le aramızda yalnızca yarım metrelik bir mesafe vardı. Dış dünyada onunla birlikte olmak her zaman istediğim bir şeydi ama böyle değil. Laboratuvarın, kanın ve ölen ajanların görüntüsü gözümün önüne geldi ve içim fena oldu.

"Ne zaman kaçmayı planlıyordunuz?"

"Gelecek hafta," dedi Cas. "Sam'in kanı alınırken."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Silahın namlusunda ben mi olacaktım? "Peki ya gaz?"

Cas, "Pipetler," dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Birkaç tanesini bir araya getirip bantlamıştı," diye açıklamaya başladı Cas. "Onları oda ile banyo arasındaki havalandırma kapakçıklarına sokmuştu. Banyosunun kapısının kapalı olduğunu fark etmişsindir belki de? Bu, onu yapıştırdığı içindi. Gaz gelecekti, Sammy yatacak ve bayılmış gibi yapacaktı ama aslında pipetleri gaz toplayıcısı gibi kullanacaktı."

"Bunu gerçekten yaptın mı?" Cevap vermedi ama bir önemi de yoktu. Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Öncesinde pipetleri bu yüzden istemişti ve önceki gece bant istemesinin de nedeni buydu. Bandı ondan geri alma zahmetine bile girmemiştim.

Ona kaçması için gereken aletleri ben vermiştim ve Connor onu durdurmaya çakşırken araya girmiştim. Şimdi onlar kadar ben de bir kaçaktım. Belki de babam beni bu yüzden göndermişti; mutlak bir cezadan kaçmam için.

Tanrım. Ne kadar aptalmışım. Sam için her şeyi bir kenara atmıştım. Bir erkek için. Onun tarafında olduğumu sanmıştım. Ve birkaç gece önce, satranç oynarken, onu salıvermeyi düşünmemiş miydim? Nedense bu sandığım kadar güzel bir şey olmamıştı. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Cas, "Müthiş, değil mi?" dedi ve Sam'in omzuna hafifçe vurdu.

Seni etrafımda tutmam gerektiğini biliyordum."

"Başka seçeneğin var mıydı sanki?" diye sordu Sam.

Cas yerine oturmadan önce omuz silkti. "Öylesine konuşuyorum işte."

Nick homurdandı. "Adamı havaya sokmaya devam edecek misin? Kendini bir şey sanacak."

Şehre giden yol her zamankinden iki kat daha uzundu sanki. Sam, babamın arabasını Emerys Pizzanın arkasındaki otoparka bıraktı. Diğerleri

başka bir araç bakınırken, Trev'e ana caddede benimle birlikte kalması söylendi.

Serin ekim havası montumun ince kumaşından içeri süzüldü.

Trev'e bir bakış attım. Hâlâ sırlarımı paylaştığım arkadaşıma, biyografi okumayı seven ve belleğinde bir sürü ünlü alıntı saklayan O kişiye benziyordu. Ama şimdi onunla ilgili tuhaf görünen bir şey vardı. Belki de bu, arkasında gizli olduğunu bildiğim tabancaydı.

"Anna," diye söze başladı. "Bunları yaşamak zorunda kaldığın için...

"Tuvalete gidecek kadar vaktim var mı?" diyerek sözünü kestim ve yolun karşısındaki marketi işaret ettim.

Alınmış göründü ama başını salladı. "Evet, sanırım sakıncası yok."

İçeride, kapı arkamdan kitliyken, derin bir nefes alıp yutkundum ve gözlerimin yanmasını geçirmeye çalıştım. Ellerimi yıkadım, aynadaki yansımama göz attım. O sabah duş almamıştım ve sarı saçlarım kurumuş, çatlamış buğdaylar gibi mat görünüyordu. Gözlerim ağırlaşmıştı. Yorgun görünüyordum ama şaşırtıcı bir şekilde, huzursuz görünmüyordum. Sam'in tüm O insanları öldürdüğünü görmüş gibi görünmüyordum. Hâlâ Anna gibi görünüyordum.

Ama hiç de onun gibi hissetmiyordum.

Evcil hayvan maması reyonunda Trev'le karşılaştım. Dükkânın önüne yürümeye başladık.

"Biliyorsun, benden korkmana gerek yok," dedi. "Ben hâlâ aynı adamım."

Kaşlarımı çattım. "Senden korkmuyorum."

Başıyla öne doğru işaret etti. "Aramızdaki mesafe hiç de öyle demiyor."

Aramızdaki mesafeyi kafamdan hesapladım. Bir buçuk, belki de iki metre vardı.

"Kasıtlı olarak yaptığım bir şey değil."

Uzamış siyah saçları Trev'in yüzüne düşmüş, yumuşak, bal rengi gözlerinin net bir biçimde görülmesini engelliyordu. Başka bir hayatta her kızın gönlünü çalan bir çocuk olabilirdi çünkü zeki, yakışıklı ve kibardı.

Ona hâlâ güveniyordum, öyle değil mi?

Dışarı çıkıp köşeyi dönünce Sam'le karşılaştık. "Git ve arka taraftaki otoparkta Cas ile Nick'i bul," dedi Trev'e. Trev bana bir bakış attıktan sonra ağır tempoda koşarak uzaklaşmaya başladı.

Yandaki fırından, kabaran mayanın keskin kokusunu duyunca midem guruldadı; böylece Connor gelmeden önce kızarmış ekmeğimi yememiş olduğumu hatırladım. Hiçbir şeyin olması gerektiği gibi gitmediğini hatırladım.

Trev'in gittiği yönün aksine yürüyen Sam'i takip ederken, "Gerçekten araba çalacak mısın?" diye sordum.

"Evet. Eğer senin alabileceğimiz bir araban yoksa."

"Hayır," dedim. "Sadece bütün bunların içime sindiğinden emin değilim."

Bana baktı. "Şu an, ahlâkının kendini göstermesi için doğru bir zaman değil."

Yürümeyi bıraktım. "Bu da ne demek oluyor? Benim ahlâkım hep yerindeydi." Cevap vermeyince, istemeden devam ettim. "Biliyor musun, sen benim tanıdığım adam mıydın acaba diye düşünmeye başladım. Çünkü ben senin yüzünde ahlâk göremiyorum. Sana dair hiçbir şey göremiyorum. Benim arkadaşım olan Sam'e ne oldu?" Yaklaştı, sesini alçalttı. "Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık, Anna. Ben beş yıl boyunca sizin bodrumunuzda tutsaktım. Onun öncesinde birkaç yıl daha Şubeyle olduğumu sanıyorum." Alnının ortasında bir damar kabardı. "Dışarı çıkmak istiyordum, O yüzden senin güvenini kazanmak için gerekenleri yaptım. Yerimde olsaydın, sen de aynısını yapardın."

Sözleri canımı acıttı. "Hayır, yapmazdım. Benden isteyebilirdin." Kollarımı iki yana açtım. "Tek yapman gereken yardım istemekti." Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra sustu. Yüzündeki şaşkın ifadeden, bana gelmenin aklına hiç gelmediği anlaşılıyordu. Göğsümde bir boşluk hissettim; son birkaç yıldır Sam'le yaşadığım bütün güzel şeyler oradan sökülüp atılmış, paramparça edilmişti sanki. O laboratuvardaki hayatım bir yalandan ibaretti.

Gözlerim dolduğu için bulanık görüyordum. Beni umursadığını düşünerek aptallık etmiştim. Benim özel bir yanım olduğunu düşünerek aptallık etmiştim. Çünkü yoktu. Ben sadece laboratuvardan çıkmak için kullandığı araçlardan biriydim.

"Gitmeliyiz," dedi. Benden başka her yere bakarken yüzü gergindi. Markete geri dönüp yardım istemeyi düşündüm. Babamın bana ihtiyacı vardı. Babam yanında olmamı *isterdi.* Sam için ben bir yükten başka bir şey değildim.

Bu şey her neyse, ondan kaçabilirdim. Sam’i sonsuza kadar terk edebilirdim.

“Anna?” Başını yana eğip gözlerini kıstı. Olduğum yerde donup kalmama neden olan kararsızlığı görebiliyor mu acaba diye düşündüm. İtmedi, çekmedi. Bana O an, orada, kaçabilmem için bir fırsat verdi.

Ama yapmadım.

Yapamadım.

Peki ama bu beni nasıl biri yapıyordu? Zavallı. Acınası. Umutsuz. Babam çiftlik evine dönmeyeceğime söz verdirtmişti. Gerçekten de gidecek başka yerim yoktu.

“Önden git,” dedim.

Öyle yaptı.

SEKİZ

Sam'in bir arabayı çalmadan önce uymasını beklediği birkaç kriteri vardı. Araç hepimiz için yeterince geniş olmalıydı, büyük bir motoru olmalıydı ve mütevazı olmalıydı. Lacivert sportif arazi aracını seçen Cas oldu.

Ben yolcu koltuğuna oturdum, yerime yığılıp acaba kimse bizi bu büyük aracı çalarken görecek mi, kimse polisi arayacak mı diye düşündüm. Ama bir olayla karşılaşmadan otoyola kadar geldik ve Treger Creek dikiz aynasında gitgide gözden kayboldu.

Gerçekten de geriye dönüş yoktu. Evden uzaklaştıkça, boğazımdaki düğüm de sıkılaşıyordu. Parmaklarımı annemin günlüğünün yıpranmış sırtında gezdirdim, onu almış olduğuma memnundum.

"O ne?" diye sordu Sam defteri işaret ederek.

Defteri kendime daha da yaklaştırdım. "Annemindi."

Sam, "Sura," dedi, ben de kafamı salladım. Başka birinin annemin adım söylediğini duymak garipti. Babam pek söylemezdi.

Sam saatte tam yüz kilometre hızla güneye ilerliyordu. Etraftaki şeyler bulanık görüntüler şeklinde hızla geçip gidiyorlardı. Yaşananlar dışında bir şeyler düşünebilmek için eğer O manzarayı çizecek olsaydım hangi boya kalemlerini kullanırdım diye düşünmeye çalıştım. Kızıl-kahverengi. Açık yeşil. Rengi değişmeye başlamış yapraklar için koyu kırmızı.

"Ee," dedi Cas, "Arthur'un bizi nereye gönderdiğine dair bir fikriniz var mı?"

Sam'in bakışlarının ağırlığını hissettim. "Bu adres sana tanıdık geliyor mu?"

Kafamı hayır anlamında salladım. "Pennsylvania'da kimseyi tanımıyorum. Ve senin dosyalarında da geçmiyordu."

Nick, "Büyük ihtimalle bir tuzak," dedi. "Arthur da programın bir üyesi. Ona neden güveniyoruz, anlamıyorum."

Aniden öfkelendim ve Nick'e döndüm. "Babam hiçbir zaman, hiçbirinizi incitmek istemedi."

Yine kaşlarını çatıp karardık bir bakış attı. "Bu, bunun bir tuzak olmadığı anlamına gelmez."

“Burada kalmayı mı tercih ederdin?” Sam dikiz aynasından bakıp Nick’le göz teması kurdu. “Arabayı durdururum, sen de gider kurtulursun.”

Cas, “Evet,” diye ekledi, “bütün ülkeyi otostop çekerek dolaşabilirsin. Karın kaslarını göstersen yeter. Bahse girerim, duran biri çıkacaktır.”

Nick homurdandı. “Kapa çeneni.”

Cas, “Lanet olsun,” dedi. “Amma tuhafsın. Özgürüz! Şu an sevinçten hoplayıp zıplaman gerekiyor!”

“Kendimi yakarım, daha iyi.”

“Şahane.” Cas ellerini ovuşturdu. “Marşmelov’u olan var mı?”

Sam onları duymazdan gelip babamın ona verdiği adresi kontrol panelindeki navigasyon cihazına girdi. Etkileyici bir kadın sesi bize nereye gideceğimizi söyledi. Pennsylvania sınırına gelmemiz yaklaşık üç saat sürdü. Cas ve Trev, artık özgür olduklarına göre yemek istedikleri bütün yiyecekler hakkında konuşurlarken, Sam dikkatini yola verdi. Nick arkada uyudu.

Bense yolcu koltuğunun camına dayandım. Daha önce Pennsylvania’ya hiç gelmemiştim ama tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu, deniz gibi dalgalanan bir kara parçası. Kafamı meşgul etmek için kalemle bir şeyler çizdiğimi hayal ettim.

Kimse sözünü etmiyordu ama hepimizin izlendiğimizi hissettiğini düşündüm. Connor bir sonraki hamlesini yapmak için sanki bizim hata yapmamızı bekliyordu. Tek istediğim, babamın Sam’e söylediği güvenli evi bulmaktı.

Bir otoban tabelasında *ÇIKIŞ 28* yazıyordu. Onu geçtik, yarım saat daha güney batı yönünde ilerledikten sonra, navigasyon sistemi bizi otoyola giriş şeridine yönlendirdi. Sam heyecanlandı, sert bir şekilde sağa kırdı, dönüşün şiddetinden onun tarafına kaydım. Kol dayanağına uzattığı, gömleğinin kolları dirseğine kadar çekilmiş olan kolunda göz gezdirdim. Kırk sekiz saatten daha az zaman önce, laboratuvarda, camın arkasından onu, yarasını inceliyordum.

“Harfler ne?” dedim, sonra, “Yaralar yani,” diye açıkladım. Arkadaki diğerleri sustular.

Nick, “Hah işte,” diye mırıldandı. Belli ki uyuduğu falan yoktu.

“Dosyalarımızın bir kısmını okudu,” dedi Sam. “Harflerin ne olduğunu bilirse, bir şeyler anlam ifade edebilir.”

Cas parmaklarını Sam’in koltuğunun arkasına hatifçe vurdu. “Evet. Bilse ne çıkar ki?”

Nick, “Onun son dört yılını duvarın diğer tarafında geçirdiğini unutuyoruz,” dedi. “Benim fikrimi duymak ister misiniz? Ona hiçbir şey söylemeyin ve onu bir sonraki kasabada bırakın gitsin.” Sam, “Sana fikrini sormadım,” diyerek onu uyardı.

“Ben de burada oturuyorum, farkında mısınız?”

Trev, “Kimse seni bırakıp gitmiyor,” dedi. “Kararları O vermiyor.” Nick arkadaki iki kişilik koltuktan kolunu uzattı. “Ya? Peki sen mi veriyorsun?”

“Kesin.” Sam’in sesi tartışmayı böldü ve çocuklar sustu. “Göğsümdeki R’yi gördün,” dedi bana, gözünü yoldan ayırmadan. “Başka harfler de var. Bir tane daha *R*, bir O ve bir D.”

Cas, “Benim kalçamda bir *L* ve dizimde bir *V* var,” dedi. Trev, “Benim iki *R’m* ve iki *E’m* var,” dedi.

Nick’e baktığımda, bana korkutucu, ters bir bakış attı. Yeniden arkamı döndüm.

Cas, “Boşver onu,” dedi. “O okuma yazma bilmiyor.”

Trev kahkahasını zor tuttu.

“Nick’te bir *I* ve bir *E* var,” dedi Sam. Sinyal lambasını yakıp şerit değiştirdi ve bir tırı solladı.

Yara harflerini kafamda tekrar evirip çevirdim ve saydım. Toplamda on iki taneydiler. Dört çocuk vardı. Eşit olarak dağıtmış olsalar, her çocuğa üç harf düşecekti. Ama öyle yapmamışlardı. Trev’in ve Sam’in dörder tane vardı; Cas ve Nick’in ikişer tane. Harflerin hepsini yazmak için yanımda kalem olsaydı keşke. Gerçi Sam’in bunu daha önce bin kez yapmış olabileceği aklıma geldi. “Bunlar bir şifre olabilir mi?”

Kafasını iki yana salladı. “Bildiğim bir şifre değil.”

Cas’in açlıktan yakınmaları dayanılmayacak hale gelinceye kadar biraz daha gittik. Bir sonraki otoyol çıkışında Sam arabayı sağa çekti, en yakın benzinciye giden tabelaları takip etti. Gaz pompasının yanına park etti. Parlak ışıklı dükkân önümüzde duruyordu. Arabanın göstergesindeki saat yediyi on geçeyi gösteriyordu. Güneş bir saat önce batmış, gökyüzü mavinin solgun bir tonunu almıştı.

Arabadan ilk çıkan Cas oldu. Daha içerideyken zıplıyordu.

“Al bakalım,” dedi Sam ve Trev’e iki yirmi dolar verdi. Parayı nereden bulduğunu bilmek istemiyordum. “Şu kamyona biraz benzin koy. Geri

kalanla yiyecek bir şeyler alırsın."

Nick depoyu doldurmak için arkadan indi. Trev parayı cebine tıkıştırdı ve bana dönüp, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi.

"Bir şişe su alır mısın? Ve belki biraz kraker ya da öyle bir şey."

Trev, Sam'e baktı ve Sam başını sallayarak onay verdi.

Emniyet kemerimi açtım, sırtımı geriye atıp ağrıyan kaslarımı gerdim. Yeniden yerime yerleştiğimde, sessizlik de yanımda yerini aldı. Arabanın motoru soğurken tık tık sesler çıkarıyordu. Sam yerinden bir santim kımıldamadı. Tedirgin edici sessizlik vücudumda gezindi, beni huzursuz etti ve en sonunda artık ona tahammül edemedim.

"Çocukların senden izin alması," dedim, "bu gen manipülasyonuyla mı ilgili?"

"Sanırım." Dükkândan gelen ışıklar profilini aydınlatıyordu. Çok yakınında olduğumdan burun kemiğinde küçük bir şişlik gördüm, sanki daha önce kırılmış gibiydi.

Dosyasında geçen *alfa* terimini hatırlayarak, "Sen lider falan mısın?" diye sordum.

"Bir anlamda öyle."

"Değişimler tam olarak ne yaptı? Biliyor musun?"

Otoparkın öbür köşesine baktı ve dudaklarından bir iç geçirme kaçtı. "Beni insandan öte bir şey yaptı ama geçmişte kim olduğumu bilmeden tam olarak nasıl değiştiğimi de bilemem."

"Peki babamın sana verdiği adres geçmişini bulmanı sağlayacak bir adım mı sence?"

"Evet."

Dükkânın camından Cas ve Trev'in kasaya gidip bir kucak dolusu abur cubur bıraktıklarını gördüm. Cas, başka abur cuburlar da aldıktan sonra, dikkatini arabaya, bize yöneltti. Ayrıca Nick'in de benzin pompasından bizi izlediğini hissediyordum. Sam'in rahat olmadığını anlıyorlardı.

O an birden farkına varıp, "Hepiniz birbirinizle bağlantılısınız," dedim. "Sanki diğerlerinin ne hissettiğini bir şey söylenmeden anlıyorsunuz."

Sam'le satranç oynamaya ilk başladığımız zamanları hatırladım. Arada bir bana tüyolar veriyordu çünkü ben hiç ama hiçbir şey bilmiyordum. Söz konusu strateji olunca O tam bir dâhiydi.

Aralık ortasında bir gece, "Mesele sadece oyun değil," demişti bana. Bu orada olmama izin verilişinden çok zaman önceydi ve laboratuvarda

aldığım her nefes havalandırma deliklerinden geçip de babamı uyandıracak kadar kuvvetliymiş gibi hissediyordum.

“Taşlar yalnızca işin küçük bir kısmı,” diye devam etmişti Sam. “Rakibini de tanıman gerek. Bir sonraki hamlelerini hesaplarlarken onları incele. Bazen daha onlar bile bilmeden, nereye gideceklerini anlayabilirsin.”

Sırıtmıştım. “Bu doğru değil.”

Kolunu sandalyesinin arkasına atmıştı. “O zaman benimle dene.”

“Ben zaten hep kaybediyorum. Karşılaştırma yapacak hiçbir şeyimiz olmadan senin haklı olduğunu ispat etmemiz güç.”

Bir kahkaha parçası kaçmıştı ağzından. “Pekâlâ. Sanırım bunun üzerine diyecek bir şeyim yok.”

Şimdi ona baktım, gözlerinin etrafını gölgeler sarmıştı. Her zaman aklımdakini okumakta başarılı olmuştu. Benim onun aklındakini okumakta olduğumdan daha başarılı. Ama şu anda, bunun yüz ifadelerini okuyabilmesinden çok değişimlerden ileri gelip gelmediğini merak ettim. Ya da beni özel bir şekilde, arkadaş olmamıza neden olan bir şekilde tanıyor olmasından.

Ona benim ne hissettiğimi anlayabiliyor mu diye sormak istedim, özellikle O anda ne hissettiğimi ama aslında bunu bilmek istemiyordum. Bunun utancını yaşamak istemiyordum.

“Nasıl bir şey? Bağlantılı olmak. Nasıl işliyor?”

Kapının kol dayanağına dirseğini koydu. “İçgüdüye dayalı gibi ve bunu görmezden gelmenin en zor olduğu zamanlar, birimizin huzursuz olduğu ya da başı belada olduğu zamanlar. Sen diğerlerinden kan alırken genelde bir şey hissediyordum, sanki istesem de istemesem de, orda olmam ve onları korumam gerekiyormuş gibi. Diğer herkesi düşünmek zorunda olduğum zamanlarda yaptığım şeye yoğunlaşmak zor oluyor. Verdiğim kararlar en nihayetinde grup için en iyisi olmak zorunda.”

Ona güvenmemin sonunda işine yarayacağını bildiğinden bunca yıl beni kullanmıştı. Bunu bilmek ne kadar acı olsa da mantığını anlayabiliyordum. Diğerlerini koruma ihtiyacının nerelere varabildiğini görüyordum. Ve bunun nedeni, içinde programlanmış olan değişimlerdi. Başka seçeneği yoktu.

“Peki ya şimdi?” diye sordum, “Şimdi kimi düşünüyorsun?” Dudakları aralandı ve ben sustum, cevabını duymayı her şeyden daha çok istiyordum.

Onun koruması altında olup olmadığımı bilmek istiyordum. Gerçi olsam da, bunun benim için ne anlam ifade ettiğini, hatta bana nasıl hissettireceğini bile bilmiyordum. Bilmek istediğim daha çok, beni hiç düşünüp düşünmediğiydi.

Tam O sırada Cas arazi aracına atladı. “Vay canına, bakın ne buldum!” Yüzünde koca bir sırıtmayla benim kapıma vurup bir paket şekerlemeyi havaya kaldırdı. “Gördün mü?”

Güldüm. “Gördüm.” Sam arabayı çalıştırırken tekrar ona döndüm. “Ne diyecektin?”

Çocuklar yeniden arabaya bindiler. Radyo araya girip Cas’in sevdiği pop şarkıları çalmaya başladı ve Sam yeniden sessizliğe gömüldü.

Belki de zaten cevap vermeyecekti.

Daha güneye giderken vakit geçirmek için annemin günlüğünü karıştırdım, gerçi yazanları zaten epeydir ezbere biliyordum.

Parmaklarımı onun yazısının eğimi üzerinde gezdirdim. Kalemin bıraktığı izler ondan geriye kalan parçalardı.

Bugün göle gittik. İşten uzaklaşmak iyi geldi.
Son zamanlarda yaptığım işe ilgim azaldı. Ayrılsam ne yaparlar?

Babam bana onun bir ilaç firmasında çalıştığını söylemişti. Yazdığı son sayfaya geçtim, defterin sonundan birkaç düzine sayfa önceydi.

Bırakıyorum. Geri dönmemek üzere. Yüreğimin sesini dinlemem gerek ve O bana gitmemi söylüyor. Hem korkuyorum hem de mutluyum.
Özgürüm artık.

Navigasyon cihazından ses geldi. “İki. Kilometre. Sonra. Sağa. Dön.”

Sam talimata uyarak döndü.

Holicer Sokağında pek çok ev vardı. Biz gittikçe yol daha da dikleşiyor, yılan gibi kıvrılıyordu. Ağaçlar yola sarkıp geceyi karartan bir tünel oluşturuyorlardı. Arabanın farı önümüzdeki evin posta kutusunun üzerindeki ışık yansıtan şeride düşünce, metalik sarı bir ışık yansıdı.

Numarayı okudum: 4332.

Navigasyon cihazı birkaç dakika sonra, “Sola dönün,” dedi. “Hedefe vardınız.”

Sam yolun ortasında durdu. Aradığımız ev, ölü gibiydi ve karanlıktı. Pencerelerinden tek bir ışık bile sızmıyordu. Garaj yolu boş, garaj kapısı sımsıkı kapalıydı. Garajın yanında eski bir cip olsa da tekerleklerinin etrafındaki çimler, cip bir süredir bir yere kıpırdamamış gibi uzundu.

Arabanın motoru boşta çalışıyordu ve beşimiz arasındaki tek ses motorunkiydi.

“Şimdi n’apıyoruz?” diye sordu Trev.

Sam arabayı garaj yolunun başına çekip çalışır halde bıraktı. Ne olur ne olmaz diye. Ne düşündüğünü anlamam için bunu dile getirmesine gerek yoktu. Belki de burası güvenli bir ev değildi. Belki babam ona tuzak kurmuştu.

“Arabada kal,” dedi.

“Ama ev boş,” dedim.

Açık kapıdan dışarı uzanıp omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Nereden biliyorsun?”

Bilmiyordum. Neden bir şey söylediğimi bile bilmiyordum. Ama içgüdülerim bana evin boş olduğunu söylüyordu. “Arabada oturmayacağım.”

Cas inatçılığım ona bir mazeret sunmuş gibi arabadan atladı. “Evet, adamım. Dünya kadar yol kat ettik. Şimdi kaba etimizdeki kasları esnetme zamanı.”

Sam arazi aracının kapısını kapayıp eve yürüdü.

Çocuklar ve ben onu izledik.

Ev pek özelliği olmayan ve daha da az boyası olan, iki katlı, sade bir evdi. Eski ahşap dış cephe kaplamasına hâlâ tutunan kalkık tabakaların altında gölgeler koyulaşıyordu. Kırıldı kırılacak gibi duran sineklikli bir kapıyı, paslanmış bir süt kabı aralık tutuyordu. Sinekliğin bir köşesi yırtılmıştı.

Sam evin kapısını denedi ve zorlanmadan onu açıverdi. Sırayla çamaşır odasına girdik. Havada sabun kokusu vardı. Sam pazen gömleğinin altından silahını çekti.

Daha içeride, yemek odasına ait bir sandalye sırtının üstünde yatıyordu. Sanki biri içini didik didik aramış ama kapamaya vakit bulamamış gibi, bir dolap kapağı açık kalmıştı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ayağımızın altındaki döşeme gıcırdıyordu. Mutfakta bir musluk damlıyor, koridorda köstekli bir saat tik tak ediyordu.

Bir köşeyi dönüp oturma odasına girdim. Sam bir koridorda ilerledi. Nick, Trev'le birlikte evin arka tarafına geçip gözden kaybolurken, Cas de gölge gibi beni takip ediyordu.

"Sence burada ne oldu?" diye sordum.

Rahat bir koltuğun yanındaki sehpada yarısına kadar çay dolu bir fincan duruyordu. Bir dergi yığını devrilmiş ve sehpanın üzerine iskambil kartları gibi yayılmıştı. Katlanmış bir gazete yerde duruyordu. Tarihine baktım: Dün.

"Bilmiyorum," dedi Cas. "Burası güvenli bir evdiyse bile artık değil."

Sehpaya, kablosuz bir telefonun yanına bir not kâğıdı yapıştırılmıştı. Sehpanın camından notu çekip aldım ve şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum. O yazı. Harfleri sık, eğimliydi. O yazıyı tanıyordum.

Akşam altıda P ile görüşme…

Notu sehpadaki yerine geri koyup derin bir nefes aldım. Olamazdı. Değildi.

Mutfağa gitmek istedim ama koltuğun üzerinde duvarda asılı duran bir resim koleksiyonun önünden geçerken donup kaldım. Derim karıncalanıyordu. En sağdaki çerçevenin içindeki, Sam'in sırtındaki huş ağacı dövmesinin suluboya bir tablosuydu.

"Ne oldu?" diye sordu Cas.

"Bu Sam'in dövmesi," dedim. Cas'in dövmenin aslını belki de hiç görmediğini fark etmiştim çünkü çocuklar odalarından hiç çıkarılmamışlardı.

Çerçeveyi duvardan çekip aldım, arkasına baktım. Her tarafından sıkıca tutturulmuştu.

Cas sehpayı işaret etti. "Kır gitsin."

"Ama..." Beni durduran neydi, bilmiyordum. Orada kimse yoktu ve belli ki bu bir ipucuydu. Ama bana ait olmayan bir şeyi kırmak yanlış geliyordu.

"Pekâlâ." Cas resmi elimden kaptı. "Ben yaparım."

Hızlı bir hareketle çerçeveyi sehpanın köşesine çarpınca cam çatladı. Resim ve onunla birlikte bir de not kayıp dışarı çıktı. Buruşuk yarım kâğıt yere doğru süzülürken onu havada yakaladım ve diğerleri arkamızda toplandı.

Trev, “Ne oldu?” diye sordu. “Bir şeye dokunmamalıyız, ne olur ne olmaz”

“Anna bir şey buldu.” Birlikte gol atmış takım arkadaşlarıymışız gibi, Cas beni hafifçe dürttü. “Ee, ne yazıyor?”

Nota şöyle bir baktım ve nefesimi tuttum.

DOKUZ

Birkaç saat önce, parmaklarımı annemin günlüğüne yazdığı tanıdık sözcüklerin üzerinde gezdirmiştim. Şimdi burada yeni sözcükler, daha ezberlemediğim yabancı sözcükler vardı ama tüyler ürpertici biçimde tanıdıktılar. Onun el yazısına benziyordu.

“Anna?” Sam’in bana attığı bakış, buruşan yüzü, büzülen dudakları, ters bir şey olduğunu anladığını söylüyordu. Bu yüzden onları sormaya fırsat bulamadan soruları atlatmak için, yüksek sesle okumaya başladım.

“Sam, eğer bunu okuyorsan, orada olup da mesajı sana kendim veremiyorum demektir. Ve orada değilsem, bunun anlamı ya ölmüş ya da acilen gitmek zorunda kalmış olmamdır.

“Orada olmadığım için, bana verdiğin anahtarı sana vereceğim. UV lambasına ihtiyacın olacak. Mutfakta bir tane var. Sağdan ilk çekmece.”

Sam’le göz göze geldim. “Hepsi bu kadar.”

Sam nota uzanırken garaj yoluna bir araba girdi, farlarının ışığı ön camların perdelerine vurup bizi aydınlattı. Bir an için kimse kımıldamadı. Sonra benim dışımda herkes hareketlendi.

Bir araba kapısı kapandı. Biri, “Bayan Tucker?” diye seslendi. “Evde misiniz?”

Hafif, sessiz adımlar atarak Sam’in peşinden gittim.

Kapı vuruldu. “Bayan Tucker? Chancy bu geceki grup yemeğine gelmediğinizi söyledi.”

Kafamı mutfağa uzattım. Sam çamaşır odasının kapı aralığına gizlenmişti, ters dönmüş sandalyeyi şimdi eline almış, omzunun üzerine kaldırmıştı. Arka kapı gıcırdayarak açılınca yüzüme ateş bastı.

Banyoda bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Nick vurmaya hazır hâlde yere çömelmişti. Ağzım kurudu.

“Bayan Tucker? Burada mısınız?” dedi adam, sesi artık gergin çıkıyordu. Çamaşır odasında ağır ağır ilerledi, mutfağa bir adım attı ve ardından, “Eller yukarı!” dedi.

Sam sandalyeyi indirdi. Sandalye adama çarpınca kırıldı, kıymıkları yere düşüp ses çıkardı. Bir tabanca mutfak tezgâhına pat diye çarptı,

ardından yere düştü. Sam'inki değildi. Adamın tabancasıydı -*polisin* tabancası.

Polis memuru dizlerinin üzerine çöktü. Yarılan alnından kan akıyordu. Şimdi yaklaşık bir metre uzağında duran tabancayı almaya çakşırken, Nick metal çöp kutusunu savurarak banyodan çıktı. Aşağı indirip polisin kafasına vurmak üzere bir golf sopası gibi havaya kaldırdı.

"Dur!"

Nick işini yarıda kesip kaşlarını çatarak bana baktı.

"Adam polis," diye çıktı ağzımdan. Sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi.

"Eee?"

Adam yere kan tükürdü, kalanını da ağzının kenarından sildi.

"O masum."

Nick, "Bunu bilmiyoruz," diyerek karşı çıktı.

Cas arkamda bitti. "Dışarısı temiz," dedi ve Sam başını sallayarak son sözü söyledi. Trev neredeydi?

"Kimseye güvenme," dedi Nick, hâlâ çöp kutusunu bir silah gibi tutarak. Bir tutam saç yüzüne düştü.

Sam, polisi ceketinin yakasından tuttu ve adamı çekip ayağa kaldırdı. Onu buzdolabına yapıştırdı. Adam yüzünü buruşturdu.

"Burada ne arıyorsun?" diye haykırdı.

"Bayan Tucker'a bakmak için geldim."

"Neden?"

"Kasaba yemeğine gelmedi." Adam bana, sonra tekrar Sam'e baktı. "Kimseye haber vermeden yemeklere katılmadığı olmaz hiç."

Eğer Bayan Tucker babamın bizi gönderdiği kadınsa ve ortadan kaybolduysa, bu Connor'ın onu götürdüğü anlamına mı geliyordu? Kadının Şubeyle bir alakası var mıydı?

Trev yandaki kapılardan birinden içeri girdi. "Sokakta bir şey görmedim. Polis gözetimi yok." Alnı terden parlıyordu.

Nick çöp kovasını tuvalete rastgele attı. "Hadi, çıkıp gidelim buradan."

"Genelde bizim dırdırcının tarafını tutmam," dedi Cas, "ama bu defa ona katılıyorum."

Sam polisi sımsıkı tutmayı bıraktı. "Biri UV lambasını alsın. Biriniz de garajdaki cipin anahtarlarını bulabilecek mi diye bir bakınsın."

Cas kapının yanında farklı kancalara asılmış bir dizi anahtarın yanına gitti. Trev önümden geçip ilk çekmeceyi açarak lambayı aradı. Küçük bir

kutu çıkarıp içine baktı. “Buldum.”

Cas birkaç anahtar salladı. “Bakayım cipi çalıştırabilecek miyim?” Dışarı çıkıp gözden kayboldu.

Polis buzdolabından kayıp yere yığıldı. Pek yaşlı değildi. Yirmili yaşlarının ortalarında olabilirdi. Sam’inki gibi kısacık kesilmiş saçları vardı ama polis memuru sarışın, yanık tenli ve ufak tefekti; oysa Sam uzun boylu ve geniş omuzluydu.

“Bayan Tucker’ı tanımıyoruz,” dedi Sam “Ve buraya kimseye zarar vermeye gelmedik. Buradan çıkıp gideceğiz ve sen bizi takip etmeyeceksin.”

Polis başını hafifçe sallayarak emre uyacağını gösterdi ve Sam onu bıraktı. Trev ile Nick kapıya yürüdüler. Sam beni öne itti. Kıymık yığınlarına basmamak için yana doğru bir adım atıp polis memurunun etrafından dolandım. Geçerken bana doğru bir hamle yaptı ama Sam daha hızlıydı.

Sam adamı bileğinden yakaladı, ona bir yumruk attı. Polis inleyerek yere yapıştı.

“Haydi,” dedi Sam, beni çamaşır odasından dışarı iterek. Kapıdan dışarı ve garaj yolundan da aşağı itti. “Annenin günlüğünü al.”

Cas cipi yanaştırırken defteri arazi aracından aldım. Sam polis arabasının kaportasına ateş etti, ardından bir *tıss* sesi geldi. Nick bilgisayarı söktü, radyoyu kırdı.

Trev cipe binerken Cas de şöför koltuğunu Sam’e bıraktı. Ben yolcu koltuğuna geçtim.

Beş saniye sonra, Sam cipin direksiyonundaydı. Tekerlekler döndükçe çim yığınları kalkıyordu. Böylece bahçeden geçtik. Tepelikten ve evden uzaklaştığımızda frene asıldı.

Elimi konsola koyup kendimi korudum. Trev bir *ah* sesiyle koltuğumun arkasına çarptı. Arkamızda bir toz bulutu yükseliyor, farların ışığında tozlar uçuşuyordu.

“Noluyor?” dedi Nick.

Sam yana döndü. Bana doğru eğildi, bense titreyerek bir nefes aldım. “Not için ne diyorsun?”

Ağzım kurudu. “Hiç.”

“Aptal numarası yapma.”

Ona gördüğümü sandığım şeyi, yazının annemin yazısına benzediğini söyleyemedim. Çok yorgundum, stresliydim. Olmayan şeyler görüyordum.

“Numara falan yapmıyorum.”

Sam beni incelerken yüzümden duygu izlerini sildim. Ben daha ne yapacağını anlamadan annemin defterini alıp kucağında açmıştı. Sayfaların yanındaysa not duruyordu. Onu almaya çalıştım ama beni itti.

Şimdi ne kadar deli olduğumu görecekti. Olma ihtimali olmayan yerlerde annemi gördüğümü anlayacaktı. Olmasını istediğim şeyi görüyordum. Bir saniye sonra göz göze geldiğimizde ezilip büzüldüm.

“Annenin el yazısı bu.”

“Yok artık!” dedi Cas.

Trev kendi gözleriyle görebilmek için öne uzandı.

Nick, “Harika,” diye mırıldandı.

Başımı iki yana salladım. Annem ölmüştü. ÖLMÜŞTÜ. Babam bu kadar önemli bir konuda yalan söylemezdi. Ayrıca, Bayan Tucker ya da O kadın her kimse, Sam’i tanıyordu. Annemin Sam’i tanımasının imkânı yoktu.

“Bu sadece bir tesadüf,” dedim güçlükle.

Trev boğazını temizledi. “Bir şeyler nadiren tesadüf eseridir. Bu kolaya kaçan bir bahane.”

Ona kötü kötü baktım. Benim tarafımda olması gerekmiyor muydu? “Bahane bulmaya çalışmıyorum.” Bütün çocukların içinde, annemin hayatımda olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu en iyi bilen oydu. Umut etmek istemiyordum çünkü doğru olmadığını öğrendiğimde, canım daha çok yanacaktı.

“Annem öldü. Bu bir gerçek, bahane değil.”

Çocuklar loş ışıkta gözlerini üzerime diktiler.

Onlarla tartışacak ne hâlim ne de kendime güvenim vardı. Kafama şüphe yerleşmişti. Yazı annemin yazısına *gerçekten* benziyordu. Ve bunu anlardım çünkü son beş yıl boyunca onun günlüğünü, durup durup baştan sona okumuştum.

O hayattaysa...

O evi yeniden kafamda canlandırmaya çalıştım. Mutfağı. Duvarların rengini. Oturma odasının kokusunu. Bayan Tucker’ın etrafını saran şeyleri görmeye, onlarda annemi görebiliyor muyum diye bakmaya çalıştım.

Ama faydası yoktu. Yapışkanlı kâğıttaki notu buluncaya kadar yeterince dikkat etmemiştim ve ondan sonra da artık çok geçti.

“Gitmemiz gerek,” dedim. “Polis muhtemelen destek ekiplerini çağırmıştır.”

Hiç kimse kımıldamayınca bağırdım. “Sam! Gidelim!”

Sam yola çıktı ve otoyola girdi.

ON

Birkaç ay önce Trev'le anneler ve genel olarak aileler hakkında konuşmuştuk.

"Aile önemlidir," demişti. "Aile bizim kim olacağımızı belirler." Kendi babamı düşünmüştüm. Eğer benim kim olduğumu O belirliyorsa, laboratuvar dışında bir hayatı olmayan bir işkolik olacaktım. Bazen bu O kadar kötü bir şey gibi görünmüyordu; Sam ve diğerleri orada olduğu sürece.

"Anneni özlüyor musun?" diye sormuştu Trev.

Kalçamı cama dayamıştım. "Bir annem olması fikrini özlüyorum."

"Sen ve ben, sevdiklerimizin eksikliklerinin yarattığı boşluğun toplamıyız."

"Bunun ne demek olduğunu bile anlamıyorum."

Sırıtmıştı. "Acını anlıyorum demek."

Eğer daha önce çocuklarla hiçbir ortak noktam olmadığını düşünmüş olsaydım, Trev'le yaptığım bu konuşma aksini kanıtlardı.

"Eğer bir gün annen karşına çıksa ne söylerdin ya da yapardın diye düşündün mü hiç?" diye sormuştum.

Trev hiç tereddüt etmeden cevap vermişti. "Onun her şeyini ezberlerdim, görünüşünü, kokusunu; böylece eğer onu tekrar kaybedersem, yine de hep benimle olurdu.

Annem hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı. Benim için Sam kadar gizemliydi. Her ne kadar günlüğü bende olsa da, yaşayan bir annen olması gibi değildi.

Gerçek olmasını istedim. Yaşıyor olmasını istedim, ikinci bir şansım olmasını, onu kendi gözlerimle görmeyi istedim. Onu kafamda çizmek ve ezberlemek.

***

Cas şekerlemeden geri kalanları paylaşırlarken, "Muhtemelen gece bir yerde durmamız gerek, ne dersin?" dedi Trev.

Sam, "Polislerle aramızı biraz daha açmamız gerek," dedi. "Sonra bir oda tutarız."

“O zaman yiyecek şeylerden konuşalım mı?” dedi Cas. “Özellikle de *don* diye başlayıp *ma* diye biten bir şeyden...”

Yolun karşı tarafından bir araba geçti, farları Sam’in yüzünü aydınlattı. Yukarıdaki bir tabela Brethington yönüne gittiğimizi gösteriyordu.

Cas’e bakmak için koltukların arasından arkaya uzandım. “Yemeden duramaz mısın sen?”

Omuz silkti. “Yo, niye durayım?”

“Vücudu sağlıklı tutmak bir görevdir...” diye başladı Trev, alıntılarından birini çekip çıkararak. “Aksi halde zihnimizi kuvvetli ve berrak tutamayız.”

Cas kahkaha attı. “Kim demiş bunu? Dalai Lama denen adam mı?”

“Buddha.”

“Pekâlâ, ‘Sağlık kitapları okurken dikkatli olun. Bir baskı hatası yüzünden ölebilirsiniz.’ Bunu diyen George Washington değil miydi?”

“Ah, bu güzelmiş,” dedim.

Trev ofladı. “Bunu diyen Mark Twain.”

“Epey yaklaşmışım.” Cas kollarını kavuşturdu.

Hafifçe dizine vurdum. “Sen olmasan ne yapardık?”

“Sıkıntıdan ölürdünüz.”

Trev camdan dışarı bakarken, “Ya da sükûnet içinde gelişirdik,” diye ekledi.

***

Saat dokuzu geçtikten sonra, Sam otoyoldan çıkıp küçük bir kasabaya girdi. Bir alışveriş merkezinin arkasında yer alan ve ulusal bir otel zincirinin sade bir şubesi olan gördüğümüz ilk otelde durduk. Trev ile ben, kişisel bilgilerimiz hakkında yalan söyleyerek giriş işlemlerini hallettik. Özellikle de görevliye fazladan birkaç yirmilik verince işler gayet yolunca gitti.

Otelin yan kapısında diğerleriyle buluştuk. “220 ve 222 numaralı odalar.” Trev giriş kartlarını çıkardı. “Nasıl dağılıyoruz?” Sam kendine bir anahtar kaptı. “Anna ve Cas benimle geliyor.” Trev gözümün içine baktı. “Senin için uygun mu?”

“Hımm...”

Sam, “Anna benimle geliyor,” diye tekrarladı.

Trev ellerini kaldırdı. “Tamam. Sakin ol.”

Diğerleri içeri girdi. Hızlı yürüyüp Sam’in önüne geçerek kapının önünde onu durdurdum. “Niye öyle davrandın? Trev sadece benim fikrimi

alacak kadar kibar davranıyordu. Sen bunu yapmakta biraz zorlanıyor gibisin.”

Eğilip yaklaştı ve sesini alçalttı. “Babana seni koruyacağıma dair söz verdim. Benimle aynı odada olmazsan bunu yapamam.” Kaşlarımı çattım. “Babamın bunu kastettiğini sanmıyorum.”

“Neyi kastetti O zaman?”

Babam, Sam’in beni *her şeyden* koruması gerektiğini mi kastetmişti? Diğer çocuklardan bile? “Her neyse,” dedim. Babamın ne demeye çalıştığını tartışamayacak kadar yorgundum. Ayrıca beni göndermekle nereye varmaya çalışmıştı, ondan bile emin değildim.

Kafamdaki cılız bir ses, belki de annemle karşılaşmamı istediğini söylüyordu. Belki de bizi kime gönderdiğini ve bunun ne demek olduğunu gayet iyi biliyordu. Peki bunca sene neden yalan söylemişti? Onu benden gizlemek ne işine yarayacaktı?

Kafamdaki soru yığınını bir kenara attım ve kapıyı çekip açtım. Yukarı çıkarken bordo halı ayak seslerimizi susturuyordu. Ben ve Sam kapımızın önünde Cas’le buluşuncaya kadar Nick ve Trev odalarına girmişlerdi bile.

Sam önce benim girmeme izin verdi. Bir elimde günlüğümü tutuyor, diğeriyle ışığı açmaya çalışıyordum. Tam önümde iki tane çift kişilik yatak vardı. Masa ve sandalyeler. Bir televizyon. Bordo halı koridordan itibaren bizi takip ediyor, küçük tuvaletin kapısının önünde bitiyor ve yerini soluk beyaz fayansa bırakıyordu.

Cas önümden geçti, kendini yatağa attı ve mobilya gıcırdadı. “Ah Tanrım, nasıl da yorgunum.”

“Bence şeker komasına girdin,” dedim.

Yastıklarını kabarttı. “Yani, eğer öyleyse, buna değerdi.”

Sam köşedeki masada oturup UV lambasının olduğu paketi açtı. Onun karşısındaki sandalyeye çöktüm. “Bunun hakkında aklına bir şey geldi mi?”

“Hayır.” Işığı yakınca lambası mor mor parladı. Arkamızda Cas, komodinin çekmecesini karıştırıyordu. “Bir İncil, iki telefon rehberi, bir de yemek menüsü. Şahane.” Çekmeceyi itip kapadı.

Sam UV lambasının ucunu çıkardı ve onu masaya bıraktığında plastik uç masaya çarpıp çın diye ses çıkardı. “O evde bulduğumuz şey hakkında konuşmaya hazır mısın?”

Gözlerimi ovuşturdum. “O konuda konuşacak bir şey yok.” Lambanın pillerini çıkardı. “Bu doğru değil ve bunu sen de biliyorsun.”

“Anna saflıkta kendini aştı,” diyerek araya girdi Cas. “Onu kendi aramızda bir dil geliştirdiğimize ikna ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” Bir kahkaha koyverdi. *“Pavaloo dunkin roop, anlamı...”* “Biraz Amazon eti alabilir miyim?” diye ezberimden söyledim. “Hatırlıyorum. Ama ikna etmeye çalışan daha çok sendin ve senin söylediklerine zaten pek inanmam.”

“Akıllıca bir seçim,” dedi Sam.

“Bak şimdi.” Cas yatağın kenarından atlayıp ayağa dikildi. “Ortaçağda olsak hikâyelerim için bana taparlardı. Bir kaleye benim adımı verirlerdi.”

“Bundan emin değilim.”

Banyoya giderken başını salladı. “Biraz sessizlik ve huzura ihtiyacım var. Belki de uzun, sıcak bir banyo yaparım. Köpüklüsünden.” Kapıyı kapadı ama kitlemeyi unuttu. Utanmak pek ona göre değildi zaten.

Cas musluğu açınca borulara su akın etti. Odada duyulan tek ses buydu. Annemin günlüğünü kendime yaklaştırdım.

“Ee?” dedi Sam.

Omuzlarım düştü. “Pekâlâ, tamam. Yazının annemin el yazısına benzediğini kabul ediyorum ama bu demek değil ki...”

“Her iki örnekte de ünlülerin eğimi aynı.” Konuşurken UV ışığının lambasını inceliyordu. “L’ler ve D'ler daha büyük. S’ler geriye kıvrılıyor ve bir ilmeği andırıyor. Aynılar.”

Lambayı yukarı kaldırdı, böylece tavandan gelen ışık, camın içinden geçti.

“Babam böylesine affedilemez bir konuda asla yalan söylemezdi. Ayrıca ona güvendiğini söylememiş miydin?”

“Evet ama bu her zaman dürüst olduğu anlamına da gelmez. Mesela hatıralarımız ya da hafıza kaybımız. Bunun tedavinin bir yan etkisi olduğunu bir an bile yemedim.”

“Peki ya ne?..” Kafasından geçenleri anlayınca durdum. “Hatıralarınızla kasten mi oynandığını düşünüyorsun yani?” dedim alay eder gibi. “Öyle bir şey olamaz. Her şeyden önce, bu nasıl mümkün olabilir ki? Ve sonra... Hayır. Babam öyle bir şey yapmaz.”

Sam lambayı masaya bırakıp gözümün içine baktı. Göz bebeklerindeki donuk yeşil çizgileri gördüm. Ona O kadar uzun zaman bir camın arkasından bakmıştım ki aramızda havadan başka hiçbir şey olmadan onu görmek tuhaftı. Onu şimdi çizmek, bütün O canlı renkleriyle, nasıl olurdu

diye düşündüm. Çenesinin güçlü kıvrımlarını, burnunun ok ucunu andıran şeklini vermek için kullanılacak çizgileri... Dudaklarının kıvrımlarını...

“Neden O kadar zaman bir yerde kilitliydik?” diye sordu, ölçülü, düzgün bir sesle. “Bunu hiç merak ettin mi?”

Sweatshirt’ümün kollarını çekiştirdim. “Sizi askere dönüştürüyorlardı.”

Gözlerini benden bir saniyeliğine ayırarak lambanın ucunu yeniden yerine oturttu. “Eğer en güçlü silahı yapmak istiyorsan, onu beş yıl boyunca bir bodrumda kilitli tutmazsın. Onu sahaya çıkarır, test eder mükemmel hâle gelinceye kadar değiştirirsin.”

“Belki de öyle yapıyorlardı. Sürekli tedavi görüyordunuz. Ve kayıt defterleri... sizin gelişiminizi izliyorduk...”

Son parçayı da yerine takti. “Dördümüzün de... İlk hatıraları aynı. Eğer hafıza kaybı tedavilerin bir yan etkisi olsaydı, hepimizin de tam da aynı zamana kadar bütün hatıraları temizlenmiş olmazdı.” *Silindi*. Önceki gece bu terimi Sam’in dosyasında okumuştum. Buna inanmak istememiştim ama gitgide daha mantıklı geliyordu. “Tüm bunların benimle ve annemle ne ilgisi var?”

Siyah ışığı yeniden yaktı ve ışık ikimizin arasında parladı. “Bilmiyorum ama eğer annenin Şube’yle bir bağlantısı varsa, senin de vardır ve neden olduğunu öğrenmemiz gerek.”

İç geçirdim ve avcumun kenarıyla gözlerimi ovuşturdum. Daha fazlasına katlanamayacaktım. Yorgun olmakla ilgili bir şey mırıldanıp yatağa girdim. Düşüncelerimi toparlayabilmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bir faydası olmayacaktı gerçi. Sam sormaktan korktuğum bir sürü önemli soru sormuştu. Ve bütün bunlar, ona bırakılmış olan nottaki el yazısının korkunç derecede anneminkine benzemesinden çıkmıştı. Belki bu gerçekten de tesadüftü. Belki aradaki bağlantıyı çok abartıyorduk.

Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Her şey sabah daha net görünecekti. Ama sabaha kalmadı. İki saat sonra Sam beni dürterek uyandırdı. “Hey,” dedi. “Kalk. Bir şey buldum.”

ON BİR

Dirseğime dayanarak kafamı kaldırdım. “Ne oldu?”

Pencereden sızan ay ışığı yatağımın ucunu aydınlatıyordu. Odadaki tek ışık buydu. Sam tepemde dikilirken yüzünü zar zor seçiyordum.

“Banyoya gel.”

Battaniyenin altından sıyrılıp ayaklarımı yere bastım. Odada sadece Sam ve ben vardık. “Cas nerede?”

“Diğerlerini getirmeye gitti.”

Ayaklarımı sürüye sürüye Sam’i takip ettim. Sam kapıyı kapadı, içerideki zifirî karanlık yönümü şaşırttı. Karanlık, küçük, kapalı yerleri sevmezdim ve banyo bir dolap genişliğindeydi. Geriye doğru sendeleyip havlu askısına çarptım. “Neler oluyor?”

Siyah ışık yandı ve Sam’in yüzünün keskin hatlarını zayıf bir biçimde aydınlattı. “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi, neredeyse gücenmiş bir ses tonuyla. Işığı elime verdi, ardından tişörtünü çıkarıp tezgâhın üzerine attı. “Işığı belime doğru tut.”

Elimde ışıkla Sam’in üstsüz sırtına bakarak fazlaca uzun bir süre hareketsiz kaldım; bir tür rüyalar âleminde takılıp kaldığıma inanıyordum.

Sam’in dövmesine hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ağaçların üst kısmından yerdeki çimlere kadar uzanan dövme Sam’in sırtının ve kollarının büyük bir kısmını kaplıyordu. Dövmeyi kim yaptıysa, her şeyi kusursuz biçimde gölgelemiş, huş ağacının gövdesinin ince detaylarını ve kabuğunun kıvrımlarını iyi yansıtmıştı. Görebildiğim tek hata vardı: Ağaç gölgelerinin hepsi yanlıştı. Boyları ve biçimleri, yansıttıkları ağaçlarınkilere uymuyordu ve soldaki iki gölge iç içe girmişti ama onlara karşılık gelen ağaçlar birbiriyle çakışmıyordu.

Işığı Sam’in istediği gibi dövmenin üzerinde ileri geri oynattım. “Tam olarak ne arıyorum?”

“Çimlere bak.”

Eğildim. “Bir şey görebildiğimi...” Bulanık ışıkta bir şey parladı, nefesimi tuttum. Yazı küçük ve silikti ama her çocuğun 4 Temmuz yürüyüşünde taktığı neon kolyeler gibi parıldıyordu.

“Bu nasıl oluyor?” diye sordum.

“Bu bir UV mürekkebi. Cildin üzerindeki görünür dövmenin üzerine yapılmış. Oku onu,” dedi Sam. “Lütfen.”

Zaman içinde çizgiler belirginliğini kaybetmiş, harfler bulanıklaşıp iç içe girmişlerdi ama yine de ilk kelimeyi seçebildim. “Rose. Rose bir şey.”

Oda kapısının açıldığını ve banyo kapısının önünde diğerlerinin yüksek sesle konuştuklarını duydum. “Sam nerede?” diye sordu Trev. “Anna’yla birlikte banyoda olmalı,” diye yanıtladı Cas.

Biri kapıyı tıklattı. “Anna? Sam?” diye seslendi Trev. “İyi misiniz?”

Sam, “Bize bir dakika ver,” diye yanıtladı. Bana dönüp, “Başka ne var?” diye sordu.

“iki kelime daha var.” Lambanın çıkardığı ışık çemberini yeniden ayarlayıp daha da yaklaştım. “Buraya bakman gerektiğini nereden anladın ki?”

“Harf şeklindeki yaralardan aklıma geldi. Eğer Şube hatıralarımı silerse, yanımda götürebileceğim tek şeyin bedenim olduğunu biliyor olmalıydım. UV ışığını sırtıma tuttuğum zaman bir şey gördüm ama okuyamadım.”

“Neden Cas’ten yardım istemedin?”

Uzun bir süre cevap vermedi ve sessizlik beni tedirgin etti. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu sanki. Ama orada, Sam’le birlikteydim. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Her ne kadar kapalı alandan çıkmak istesem de bir yandan da bunun sona ermesini istemiyordum.

“Şu an Cas’in alaycı sözlerini çekecek hâlim yok,” dedi. Sesli sesli nefes verdi. “Ayrıca, diğerlerini çağırtmam gerekiyordu.”

“Sanırım son kelime *Ohio*,” dedim, omurgamdan yükselen ürpermenin geçeceğini umut ederek. “Ortadaki… Bulmaca çözer gibi, olabildiğince çok sayıda harf bulmaya çalışarak kelimeyi harf harf çıkardım. *“M, E, Z* ya da *N,* belki sonra bir *A? R, L, L...* yok, *1,* G” Harfleri kafamdan geçirdim, kelimeye yeniden göz atarken harfleri dile getirdim. *MENARLIĞL* “N yerine Z olmak,” dedi Sam.

“*Mezarlığı*. Rose Mezarlığı, Ohio.”

Sam tişörtünü kaptı, O sırada bana çarptı. Loş ışıkta göz göze geldik. “Pardon.”

Yüzümdeki saçı attım. “Önemli değil, iyiyim.”

“Teşekkürler. Bunu yaptığın için.” Siyah lambayı elimden alıp kapadı, karanlıkta kaldık.

“Benden her zaman yardım isteyebilirsin.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturdum. Kulağa çok ezik ve zavallıca geliyordu. *Lütfen bana ihtiyaç duy, Sam.*

Cevap verirken sesi alçak çıktı. “Dün dediğim şey, marketin önünde...”

“Açıklamak zorunda değilsin.”

“Biliyorum ama bilmeni isterim ki...”

“Sam?” Trev sözünü kesince Sam durduğu yerden ayrıldı. Kapıyı açınca Trev’le karşı karşıya geldi. Biri masa lambasını yakmıştı ve ışığı banyoya vuruyor, karanlığı ve onun yarattığı mahremiyeti ortadan kaldırıyordu.

“Bir şey buldunuz mu?” diye sordu Trev gözlerimin içine bakarak. Yanaklarım al al oldu.

Sam tişörtünü kafasından aşağı geçirdi. “Evet. Hazırlanın. Gidiyoruz.”

Nick, “Hangi cehenneme gidiyoruz şimdi?” diye çıkıştı. “Ve neden gecenin bir yarısı?”

Sam yeniden gömleği üzerine geçirip kıvırdığı kollarını aşağı çekti. “Siz uyuyasınız diye gün doğana kadar burada oturmayacağım. Bunun için fazlasıyla bekledim. Hadi, şimdi alın eşyalarınızı da gidelim.”

Otelden çıkış yaptıktan sonra Sam cipte bize katıldı. Cas’e iki tane eski el feneri uzattı.

Cas birinin düğmesine basınca arabanın göstergesinde bir ışık halkası belirdi. “Bunlar ne için?”

“Bir mezarlığa gidiyoruz.” Sam otoparktan çıktı.

“Nerede bu mezarlık?” diye sordu Cas.

“Lancaster, Ohio, Rose Mezarlığı. Oteldeki görevliye adresi kontrol ettirdim.”

Sonraki üç saat boyunca çıt çıkarmadan yolculuk ettik. Başımı cama yasladım, gözlerimi kapadım ve uykuya daldım. Araba yeniden durunca boynumun ağrımasından şikâyet ettim. Otelde iki saatlik kısa bir uyku uyumanın yanı sıra, neredeyse bütün bir gün boyunca bir arabada tıkılıp kalmıştım.

“Tam olarak ne arıyoruz?” diye sordu Trev arkamdan.

Cipin camından karanlık mezarlığa baktım, sağdan soldan bulanık siluetler yükseliyordu.

“Bilmiyorum.” Sam kolunu direksiyonun üzerine dayadı. “Mezar taşlarına bakmakla başlayalım.”

“Dostum,” dedi Cas, “Bu iş sonsuza kadar sürer.”

“Dağılırsak sadece bir, iki saatimizi alır.”

Diğerlerinin bundan şüphesi var gibiydi ama bu aşamada fazla seçeneğimiz yoktu. Yıllar önce Sam UV dövmesini yaptırdığında bu, görünce anlayabileceğini bildiği bir şey olmalıydı. Bu yüzden eğer cevap buradaysa, onu bulacaktık.

Araçtan indik, mezarlığın çakıl taşlı yolunu tuttuk. Her ne kadar zihnimin bana oyunlar oynadığını bilsem de, mezarlık dışarıdaki dünyadan daha ürkütücü görünüyordu ve kollarımdaki tüyler ister istemez diken diken oldu.

“Nick, sen en geriye git,” dedi Sam. “Trev, sen onun karşısına. Cas, sen sağ tarafa git. Solu ben alırım. Anna, sen de...

“Ben burada ortada kalayım, istersen.”

“Cas, Anna’ya el fenerlerinden birini ver.”

Bana sunulan şeyi memnuniyetle kabul ettim.

Diğerleri dağılınca, güçlü ve faydalı görünmek istediğim için kendi kendime içimden küfrettim. Şimdi gecenin dördünde, bir mezarlığın ortasında, kendi başıma kalmıştım.

Bir dizi mezarın sonuna gittim. Pürüzlü mezar taşlarının yanlarından mermer heykeller yükseliyor, solgun renkleri karardıkça parlar gibi görünüyordu. Dalga dalga mermer saçları omuzlarına dökülen bir meleğin yanından geçtim. Gözlerinin yerinde iki boş küre vardı, yine de beni izliyormuş gibi hissettim.

Sırtımdan aşağı bir titreme geldi, kollarımı etrafıma dolayıp onu durdurdum. Geçerken mezar taşlarındaki isimleri ve aklarındaki duygulu yazıları okudum.

BEVERLY BROKLE. 1934-1994.
İYİ BİR EŞ VE ANNE.

STUART CHIMMER. 1962-1999.
SENİ ÖZLEYECEĞİZ.

Babam son birkaç yıldır laboratuvar işlerinden bulabildiği ilk fırsatta annemin Indiana’daki mezarını ziyaret edeceğimize söz veriyordu. Bu seyahati hiçbir zaman beklememiştim; gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Ama O an acaba öyle bir mezar gerçekten var mı diye aklımdan geçti.

Eğer annem hayattaysa, beni neden terk etmişti? Beni istememiş miydi? Babam'ı arayıp ona bu soruları sorabilmeyi diledim. Cevapları bulmak istiyordum.

İlk sıranın sonuna gelince, İkinciye başlayarak el fenerimi her şeyin üzerine tuttum ve oraya pek uymayan bir şeyler aradım. Birkaç tuhaf mezar yazısı okudum. Mesela Michael Tenner'ın mezar taşında, KEDİYİ BEN ÖLDÜRDÜM, ÖZÜR DİLERİM, SEVGİLER, yazıyordu. Laura Basker'ınkisindeyse BENİM İÇİN AĞLAMAYIN. CENNETTE ÇAMAŞIR YIKAMAK YOK!

Sam'in aradığı ipucunun çamaşırlarla ilgili olduğunu sanmıyordum ama tuhaf mezar taşını yine de aklımın bir köşesine yazdım. Kendi kısmımın sonuna geldiğimde göze çarpan bir şey bulamamıştım ve mezar taşında Samuel ismi olan tam sekiz mezar saymıştım.

Sağ tarafta, omuzları kamburlaşmış hâlde, tepesinden bir haç yükselen büyük bir heykeli inceleyen Cas'i fark ettim. El fenerini kapadım, cebime koydum, onun yanına gitmek üzere yavaş yavaş yürüdüm.

"Bir şey buldun mu?"

"Sıfır." Heykelden ayrıldı, ellerini sarı saçlarında dolaştırıp dağıttı. "Boşuna uğraşıyoruz gibi, değil mi? Sammy'ye söyleme ama bence ölü bir noktaya gidiyoruz. Kelime oyunu yaptım."

Sırıtarak güldüm. "Evet ama UV ışığındaki ipucunu bulmak da biraz zaman almıştı. Bunu sadece bir saattir falan yapıyoruz. "

Cas kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sen bir mezarlıkta sekiz saat mi takılmak istiyorsun? Ben istemiyorum. Lanet olası bir pizza istiyorum."

"Tüm bunların ne anlama geldiğini biraz olsun merak etmiyor musun?"

Otlara takılmış bir dalı çıkarıp hızla salladı. "Bilmiyorum. Daha önce kim olduğum kimin umurunda? Belki bir golf kulübü züppesiydim ve..." sopayı kaldırdı "...kıçımda bunlardan biri vardı."

Kahkaha attım. "Sanmam. Sam bunun önemli olduğunu düşünüyor gibi."

"Belki de." Arkamızdaki yapraklardan ayak sesi hışırtıları gelince Cas oraya baktı.

"Bir şey buldunuz mu?" diye sordu Nick.

"Ben bir dal buldum."

"Hayır, salak, *önemli* bir şey buldunuz mu?"

Mezarlıkta kısa, keskin bir ıslık sesi yankılandı.

Trev.

Arka köşeye koştuk. Ben bir Keltik haçının yanından geçerken başımı eğip mezarı geçen çocukların gerisinde kaldım. Yukarıda yaşlı bir ağacın çıplak dalları çatırdıyordu. Saçım yüzüme uçtu ve döndüğümde rüzgârla ve Sam'le yüzyüze geldim.

"Ne oldu?" diye sordu ay ışığı alnındaki ter damlacıklarını aydınlatırken.

Trev granitten yapılma, önü pürüzsüz ve parlak olan bir mezar taşını işaret etti. "Tarih yok."

Yazıyı okudum -SAMUEL CAVAR- ve soluğum kesildi. "Samuel Cavar, senin kullandığın takma isimlerden biriymiş," dedim Sam'e. "Dosyanda okumuştum."

"Cavar, İspanyolca bir kelime," dedi. '"Kazmak' anlamına gelir." Cas gömleğinin kollarını kıvırdı. "Eh, O zaman, *amigos*, sanırım bu mezarı dibine kadar *cavar*'acağız."

ON İKİ

Sam mezarlığın arka taraflarındaki alet deposuna girip iki kürek bulmuştu. Cas, Trev ve Nick sırayla Sam'le birlikte kazıyorlardı. Sam henüz kimseyle yer değiştirmemişti. Tişörtünün önü terden sırılsıklamdı. Pantolonu pislenmişti. Yıllar önce buraya bir şey gömdüyse, derine gömmüş olmalıydı. Çukurun ağzından sadece kafası ve omuzları görünüyordu.

"Bir ceset çıkaracağını düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum feneri kapatırken. Gökyüzü grinin soğuk bir tonunu almıştı ve güneş, ufuktan görünmek üzereydi.

"Sanmam." Yığına biraz daha toprak attı, ardından kürek sallamaya devam etti. Küreğin metal ucu, yerdeki metal bir şeye çarpınca bir çınlama duyuldu. Cas küreğini bir kenara attı ve dizlerinin üzerine çöktü. O ve Sam ıslak toprağı temizleyip bir kutu çıkardılar.

Çukurun içine baktım.

Trev ağırlığını bir ayağından diğerine verip, "O ne?" diye sordu.

Sam ellerini çukurun kenarına koyup pazılarını şişirerek kendini yukarı çekti. "Yukarı yolla," dedi Cas'e.

Cas kutuyu kaldırıp uzattı. Sam biraz zorlanarak kutunun kapağını açarken ben de yanına çöktüm. Menteşeleri paslanmış ve çamur dolmuştu ama kolayca açılmaları için bir kez kımıldamaları yetti. Kutunun içinde bir anahtar ile üçe katlanıp kalın bir iple bağlanmış bir kâğıt duruyordu. Sam ipi çözdü, arkalarında kirli parmak izleri bırakarak katlanmış kâğıdı açtı.

Kâğıt eski ve dağılacak gibiydi ama yazılar hâlâ okunuyordu. Omzunun üzerinden bakmadan edemedim, adrenalin sanki damarlarımı delecekti. Buydu. Dünden beri aradığımız şey buydu.

Anladığım kadarıyla bu bir evin tapusuydu ki bu anahtarı da açıklardı. Üzerindeki bilgilere göz attım. Adres: Whittier, Michigan. Evin sahibi olarak adı geçen kişi Samuel Marshall'dı. Büyük ihtimalle başka bir sahte isimdi. Bunun üzerine gerçek adının ne olduğunu merak ettim.

"Tanıdık gelen bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır."

“Ama bu da bir şeydir, değil mi? Yani... bu bir adım.”

Belli belirsiz kafasını salladı.

Arkamızda çocuklar kazmak için harcadıkları zamandan çok daha kısa bir sürede çukuru doldurdular. Cas ve Trev, bozulan toprağın üzerine pat pat vurdu. Nick yavaşça Sam’in yanına geldi. “Ee, ne buldun?”

Sam tapuyu gösterdi. “Güvenli bir ev olabilir.”

“Evet, tıpkı bir önceki gibi mi?”

“Kimse seni tutmuyor, Nick. Gidecek başka yerin varsa, istediğin zaman gidebilirsin.”

Nick yakındaki bir ağacın gövdesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Trev sökülmüş çimleri yeniden yerine koyup çukurla ilgilenirken Cas, “işemem lazım,” deyip kayboldu. Sam de kürekleri alet barakasına bırakmaya gidince, ben komik bir şekilde surat asan Nick’in yanında kalakaldım.

“Bence elinden gelenin en iyisini yapıyor.” Cümlemi ağzımdan çıkan beyaz bir buhar noktaladı.

Nick, ellerini pantolonunun cebine soktu. Üzerinde mont olmadan donuyor olmalıydı. “Kendini korumak, boktan bir oyun oynar gibi bütün bu ipuçlarını bulmaktan daha önemli.”

“Kim olduğunu, özellikle de neden programın bir parçası olduğunu bilmeden kendini korumak zor.”

Nick tek ayağını ağaca dayayıp kendini itti, çelik mavisi gözlerini bana dikti. “Tüm bunlardan önce kim olduğumu hatırlamıyor olabilirim ama O zaman da her şeyin tozpembe olmadığına bahse girerim.”

Sert bakışları yumuşadı ama sadece belli belirsiz. Bunu bir şans kabul edip konuştum: “Annen ve baban bir yerlerde seni arıyor olabilir.”

“Ya da belki de aramıyorlardır. Belki başından beri hiç umursamamışlardır.” Diğerleri dönmeden çekip gitti ve ben kendi kendime düşündüm: Haklı mıydı? Soruların cevapları, onları bilmemekten daha mı kötüydü?

ON ÜÇ

Lancaster'dan ayrıldıktan sonra kasvetli bulutlar güneşin önünü kapayıp ön cama yağmur serpiştirmeye başladı. Evde babam her sabah hava durumunu izlerdi. Eğer erken kalkmışsam, kahve yapıp oturma odasında ona eşlik ederdim. Ama kendim izlesem de izlemesem de havanın nasıl olacağını her zaman bilirdim. Babam eğer önemli görürse beni hava durumu konusunda uyarırdı.

New York'ta olmamamız bir yana bu hava için hazırlanmamış olmak canımı sıkıyordu. Her şeyin nasıl olacağını bilmeye çok alışkındım. Hava durumu. O günkü ders programım. Laboratuvarda yapılacaklar listem. Artık hiçbir şeyi bilmiyordum. Bir sonraki yemeğimin ne olacağını bile.

Sam'in benzinciden aldığı haritayı kullanarak Whittier'dan geçtik; burası nostaljik bir kartpostala yakışacak kırsal güzellikte, küçük bir kasabaydı. Otoyolun üzerine iple asılmış büyük bir pankartta kasabanın Balkabağı Şenliğinin gelecek hafta olduğu yazıyordu. Küçük dükkânların önünde korkuluklar, nöbetçi askerler gibi bekliyorlardı.

Daha kuzeye yol alırken kasaba merkezinin küçük parçası silinip gözden kayboldu. Tapuda adı geçen caddeye girdiğimizde, Sam uzanıp radyoda çalan pop şarkısını kapadı. Sessizlik bir cankurtaran botu gibi şişip aramızdaki boşlukları doldurdu. Ellerimi ovuşturdum. O ev bizi bir çıkmaza sokarsa ne yapacaktık?

Posta kutularını kontrol ederek toprak yolu baştan aşağı gittik. Adreslerin hiçbiri tapudakine uymuyordu ama belki de bu kasten yapılmıştı. Sonunda, ormanlık alana uzanan, çimlerle kaplanmış bir yol gördük; garaj yolu, bizim adresimizin olması gereken yerde, 2156 ile 2223 numaraları arasındaydı.

Sam aracı garaj yoluna çektiğinde, Nick tabancalardan birinin haznesine bir kurşun yerleştirdi. Cas ve Trev de, mükemmel bir senkronizasyon içinde, aynını yaptılar.

Yoldan yaklaşık iki metre sonra ağaçlar seyreliyor, yerini açık bir araziye bırakıyordu. Ortada bir kulübe vardı. Fırtına bulutlarının gölgesi altında ve O bakımsız hâliyle bile, kulübe bir yuva gibi görünmeyi

başarıyordu. Tahta kiremit kaplı dış cephesi solmuş, kırmızının mükemmel bir tonunu almıştı. Paslanmış birkaç katlanır sandalye yamulmuş verandada duruyordu ve ortalarında unutulmuş boş bir çiçek saksısı vardı. Kuru bir ağaç dalı, bir fırtına sırasında oraya düşmüş ve hiç kaldırılmamış gibi verandada uzanıyordu.

Pencereler karanlık, ince bir toz ve kir tabakasıyla kaplıydı. Garaj yolundaki tek araba bizimkiydi. Ev boş görünüyordu; boş olduğu *hissedilmesine* rağmen, ıssızlık eskiden kalma bir sigara dumanı gibi birinin gelip onu dağıtmasını bekliyordu.

“Şimdi ne yapıyoruz?” dedim. Yağmur ön cama vurmaya devam ediyordu ve damlalar irileşmiş, daha sık düşer olmuştu.

“Nick ve Cas, arkalara,” dedi Sam. “Ben ön kapıyı alacağım. Trev, sen burada Anna’yla kal.”

Arabada boş boş oturmak istemiyordum ama evi aramak da istemiyordum. Annemin varlığına dair daha fazla kanıt bulursam yapacaklarımdan korkuyordum.

Çocuklar arabadan, cüsselerine yakışmayan sessiz bir kıvraklıkla çıktılar. Nick ve Cas, silahları yanlarında, arka tarafa koştular. Sam sağa, evden bağımsız olan ufak garaja gitti. Evin ön verandasına sıçrayıp duvar boyunca sürünerek ilerlemeden önce, garajın tek penceresini kontrol etti.

On kapıya geldiğinde mezarlıkta bulduğu anahtarı çıkarıp kilidi denedi. Anahtar işe yaradı, kapı açıldı ve Sam içeri girip gözden kayboldu.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadım.

Trev bir dirseğini dizine dayadı. “Güvenli görünüyor.”

“Pennsylvania’daki evden daha fazla.”

“Katılıyorum.” Beni izlediğini hissettim. “Umut etmenin yanlış bir tarafı yok.”

Ona döndüm. “Neyi umut etmenin?”

“Anneni.”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Başka birinin annem hakkında konuştuğunu duymak olayı daha gerçekçi yapıyordu; sanki O kulübenin içinde beni bekliyor olması mümkünmüş gibi.

“Ya hayatta değilse?” Koltuğuma gömüldüm. “Ya tüm bu umutlanmalar boşunaysa?”

“Her konuda umut etmek, umutsuzluğa kapılmaktan iyidir.”

“Kimden alıntı bu?”

Trev ellerini birleştirip sırıttı. Ondan bilgi istediğimde, hava atması için ona fırsat verdiğimde hoşuna giderdi. “Johann Wolfgang von Goethe.”

“Aristo’nun sözü hangisiydi? Umutla ilgili olan?” istediğim alıntıyı bulmak için zihnini kurcalarken gözleri belli bir noktaya yoğunlaşmayı bıraktı. Bal rengi gözlerinin ışıltısı geri döndüğünde, hatırladığı anı gördüm. Trev’inki gibi kafasında gerçekten ampul yanmışa benzer bir ifadesi olan başka kimseyi görmemiştim.

“Umut, uyanıkken görülen rüyadır.”

Kelimelerin kafamda yankılanmasına izin verdim. Alıntı bana uyanmak istemediğin bir rüyadan uyanmaya başladığın zaman yaşadığın hissi anımsattı. Önemli bir parçanı bir daha geri alamamak üzere kaybediyormuşsun gibi göğsünde hissettiğin sıkışma hissini.

Umut işte buydu. Bir gün senin olacağından emin olamadığın bir şeye tutunmak. Ama yine de tutunmak zorundaydın çünkü O olmazsa, her şeyin ne anlamı vardı?

Bu benim hayatıma birçok açıdan uyuyordu. Hem de O ara her zamankinden fazla.

Sam yeniden ön verandada göründü ve bize el sallayarak işaret verdi ki bence bu, ne bulduğuyla ilgili yeterli bilgiyi veriyordu. Eğer annem içeride olsaydı, beni uyarmak için yanıma kendi gelirdi. Demek ki annem beklemiyordu. Ve her ne kadar kendime annemin orada olacağına inanmayacağımı söylemiş olsam da inanmıştım. Hevesim yanıp kül oldu.

Birkaç koltuğun tuğladan bir şöminenin karşısında durduğu bir salona girdik. Karşıdaki duvara bir kanepe dayalıydı. Pirinçten yapılma bir lambadan örümcek ağları söğüt yaprakları gibi aşağı iniyordu.

Evin diğer tarafının arka köşesini geniş bir mutfak işgal ediyordu. On kapının sağ tarafındaki alanı uzun, dikdörtgen bir masa kaplıyordu. Tam önümden merdivenler ikinci kata çıkıyordu.

Şimşeği gök gürültüsü izledi ve alçak gümbürtü çıplak tahta döşemenin arasından yankılandı. Yağmur camlara vurup tozlarını temizlemeye devam etti. Rüzgâr güçlenip de kulübenin çatlaklarından içeri girince montumun önünü kapadım.

“Güvenli mi?” diye sordum Sam’e yürürken.

“Gördüğüm kadarıyla.”

Omuzlarım gevşedi. Alt tarafı laboratuvardan bir önceki gün ayrılmıştım ama bana sanki ezelden beri firardaymışız gibi geliyordu. Her

şeyden uzaktaki gerçek bir evde olmak, kemiklerime işlenmiş huzursuzluğun bir kısmını çekip almıştı.

Kendimi kanepeye atınca beni bir toz bulutu selamladı. Öksürüp elimi sallayarak havayı temizledim. Bu evin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Parmaklarım bir şey yapmak için kaşınıyorlardı. Evdeyken temizlik benim sorumluluğumdaydı ve şimdi ben olmadığıma göre olacaklardan endişeleniyordum. Evin ben olmadan, kendi kendine ayakta kalabileceğini hayal edemiyordum. Belki de kastettiğim şey, ben ona bakmadan babamın ayakta kalamayacağıydı.

Benim onu merak ettiğim gibi O da beni merak ediyor muydu?

Kanepeden sıçrayarak kalktım, yerimde duramaz hâlde mutfağa, Cas'in yanına gittim. Saçlarına bir örümcek ağı yayılmıştı. Onu aldım, görsün diye gözünün önünde tuttum. "Bazen senin umutsuz vaka olduğunu düşünüyorum."

Kolunu omzuma attı, "işte bu yüzden sen yanımdasın. Bizi yola getirmeyi iyi beceriyorsun."

"*Biz* derken, ben demek istiyorsun herhalde."

"Elbette. Her neyse." Yanımdan çekilip ocağın düğmelerini denedi. Hiçbir şey olmadı. "Lanet olsun. Açlıktan ölüyorum."

"Sen her zaman açlıktan ölüyorsun."

"Günde üç tam öğün yemeye alışkınım ben."

"Eğer yıllardır eve el değmediyse ki öyle gözüküyor, herhangi bir şeyin kullanılabilir durumda olduğunu sanmam." L şeklindeki mutfak tezgâhını izleyip garaja bakan pencereye geldim. "Oraya girdin mi?"

"Hayır. Ama maceraya varım. Sen ne dersin?"

Sırıtarak güldüm. "Varım."

Diğerleri salonda durmuş, şömine ile bacayı inceliyorlardı. Biz arka kapıdan sıvışmadan önce Cas, Sam'e nereye gideceğimizi söyledi. Verandadan garajın yanındaki kapıya koştuk. Bir yağmur damlası yüzüme çarptı, tek elimi gözüme kalkan yaptım. Cas omzuyla kapıyı itince kapı beton zemine sürtünerek açıldı. İki pencereden içeri zayıf bir ışık süzülüyordu ama içeride ne olduğunu görecek kadar ışık vardı.

"Bak." Sol köşeye koştum. "Bir mangal. Mangal yapabiliriz." Mangalın başlığı olan siyah, çelik kubbeyi okşarken mutluluktan kendinden geçtiği Cas'in surat ifadesinden okunuyordu. "Ne kadar zamandır mangalda pişmiş biftek yemediğim hakkında bir fikrin var mı? Ya da bir tavuk budu?"

Kaşlarımı kaldırdım. “Hımm... uzun zamandır?”

Beni duymazdan geldi. “Televizyondaki O lanet olasıca barbekü reklamları. Bir eşeğin önünde havuç sallar gibi onları yüzüme yüzüme sallıyorlardı.”

“Barbekü sosunun tadının nasıl olduğunu nerden biliyorsun ki? Laboratuvardayken hiç yemedin.”

“İnsan, barbekünün tadını asla unutmaz. Muhtemelen laboratuvardan *önce* yemişimdir.” Mangal başlığını yukarı kaldırıp kokladı. “Ah, Tanrım! Hâlâ mangal kömürü ve cızırdayan et kokuyor.”

“Yüz elli kilo olmadığına şaşıyorum.”

Terli, çamurlu gömleğinin kollarını kıvırıp pazılarını sıktı. “Bütün O yiyecekler bana bu tığ gibi vücudu verdi, bilmeni isterim.”

“*Tığ gibi*, zayıf demek.”

“Ama aynı zamanda güzel hatlı demek ki benim öyle olduğum apaçık.”

Buna diyecek bir şeyim yoktu.

Ben başka neler işe yarayabilir diye araştırırken onu ızgaraya ağzı sulanarak bakmak üzere bıraktım. Karşı duvardaki kauçuk kaplı kancalara bazı bahçe aletleri asılmıştı. Aletlerin altına farklı boyutta tahtalar yığılmıştı. Bunların tam karşısında bir elektrik kutusu ile onun altındaki zeminde duran koca bir mekanizma gözüme çarptı. “Bu ne?”

“Bir jeneratör.”

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Cas’i çatı arasını kolaçan ederken buldum.

“Oraya nasıl çıktın?”

Başıyla tahta yığınını işaret etti. “Zıpladım.”

“Tam bir maymunsun. Şimdi gel de şuna bak.”

Çatı arasının köşesinden baş aşağı sarktı, bir takla atıp döndü, elleri ters yöne bakarak orada bir saniye asılı durdu; kendini bırakmadan önce kollarındaki kaslar gerilmişti. “Vay be. Tam bir serseriyim, değil mi? Bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum.

Orada durup ağzım açık izledim. “Neden yaptın O zaman? Bir yerini incitebilirdin!”

“İçimden geldi.” Kutu şeklindeki jeneratörü ayağıyla dürttü. “Elektrik kutusuna bağlı gibi görünüyor. Bildiğimiz iyi oldu.” Gaz kapağını çevirip açtı. “Pek gazı yok ama ve beş parasız olduğumuzu da düşünecek olursak...”

“Onsuz idare etmemiz gerekecek,” diyerek tahmin yürüttüm.

Başını salladı ama mangala manalı bir bakış daha attı. “En azından bu nadide parça var.”

“Onu taşımana yardım etmemi ister misin? Arka verandaya koyabiliriz.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ben alırım.” Ellerini mangalın altına yerleştirip fazla çaba harcamadan onu kaldırdı. Onun yaşındaki ve bedenindeki herhangi bir çocuğun olması gerektiğinden daha güçlü olduğuna dair bir kanıt daha.

Bir sonraki saati mutfakta bulduğumuz eski bir tel fırçayla mangalı temizlemekle geçirdik. Sam şöminede ateş yaktı. Nick ile Trev etraftaki ormandan odun topladılar. Kimse ne kadar kalmayı planladığımızdan bahsetmiyordu ama arka verandada yığılan odun miktarına bakılacak olursa en azından bir hafta ısınma derdi olmadan yaşayabilirdik. Ama yiyecek sorundu. Hiç paramız yoktu, erzakımız da.

Hava karardıktan sonra, nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşmak için salonda toplandık. Sam kollarını sıkıca önünde kavuşturmuş hâlde şöminenin yakınında duruyordu. Üstü başı hâlâ mezarlıktan kalma toprakla kaplıydı. Gördüğüm kadarıyla yıkanmak için musluk suyumuz yoktu.

Cas rahat koltuklardan birinin koluna oturmuş, poposunu koyması gereken yere ayağını dayamıştı. “Ortalıkta para falan bulmadın, değil mi?”

Sam başını hayır anlamında salladı. “Bir şey bırakmışsam, bulmak kolay olmayacaktır. Biraz zaman alabilir.”

“Bir biftek için sokağın köşesinde bekleyebilirim,” dedi Cas.

Kendimi tutamayıp güldüm. “Çok iş yapabilirsin, biliyorsun.”

Ağzına pis bir gülümseme yayıldı. “Benimle gelirsen, sabaha kadar zengin olabiliriz.”

“Çok komik.”

“Cas ve ben kasabaya gideceğiz,” dedi Trev. “Ne bulabiliriz diye bir bakacağız.”

“Ya ben ne yapacağım, patron?” Nick bize katılmaktansa, salon ile yemek odası arasındaki kapı ağzına dayanmıştı.

“Sen nöbet tutacaksın.”

Sam, Cas ve Trev’e detayları anlatırken -kulağa korkunç bir şekilde, “Yakalanmadan, ne çalabilirseniz, çalın,” der gibi geliyordu ama tam olarak bu sözcükleri kullanmıyordu- ben mutfağı incelemeye gittim.

Sam bir kiler olduğunu ama yiyeceklerin yarısının tarihinin geçtiğini söylemişti. İçeride ne olduğunu kendim görmek istedim. Başka bir işim var gibi görünmüyordu.

Kiler bir merdivenin altına gizlenmiş, içine girilebilecek genişlikte bir yerdi. Mutfak camlarından yeterli ışık süzüldüğü için araştırmaya girişmek için fenere ihtiyacım yoktu. Kenar tahtalarının dibinde litrelerce su diziliydi. Daha alt raflar pil, kibrit ve ispirto gibi acil durum gereçleri ve tıbbi malzemelerle doluydu.

Diğer raflarda hububat, baklagiller ve makarna vardı. Vakumlanmış paketlerde tuz, şeker ve kurutulmuş yiyecekler vardı. Kutularca süt tozu, hazır çorba ve kahvaltılık tahıllar.

Son kullanma tarihlerine bakmaya başladım; tahıllar ve baklagiller çoktan bozulmuştu ama makarnalar ile çorbaları yemenin bir zararı olmayacağını düşündüm.

Her şeye karşı hazırlıklı olmak tam Sam'e göreydi. Dünyanın sonu gelse muhtemelen burası ayakta kalırdı.

Arkamdaki kapı aralığı karardı. "İşe yarar bir şey buldun mu?" diye sordu Sam.

Arkamı dönüp sırtımı raflara yasladım. "Evet." İçeriye, benim yanıma adımını attı ve birden kiler, daha da küçük görünmeye başladı. Bir paket yulaf ezmesine uzanırken koluma değdi. Her ne kadar kasten yapmamış olsa ve aramızda kat kat giysiler olsa da, dokunduğu yerden sıcaklık yayıldı.

Yana kaydım ama bunu yapabilmem için iradémin her zerresini kullanmam gerekti. "Aklına gelen bir şey oldu mu?" diye sordum. "Ev tanıdık geliyor mu?"

Yulafları yere bıraktı. "Neyin gerçek, neyin sadece bir dejavu hissi olduğunu ayırt etmekte zorlanıyorum."

"Trev olsa, öyle bir şey olmadığını, onun zihnin geçmişten bir şey hatırlaması olduğunu söylerdi."

"Trev'e kalsa her şeyin daha derin bir anlamı vardır."

"Doğru." Ellerimi arkamda kenetledim. "Dejavuyu tetikleyen neydi?"

Bana bakarken dışarıdan süzülen ışıkta yüzünün sadece bir yanını seçebiliyordum. "Buzdolabının bir tarafındaki duvarda, bir şey oraya şiddetle çarpmış gibi bir çökme var." Alnına endişe çizgileri yayıldı. "Onu kendi yaptığımı hatırlar gibi oldum."

Ona doğru bir adım attım. “Başka bir şey hatırlıyor musun?” Endişe yok olup yerini başka bir duygu aldı. Bir anlık huzursuzluk ya da kuşku ya da her ikisi birden. “Hayır, hepsi bu.”

Köşeden ayrıldı. “Bir şeye ihtiyacın olursa, yukarıdayım,” dedi ve ben daha başka bir şey soramadan kaçtı.

Onun beni okuduğu gibi Sam’i okuyamıyor olabilirdim ama bir sırrı olduğunu, henüz paylaşmak istemediği bir şey olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordum. Ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

ON DÖRT

Sonraki birkaç gün boyunca Sam'le fazla konuşmadım. Evin altını üstüne getirip ipucu aramakla fazlasıyla meşguldü. Çoğunlukla Cas'in mutfak dolaplarından birinde bulduğu oyunla oynadık. Şaşırtıcı bir şekilde, üstün olmak üzere genetiklerim değiştirilmemiş olsa da, hemen hemen her eli ben kazandım. Bu muhtemelen daha çok Cas'ın oyuna strateji geliştirecek kadar uzun süre konsantre olamamasıyla ilgiliydi ve ben de fırsatı iyi değerlendirdim.

Trev'le birlikte alt kattaki dolaplardan bir kaçını taradık ve ben zulalanmış tozlu romanlar ile güvelerin yediği battaniyeler buldum. Nick'i pek görmedim. Ateşle ilgilenmediği ya da çıra toplamaya çıkmadığı zamanlarda Sam'e yardım ediyordu. O ikisi her zaman aynı fikirde olmasalar da birlikte iyi çalışıyorlardı çünkü boş sohbetlerle vakit öldürmüyorlardı.

Kulübedeki üçüncü günümüzün öğleden sonrasında, yukarıdaki odalardan birinde yüzüstü uzanmış, *Dükün İkilemi* kitabından bölümler okuyan Trev'i dinliyordum. Kitap sol elinde açık hâlde yatak başlığına dayanmış oturuyordu. Kapakta uzun saçlı, düşüncelere dalmış dükün kollarında, geniş, güzel bir elbise içinde bir kız vardı.

Trev nefes vermekle kahkaha atmak arası bir ses çıkardı. "Bu hoşuna gidecek."

"Duyalım, bakalım."

Dudaklarını yaladı. "Umutsuz bir şekilde Margaret'a büyük bir nefretle bakmaya çalıştı ama kız karşısında O kadar kırılgan, O kadar üzgün görünüyordu ki hemen onun yanına gitti. Sarıldılar; kızın göğsü, dükün vücuduna dayanmış, inip kalkıyordu."

Sırtüstü dönüp kahkaha attım. "Ah, Tanrım, daha fazla dayanamayacağım."

Kitap pat diye kapandı. Bir saniye sonra Trev yanıma uzandı, ikimiz de gözlerimizi geniş tahta tavana dikmiştik. Aşağıdaki ateşten çıtır çıtır sesler geldi çünkü biri onu çubukla karıştırıyordu. Muhtemelen Cas'ti. Bildiğim kadarıyla Nick ve Sam garajda çatı arasını kurcalamakla meşguldüler.

“Laboratuvardan kaçacağının hayalini kurmuş muydun hiç?” diye sordum.

Trev ellerini karnının üzerinde birleştirdi. “Bu şekilde değil. Bazen bizi dışarı salanın sen olacağını düşünürdüm. Bunun iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi olacağına hiçbir zaman karar veremezdim. Senin için kötü olurdu, belki.”

Pencereden limon sarısı güneş ışığı girip yüzüne yansıdı. Ona döndüğümde, gözleri ışıldıyor gibiydi. “Bunu yapmayı istedim, eğer bu bir tesciliyse. Hep bunu düşünüyordum.”

“Düşündüğünü biliyorum.”

Dirseğime dayandım. “Gerçekten mi?”

“Sam bilinçaltına giriyordu. Sen farkında olsan da, olmasan da. O bunu istese de, istemese de. Eğer kaçmayı planlamamış olsaydı, eninde sonunda bunu sen yapacaktın. Onun için.”

Kafamı geriye atarken uzun saçlarım kolumu gıdıkladı. “Senin için de. Hepiniz için.”

Bana bakarken gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yayılmadı. “Teşekkürler ama bence yalan söylüyorsun.”

“Yalan söylemiyorum.” Kopmuş bir ipi battaniyeden çektim. “Ee, bütün bunlar bitince, bu şey artık her neyse, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bir seçme hakkım olursa mı, demek istiyorsun?”

“Evet. Bir şey yapabilirsen.”

Soruyu düşündü. “Şey, sanırım New York’a gitmek isterim. Bir yerde edebiyat okumak istiyorum ama tahminimce hiçbir kimlik belgemin ya da okul kayıtlarımın olmayışı sorun yaratabilir.” Sam’e ve onsuz hayatımın neye benzeyeceğine O kadar yoğunlaşmıştım ki Trev’i de kaybetmenin ne demek olacağını düşünmeye vaktim olmamıştı. Hemen içime bir hüzün çöktü. “Gidersen seni özleyeceğim.”

Bu fikri savuşturdu. “Bir yere gitmiyorum. Ne kadar gitmek istersem, isteyeyim.

“Haydi ama. Bir gün özgür olacaksın. Beni geri dönmemek üzere bırakmayacağına söz ver.”

Uzun bir sessizlik oldu ve belki de cevap vermek istemiyordur diye düşündüm. Uzak bir düşünce unutulmuş duyguları uyandırmış gibi gözleri parlıyordu. Ama ben ne olduğunu sormadan önce gözlerini kırpıştırdı ve gözlerindeki şey kayboldu. “Söz veriyorum.” Yeniden sırtüstü yattım.

“Sanırım normal olsaydık ve farklı üniversitelere gitmek üzere olsaydık, yine böyle hissedecektik.”

“Sanırım.”

“Bunun için bir özlü sözün yok mu?”

İç geçirdi, gözlerini kapadı. “Yok ama olmasını isterdim.”

***

Kulübedeki dördüncü sabahımızda, Sam beni yanına çağırdı ve elime Şube ajanlarının birinden çaldığı Glock tabancalardan birini verdi. Birbirimizden ayrılma ihtimaline karşı tabanca kullanmayı öğrenmemi istiyordu.

Bunu düşünmemiştim ve düşünmek de *istemiyordum...* Connor beni yakalayıp da benden bilgi isterse büyük ihtimalle kolayca pes ederdim. Tabanca kullanmayı bilmek iyi bir şeydi ama onu kullanabilecek cesaretim olacak mıydı? Connor’dan ne kadar hoşlanmasam da onu öldürebileceğimi sanmıyordum. Hatta kimseyi öldürebileceğimi sanmıyordum. Sam’in çiftlik evinin arka bahçesindeki adamı öldürmesine yardım etmiş olmaktan dolayı hâlâ suçluluk duyuyordum.

“Daha önce hiç ateş ettin mi?” diye sordu Sam. Üzerinde önceki gün evdeki dolaplardan birinde bulduğu eski bir mont vardı. Kahverengiydi ve üzerine tam olmuştu. Laboratuvardan uzakta kaldıkça, bir deneyden çok gerçek bir insana benziyordu. Çok da yakınımda duruyordu, O kadar yakınımdaydı ki her nefesinde ensem gıdıklanıyordu.

“Daha önce tabanca tutmadım bile,” diye cevap verdim. Zannettiğim kadar ağır değildi.

“İşte.” Tabancayı geri alıp yan tarafındaki bir düğmeyi gösterdi. “Hazneyi açmak için buraya bas.” Bastı ve şarjör tabancanın gövdesinden ayrıldı. “Burası sürgü,” diyerek devam etti tabancanın üstünü işaret ederek. “Tabancanın boş olduğundan emin olmak için ya da en başında hazneye bir kurşun yerleştirmek için burayı geriye çek. Ama bu silah yarı otomatiktir O yüzden bunu yalnızca bir kere yapman gerekecek anladın mı?”

Hayır. Ama bunu ona söyleyecek değildim.

Güneş ışıklarını ağaçların üzerine yansıttı, ışıktan gözlerimi kıstım. Tabancayı ve tam doldurulmuş haznesini elime alınca dengemi yeniden sağlamak zorunda kaldım.

“Şarjörü tak,” diye talimat verdi Sam.

Hazneyi içeri ittim, tık diye ses geldi. Başta sürgüyü çekmeyi beceremedim ama fazla beceriksiz görünmeden en sonunda yapabildim ve bir kurşun yuvasına yerleşti.

“Şimdi ateş et.” Sözleri yoğun bir bulut gibi aramızda asılı kaldı. Tabancayı önümde tutup tereddüt etmeden tetiği çektim. Sam’in korktuğumu düşünmesini istemedim. Geri tepmenin etkisiyle kollarım sıçrayınca irkildim. Omuzlarımı doğrultup kendimi hazırladıktan sonra bir atış daha yaptım, sonra bir tane daha. Hiçbir şeyi vurmamıştım ama ziyanı yoktu. Nişan almıyordum. Henüz değil.

Birkaç atış daha yapıp şarjörü boşalttım.

“Güzel.” Sam tabancaya işaret etti. Devam etmek, mükemmel biçimde nişan almayı öğrenmek istedim ama cephanemiz sınırlıydı. Tabancayı verdim.

“Tabanca kullanmayı nereden biliyorsun ki?” diye sordum, birkaç gün önce cevap vermediği soruyu tekrarlayarak.

Montunun cebinden bir avuç kurşun çıkardı. “Yapmayı hatırladığım şeyler var, fiziksel şeyler. Tabancayla ateş etmek bunlardan biri. Araba kullanmak da bir diğeri.” Harcadığım kurşunların yerine yenilerini taktı. Tamamen dolu. Daima hazır. “Yabancı diller, karmaşık denklemler, çıkışlara dikkat etmek, insanları okumak.”

Arka verandanın merdivenlerini çıkarken onu izledim. Kapıyı benim için tuttu ve içeri girer girmez, soğuktan kurtulduğum için rahat bir nefes aldım. Nick O sabah ateşe odun atmıştı ve kulübe sıcacıktı.

“Başka neler yapabiliyorsun?” diye sordum.

Sam tabancayı tezgâhın üzerine, Trev’le birlikte kasabaya gittikleri akşam Cas’ın yürüttüğü Oreo’ların yanına bıraktı.

Trev masada oturmuş, *Dükün İkilemini*’nin yanında bulduğu kovboy romanını okuyordu. Kitabın sırtı, sayfaları güç bela tutuyordu. Trev ya bir ipucu arıyordu ya da aşırı derecede sıkılmıştı. Biz içeri girince kafasını kaldırıp baktı.

“Ona testleri mi anlatıyorsun?” diye sordu.

Onun yanına oturup uyuşukluğu geçsin diye ellerimi ovuşturdum. “Ne testleri?”

Sam mutfağı yemek alanından ayıran tezgâha dayandı. “Laboratuvardayken neler yapabildiğimizi görmek için birtakım testler yapıyorduk. Trev verilerden sorumluydu.”

“Ama... Babam birkaç ayda bir odalarınızı denetliyordu. Notları bulması gerekmez miydi?”

Trev sırıttı. “Haydi ama, Anna. Kiminle konuştuğuna bir baksana.” Suratım asıldı, başta neden bahsettiğini anlayamamıştım ama sonradan fark ettim. “Verileri ezberliyordun.” Kafasını salladı. Trev’in şiirleri ve özlü sözleri kafasına yazmada iyi olduğunu biliyordum ama ya araştırma sonuçlarını ezberlemek? Bu çok daha etkileyiciydi. “Peki ne sonuca vardınız?”

Şöminede yanan bir kütük parçası çıtırdadı. Ocak maşası şömine tabanına sürtündü. Nick. Büyük ihtimalle bizi dinliyordu.

Trev cevap vermeden önce, Sam ile Trev belli belirsiz bakıştılar. “Sam en güçlümüz. Cas en iyi motor becerilerine sahip olup geçmişi en az hatırlayan. Nick gayet dayanıklı ama hız konusunda Sam’in yanına bile yaklaşamaz...”

Ocak maşası kabına konarken çınladı. Nick, kesinlikle dinliyordu. Cas nerede acaba diye düşündüm, sonra hatırladım ki altını üstüne getirmek için garaja gitmişti.

“Benim fotoğrafik hafızam var gibi görünüyor,” diyerek devam etti Trev. “Aslına bakacak olursan her yönüyle iyi bir hafıza. Hepimiz araba kullanmayı, ateş etmeyi, bazı teknolojilerden faydalanmayı hatırlıyoruz. Bazen başka hatıralarımızın anlık hayalleri gözümüzün önüne geliyor ama çok mühim şeyler değil.”

Sam tepki verecek mi diye ona baktım. Önceki gün zihninde bir hatıra belirmişti. Bu ilk defa olmuyor muydu? Suyu sevmekle ilgili yorumu dışında, hiçbir zaman hatıralarından bahsetmemişti. Hiçbiri bahsetmemişti.

“Sam’inkiler en kötüsü,” dedi Trev. “Geriye dönüşler. Pek iyi uyuyamamasının nedeni bu.”

“Bana hiç söylemedin...” Koltuğumda dik oturdum. Laboratuvara gizlice indiğim O gecelerde, Sam hep uyanıktı. “Neden bir şey söylemedin?”

Tek omzunu omuz silker gibi yukarı kaldırdı. “Ne diyecektim ki?”

“Bir şeyler anımsıyorsan, belki de hatıraların geri geliyordur. Sana yardım edebilirdim ya da belki de babam...”

“Hafızalarımız özellikle silinmemişse tabii,” diyerek araya girdi ve daha önce paylaştığı teorisini tekrarladı. “O zaman bundan bahsetmek program

için risk oluştururdu ve onlar da sorunu çözerlerdi.” Ve “sorun” derken kendisini kastetmişti.

“Ne kadar kötüler? Neler hatırlıyorsun? Diğerleri neler hatırlıyor?”

Nick kapı aralığında belirdi. Çocukların hepsi dolaplarda kıyafetler bulmuş, üstlerine ne oluyorsa onları giymişlerdi. Her şey Sam’in üzerine olurken, Nick’in üzerindeki mavi, yakası düğmeli gömlek ona biraz küçük geliyordu. Omuzları Sam’inkinden daha genişti ve belki birkaç santim daha uzundu. Gömleği açıktı; içinden beyaz bir tişört görünüyordu.

Aralarında sessiz bir diyalog geçti. Sam yüzünü kaplayan, uzamış koyu renkli sakalında elini gezdirdikten sonra arkasını döndü. “Ben koşmaya gidiyorum.”

Ayağa fırlayıp sendeledim. “Şimdi mi? Ama...”

“Sonra gelirim,” dedi.

Kapı arkasından kapandı ve ayak sesleri basamaklarda yankılandı. Hızla Nick’e döndüm. “Neden yaptın bunu?”

Bir parmağını çıtlattı. “Benim hatıralarımı bilmeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun? Bundan önceki hayatımı? Hakkın yok.” Trev arkama geçti. “Anna. Dur.”

“Neden beni size karşıymışım gibi göstermeye çalışıyorsun? Sanki sırlarınızı tutamazmışım falan gibi.”

Nick cık cıkladı. Yüzündeki ifade kabalaştı. “Ya tutamazsan diye. Sen *düşmanın kızısın.* Seni yanımıza hiç almamamız gerekirdi.”

Ne yapmayı planladığımı bile bilmeksizin üzerine yürüdüm. Yumruk mu atacaktım? Gözünü mü çıkaracaktım? *Başparmaklarını kuvvetlice sık… bu kıvranmana neden olsa bile, pes etme.* Hocam böyle söylüyordu.

Neyseki işler O raddeye varmadı. Trev aramıza girdi. Yüzündeki ifade, *Yapma,* diyordu. *Komik duruma düşüyorsun.*

Ben oflayarak pes ederken, Nick de bir parmağını daha çıtlattı. Gerginlik elle tutulacak kadar yoğundu. Trev olmasaydı, Nick’in benimle dövüşeceğinden neredeyse emindim.

Ve bu, benim asla kazanamayacağım bir dövüş olacaktı.

ON BEŞ

O akşam yemekten sonra bir çekmecenin dibinde bulduğum kalemi alıp odalardan birine kaçtım. Doğuya bakan odanın üzerinde tozlu, eski, ekoseli bir minder ile tek bir yastık olan pencere oturağı vardı. İşimi görürdü.

Bacaklarıma yünlü bir battaniye serip oraya kıvrıldım. Üst katlar aşağıdan daha sıcaktı ama yine de cam kenarı bir parça serindi. Annemin günlüğündeki ilk boş sayfayı açtım.

Evde tüm vaktimi laboratuvarda geçirirken sık sık dış dünyanın nasıl göründüğünü, onun resmini yapmanın nasıl olacağını düşünürdüm. İlham almak için yırtılmış bir dergi sayfasını kullanmak, bir şeyi kendi gözlerimle görmekle aynı değildi. Her yerin kendine has bir enerjisi vardır. Tabiat nefes alır. Ağaçlar fısıldar.

Laboratuvardayken, bir gün küçük kasabamı bırakıp gitmenin hayalini kurmak için kendime izin veriyordum ama genelde bu hayal aniden yarıda kesiliyor, gerçeklik beni geriye -Sam'e çekiyordu. Onsuz aynı olmazdı. Çiftlik evinin dışındayken bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Sanki benden parçalar O bodrum katının duvarları arasında kalmıştı; Sam'e ve diğerlerine bağlıydılar.

Şimdi dışarıdaki dünyada elimde bir kalemle kaldığıma göre bana verdiği hissi ölümsüzleştirmek istiyordum. Muhteşem Michigan manzarasından bir şeyler çizmeye koyuldum ama birkaç dakika sonra elimin başka fikirleri olduğunu fark ettim. Çizim annemin biçimini almaya başlamıştı. Bende yalnızca tek bir fotoğrafı vardı ve onu babamın çalışma odasından çalmak zorunda kalmıştım ama O görüntüyü bir sürü çizimde tekrar tekrar kullanmıştım.

Fotoğrafta, altına yünlü bir battaniye sermiş, göl kenarında oturuyordu. Boynunda koyu mor bir atkı vardı ve saçları topuz yapılmıştı.

Fotoğrafı O kadar çok incelemiştim ki ağaçlardan sarkan yaprakların açısından gölgelerin eğimine kadar her şeyi ezberlemiştim. En sevdiğim çizimlerimden birinde fotoğrafı birebir kopyalamış ama annemin yanına kendimi de çizmiştim.

Evden ayrılmadan önce çizimi yanıma almayı akıl edememiştim. Keşke almış olsaydım. Şimdi onu çiftlik evinin arkasındaki tarlada çiziyordum; saçları rüzgârda savruluyor, çimler onun bastığı yerde ikiye ayrılıyordu. Kaçıyordu. Beni terk ediyordu.

Beni neden terk etmişti?

“Anna?”

Sam’in sesini duyunca sıçradım. Geldiğini duymamıştım bile. Bazen resim yapmak diğer bütün duyularımı kapatıyordu. Elim sanki kendi özgür iradesiyle çiziyordu.

“Selam.” Pencerenin önünde bacaklarımı toplayarak oturuşumu düzelttim. “Naber?”

Ben resim yaparken güneş batmış, kulübenin arkasındaki ağaçları grinin çeşitli tonlarına boyamıştı. Sıcaklık da düşmüştü ve ellerim kaskatı kesilmiş, parmak uçlarım camdan giren soğuktan uyuşmuştu.

Sam pencere oturağının diğer ucuna oturdu; yüzü odaya bakıyor, avuçları bankın köşesine dayanıyordu. Başta hiçbir şey söylemedi ama ben ne söylemek istediğini biliyor gibiydim.

“Bu sabah Nick’le olanlar için üzgünüm,” dedim. “Ona bağırmak istememiştim...”

“Buraya Nick hakkında konuşmaya gelmedim.” Başparmağımı kalemin silgisinde gezdirdim. “Öyle mi? Neden geldin O halde?”

“Babanın bize verdiği ilaçların adlarını biliyor musun? Tedavinin içeriklerini? Dozlarını?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Programın O kısmına dâhil olmama hiç izin verilmedi. Sadece testler ve kayıtlar üzerinde çalışıyordum. Neden?”

İç geçirdi, gözlerini ovuşturdu. “Hiç. Sadece bir süredir sormayı istiyordum.”

Banktan kalktı. Peşinden gitmek için annemin defterini bıraktım, sonra kapının ağzında onu yakaladım. “Söyle bana, Sam, lütfen.” Ona iyice bakınca, gözlerinin altındaki koyu gölgeleri, alnında parlayan ter damlasını gördüm. “Yoksunluk yaşıyorsun, değil mi?” Kendime ateşi var mı diye bakmak istediğimi söyleyip ona dokunmak için uzandım ama bunu aslında ona dokunmak *istediğim* için, bunu yapabileceğim için yapıyordum.

Kasıldı. Donup kaldım.

Yapabilecek olmam, yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Geri çekildim.

“Peki ya diğerleri?”

“Baş ağrıları. Ufak tefek görüntü hatırlamalar. Sanırım benimkiler kadar kötü değiller. Henüz.”

“Gördükleri görüntüler önemli mi? Şube hakkında mı? Ya da laboratuvardan önce olanlar?”

“Hayır. Öyle şeyler değil.”

O zaman neyle ilgilileri diye sormak istedim ama Nick’in önceden yapmış olduğu bilgi almaya hakkım olmadığına dair uyarı, soruyu ağzıma tıktı. Beni ilgilendirmezdi ve diğerleri bilmemi isterlerse, hazır oldukları zaman paylaşırlardı.

Ellerimi belime koyup düşündüm. “Senin yoksunluk belirtilerinin daha kötü olması pek çok anlama gelebilir. Senin tedavinin farklı olduğu ya da dozlarının yüksek olduğu anlamına gelebilir. Ya da diğerlerinden daha uzun süre tedavi gördüğün.”

Başını salladı. “Tedavilerin ne için olduğunu bir bilsem, işim kolaylaşırdı. Bizi daha iyi performans için değişimden geçirdiklerini sanmıyorum güç, kendini toparlayabilme ya da duyuları güçlendirmek için değil. Her gün kendimizi test ediyorduk. Sahip olduğumuz bütün ekstra yeteneklerimiz başından beri vardı ve hiç değişmiyorlardı.”

Mutfaktan bir patırtı geldi. Bir saniye sonra, “iyiyim! Her şey yolunda!” dedi Cas.

“Fiziksel değişimlerin bir defaya mahsus bir iş olduğunu düşünüyorsun. Öyleyse sizi ne için tedavi ediyorlardı?”

Laboratuvardan çıkışımızın ilk gecesinde söyledikleri aklıma geldi: *Eğer en gelişmiş silahı yapmaya çalışıyorsan, onu beş sene boyunca bir bodrumda kilitli tutmazsın.*

Bir gürültü daha geldi. Nick seslendi: “Ne haltlar karıştırıyorsun?” Sam bir adım atarak beni geçip sahanlığa girdi. “Gidip şuna baksam iyi olacak.”

“Başka bir şey bulursan bana söyler misin? Ya da başka belirtiler çıkarsa?”

“Tabii,” dedi merdivenlerden hızla aşağı inerken.

Yeniden pencere oturağına kıvrıldım ve keşke evdeyken daha fazla bilgiye ulaşsaydım diye düşündüm. Eğer tedavilerin içeriğine bakmış

olsaydım, şimdi ona verecek bir şeyim olurdu. Elime geçen bütün dosyaları okumalıydım.

Belki yapmış olsaydım, bu zor durumda olmazdık bile.

ON ALTI

O gece hışırtılara uyandım. Kalkıp yatakta oturdum ve odanın diğer ucunda gömme dolaplardan birini karıştıran Sam gözüme ilişti. Saatin kaç olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama dışarıdaki karanlığa bakılacak olursa hâlâ erkendi.

“Ne yapıyorsun?”

Sam gerildi. Onu korkutmuştum. Bunu yapmak kolay değildi; Sam daima tetikteydi.

“Uyandım ve...” Sesi giderek azaldı, elleri iç raflardan birinin kenarında durdu. “Bilmiyorum... bir şey...”

Kalkıp yürüdüm. “Eski bir hatıra mı?”

“Olabilir.”

Dolaptan çıkan battaniyeler ile çarşaflar, birkaç parça kadın kıyafetiyle birlikte yere yığılmışlardı. Yığının içinden bir bluz aldım. Kömür rengi-gri kumaş parmaklarımın arasında kayıyordu. Yakasını zarif bir fırfır süslüyordu. Yığının içinde ayrıca bir kot pantolon ile ona uygun birkaç tişört vardı. Kayda değer bir şeyler olsaydı, çocuklar onları bulmuş olurdu diye düşündüğümden bu odayı kendi odam olarak sahiplendiğim zaman oraya bakmak aklıma gelmemişti. Ama kadın kıyafetlerinden bahsetmemişlerdi. Bu şeylerin hiçbiri üstüme olmazdı zaten. Çok küçük gelirlerdi.

“Kimin bunlar?”

Sam omzunun üzerinden bir bakış attı. “Bilmiyorum.”

“Biraz tuhaf değil mi? Yani...” Sam’in dolabından modaya uygun kadın kıyafetleri çıkmasının bütün muhtemel nedenlerini düşünmeye çalıştım. Kıyafetlerin tarzı kafamdaki anneme uymuyordu; O yüzden bu ihtimali düşünmedim bile. Bunlar daha genç bir kıza göreydi. Benim yaşımdaki bir kıza.

Her ne kadar bunu kime yönelteceğimi bilmesem de göğsüm kıskançlığa benzer bir şey yüzünden sıkışınca bluzu yere bıraktım.

Sam dolabın içine dalıp gerideki bir şeyi çekiştirdi. Sahte bir dolap tahtası yerinden çıktı. Sam orada, ellerinde tahtayla kalakaldı ve ikimiz birden ona baktık. Onu duvara dayayıp daha derinlere indi.

Mezarlıkta bulduğuyla aynı türden yanmaz bir kutu çıkarıp merdivenlere yöneldi.

Sahanlıkta Cas'le karşılaştık. "Neler oluyor?"

"Sam bir şey buldu," dedim.

Ben ilk kata vardığımda Nick kanepeden kalkmıştı. Mutfağa kadar peşimden gelip ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Sam kutunun mandal kilidini açıncaya kadar, hepimiz masanın etrafında toplanmıştık.

"O ne?" Cas ağırlığını bir O yana bir bu yana veriyordu. "Haydi! Beklemek beni öldürüyor!"

Sam görebilelim diye kutuyu çevirdi, içinde bir dizi şey vardı ama gözüme ilk çarpan bir yığın para oldu. Yirmilikler ve ellilikler, beş yüz dolarlık tomarlar halinde bağlanmıştı. En azından altı bin dolar para vardı.

"Vay canına," dedi Cas alçak sesli bir ıslık çalarak. "Yiyecek alabiliriz. Ve iç çamaşırı."

Sam kutunun içini aradı. Pasaportlar. Ehliyetler. Hepsi Sam'e aitti ama farklı devletlerden, farklı isimlerle çıkarılmışlardı. Kutunun en altında bir zarf vardı. Sam zarfı açtı ve içinden bir fotoğrafla birlikte bir not çıktı.

Not hiçbiri anlamlı sözcükler oluşturmayan bir dizi harften oluşuyordu.

Sam onu bir kenara bırakıp eskimiş fotoğrafı eline aldı. Zamanla solmuştu, silinmişti. Ona daha da yanaştım.

Fotoğrafta bir huş ağacı ormanının önünde duran iki kişi vardı. Kız benim yaşlarımdaydı, saçları kestane rengiydi. Kalın dalgalar halinde omuzlarından aşağı iniyordu. Yanındaki çocuğa sarılmıştı ve gözleri onun, yalnızca onun üzerindeydi.

Fotoğraftaki çocuk Sam'di.

***

"Vay, Sammy," dedi Cas, "saç şeklin müthiş." Cas fotoğrafı Trev'e uzattı. Salona geçmiştik ve tek ışık kaynağı ateşin kehribar rengi ışıltısıydı. Sam bize arkasını dönmüş, camdan dışarı bakıyordu.

Koltuğun kenarına kıvrılıp fotoğraftaki kızı düşünmemeye çalışırken kendimi başka hiçbir şey düşünemez hâlde buldum. O kız her kimse, bu kulübede Sam'le birlikte vakit geçirmişti. Yukarıdaki kıyafetler büyük ihtimalle onundu. Geride başka ne bırakmıştı? Sam onunla ilgili geriye dönüşler yaşıyor muydu?

Kıskançlık göğsüme kök saldı; çıkarıp atamadım. Kız, Sam’i tanımıştı. *Gerçek* Sam’i.

Profilden de olsa kızın güzel olduğunu görebiliyordum. Yanaklarına çiller serpiliydi. Sam’in yanında narin bir balerin gibi duruyordu, sanki Sam kızı hiç zorlanmadan kollarına alıp kaldırabilirdi.

Ve fotoğrafta Sam gülümsüyordu. Sam çok nadiren gülümserdi.

“Ee, tüm bunların anlamı ne?” diye sordu Trev.

Sam notu alıp inceledi. “Sanırım bu bir şifre. Bunu çözmek biraz vaktimi alacak. Fotoğrafa gelince... Bilmiyorum.”

Nick, Trev onu yeniden bana uzatmadan önce, fotoğrafa şöylece bir baktı. Ben yeniden inceledim. Kızın üzerinde dar bir kot pantolon ile uzun, kahverengi deri çizmeler vardı. Mor bir kazak, onu daha da zayıf göstermişti. Sam, kot pantolon ile gri bir gömlek giymişti, işçilerin giydiği türden pazen gömleklerden. “Saç modeli” özenle yapılmış bir model olmaktan ziyade darmadağın, koyu renkli dikenlerdi.

Fotoğrafın sol köşesinde eski bir traktör duruyor ve daha geride bir çift siyah-beyaz inek bir tarlada otluyordu. Sam saçları ve sinek kaydı tıraşı gibi birkaç önemsiz fiziksel özellik dışında tıpkı şimdiki gibi görünüyordu. Fotoğraf çekildiğinden beri fazla yaşlanmamıştı ki bu da demek oluyordu ki programa kısa bir süre sonra girmişti.

Bana tanıdık gelen başka bir şey daha vardı ama ne olduğunu tam çıkaramıyordum. Eğer Sam’in huş ağacı dövmesini çok iyi biliyor olmasaydım, fotoğrafta bir yansımasının olduğunu söyleyebilirdim ama sırtındaki ağaçların yerleriyle, fotoğraftakilerin yerleri tutmuyordu.

“Bunu gittikçe büyüyen sırrın yeni bir ipucu olarak not edin,” dedi Nick ateşe odun atarken.

“Bence yaklaşıyoruz,” dedi Trev.

Ben de öyle düşünüyordum. Ama ya bu takibin sonunda, kızı bulacaksak? Sam onunla yüz yüze gelince kızı hatırlayacak mıydı? Ona eskiden *âşıksa… yeniden* âşık olacak mıydı?

Fotoğrafı havada salladım. “Bu kızla ilgili bir şeyler hatırlıyor musun?”

Sam camdan bakmayı bıraktı. “Hayır.”

İçim rahatladı. Belki de fotoğraf öylesine bir anıydı. Belki Sam programa girdiğinde birlikte değillerdi bile. Belki.

Ya da belki de kız dışarıda bir yerlerdeydi. Sam’i arıyordu.

ON YEDİ

Yeniden yatabilecek kadar rahatlayamayacağımı sanmıştım ama birkaç saat daha uyumayı başardım. Uyandığımda, aşağı inmeden önce banyoya girdim. Fena halde duş almaya, O zamana kadar yaptığım sünger banyolarından fazlasına ihtiyacım vardı. Belki de artık paramız olduğuna göre jeneratöre gaz alabilirdik. Gerçek bir yemek bile yapabilirdim.

Çocuklardan biri makyaj masasının üzerine mum koymuştu, fitilini yaktım, alevi titremeye başladı. Toz kaplı aynadaki yansımama bakıp korkuyla geri çekildim. Elâ gözlerimin altındaki deri ıslak kömür rengindeydi ve birkaç çil de burnumun üzerinde çamurlu lekeler gibi duruyordu. Sadece birkaç gün içinde cildim berbat bir hal almıştı. Cilt ürünlerimden hiçbirini yanımda getirmemiştim ve daha şimdiden eksikliklerini hissediyordum.

İlk geldiğimizde banyoyu aramıştım ama şimdi, belki bir şey gözümden kaçmıştır diye, yeniden baktım. Ayrıca şimdi çaresiz haldeydim. İlk çekmecede eski bir diş fırçası buldum. O *kadar* çaresiz değildim. İkinci çekmeceden bir saç fırçası ile bir yığın toka aldım. Şimdiye kadar birkaç tanesini kullanmıştım ama şimdi... şimdi neden burada olduklarını biliyordum.

Toka yığınını karıştırırken çekmecenin dibinde, etrafı uzun bir saçla çevrili bir toka buldum; sahibi at kuyruğunu çözerken sanki saç orada düğümlenmişti.

Burada bir kızın yaşadığına dair biraz daha kanıt. Tokayı çöp tenekesine atıp başka bir tane aldım.

Gizemli saç fırçasını kullanırken *onu* düşünmemeye çalışarak saçımı elimden geldiğince düzelttim. Aşağıda, Sam ile Cas'i bir kutu kahvaltılık gevreği paylaşırken buldum.

Çocuklar ağzındakileri çiğnediler ve bana baktılar.

"Ne?" dedim.

Cas kıs kıs güldü. "Hiç. Sadece... berbat görünüyorsun." Utanç tüm vücudumu sardı.

“Bugün alışverişe gideceğiz,” dedi Sam gevrek kutusunu Cas’e uzatarak. “Jeneratöre gaz ve üzerimize daha iyi olan kıyafetler alacağız. Birkaç cep telefonu da almak istiyorum.”

“Süper.” Cas kahvaltılık gevrek kutusunu kaldırıp birazını doğrudan ağzına döktü. Çiğnerken konuştu: “Yeni bir çift ayakkabıya hayır demem. Nike. Neon olanlardan. Hep televizyonda görüyordum ve onları istiyorum.”

“Eh, eğer umduğun buysa, ne daha hızlı koşmanı, ne de daha havalı görünmeni sağlayacaklar,” dedim. Gıcıklık yapıyor olsam da gururumun bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordum.

“Ah.” Cas yalandan bir üzüntüyle yüzünü buruşturdu. “Bu çok ağır oldu.”

Sam arkamdan hızla geçerken kutudan bir avuç yulaf gevreği aldım. Sam’in gidişini izledim.

“Trev?” diye seslendi. “Tabancaları bir çantaya koy. Birazdan gidiyoruz.”

Nick salondan, “Tabancaları neden çantaya koyuyoruz?” diye sordu.

“Geri dönememe ihtimalimize karşı.” Sam yeniden mutfağa dönüp montunu askıdan aldı. “İhtiyacımız olan her şeyi güvenlik için yanımıza almalıyız, ayrıca hepimizin etrafta bunları taşıyarak dolaşmasını istemiyorum.”

On dakika sonra yola koyulmuştuk ve annemin günlüğü koltuğumun yan tarafına sıkıştırılmıştı. Yaklaşık bir saat gittikten sonra daha büyük bir şehre vardık. Sam açık büfesiyle ünlü bir zincir restoranın önüne park etti. Açık büfe, elbette Cas’in fikriydi ama ben de içten içe sabırsızlanıyordum. Gerçek bir yemek yemeyeli asırlar olmuştu ve tek bir şeyde karar kılmak imkânsız gibi geliyordu.

İçeriden binbir çeşit yeni pişmiş yemek kokusu geliyordu. Pizza. Kızarmış tavuk. Çikolatalı pasta. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Yemeğin ilk on dakikası boyunca hiçbirimiz tek kelime etmedik Paketten çıkma bayat yiyeceklerle karnımızı doyurup durmuştuk ve sonunda doyurucu bir şeyler yemek güzeldi.

Çocuklar ikinci kez tabaklarını doldurmaya gittiklerinde, öğle yemeği büfesini bırakıp tatlılar bölümüne yöneldim ve bu kadar çok çikolatalı şey karşısında gözlerim doldu, içi dolgulu bir brownie kapıp masamıza geri döndüm.

Sam tabağını ikinci kez doldurmaya gitmemişti. Yemek yemek yerine, yanmaz kutuda bulduğu kâğıt parçasını eline almış, onu inceliyordu. Beni gördüğünde ayağa kalktı ve önünden geçerek yerime oturmama izin verdi. “Mesajı deşifre edebildin mi?” diye sordum.

Garson masayı temizlemeye geldiğinde boş tabağını kenara itti. Garson kız, tarçın kızılı saçlarını düzgün bir at kuyruğu seklinde toplamış ufak tefek biriydi. Sam’i hem alıcı hem de aç gözlerle süzdü. Nota bakma bahanesiyle Sam’e biraz daha yanaştım; brownie’yi ise unuttum gitti.

Kız çekilirken, Sam ona teşekkür etti. Yerimden kımıldamadım; oysa öyle yapmam gerekiyordu, birbirimize gerekenden daha yakındık.

Sam’in dizi benimkine çarpınca, keyifli bir titreme omurgamda başlayıp kafatasıma kadar ulaştı. Odun dumanı ve esanslı sabun kokuyordu. Yakınındaydım ama daha da yakın olmak istiyordum. Vücudumu onunkine bastırmak istiyordum.

Cas masaya yanaşırken, “Patates püresi!” diye bağırdı. “Etli güveç. Tereyağı topları. Cennet.”

Trev’in manalı bir bakışını yakalayınca eski yerime kaydım.

Trev tavuğunu düzgün, tek lokmalık parçalara bölerken, “Mesajda ne yazdığı hakkında bir kanıya varabildin mi?” diye sordu.

Sam suyunun geri kalanını bir dikişte bitirdi. “Bence bir tür Sezar şifresi.”

“O ne?” diye sordum.

“Bu bir mesaj şifreleme yöntemi,” dedi Trev. “Jül Sezar generalleriyle iletişim kurarken bunu kullanırmış. Bunu kırmak için alfabedeki harfleri üç sıra ileri atarsın, böylece A, D olur, B, E olur ve böyle gider.”

“Bu mesajda işe yarıyor mu?”

Sam başını hayır anlamında salladı.

Yemeğinin yarısını şimdiden silip süpürmüş olan Cas, çok kısa bir an için kafasını kaldırıp baktı. “Sammy şifreyi çözmek için herkesin aklına gelen yöntemi kullanmaz.”

“Ne olduğunu bulacağız,” dedi Trev.

Nick sebzelerle dolu bir tabakla yeniden aramıza katıldı. “Neden bulmak zorundayız ki? Ben kulübede kalmaktan mutluyum.” Sam, Nick’e bir bakış attı ve Nick gözle görülür şekilde kasıldı. “Ne?” dedi Nick öne doğru daha çok eğilerek “Bu haltı deşmek işleri daha da beter edecek Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sam bir şey söylemedi.

"Sence bunun harf şeklindeki yaralarla bir alakası var mıdır?" diye sordum tansiyonu düşürmeye çalışarak Sam, O ve Nick birbirlerine ters ters bakmayı bitirdikten sonra, "Bunu denedim," dedi.

Restorandan çıkınca, otoparkı geçip devasa Cook Town Alışveriş Merkezine girdik. İlk durağımız, Sam'in iki kontörlü telefon aldığı bir telefon mağazası oldu. Telefonlardan birini Trev, diğerini Sam aldı. Dağıldık. Nick kot pantolondan daha çok kafeine ihtiyacı olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra bir kafede gözden kaybolurken, Cas ile Trev de spor malzemeleri satan bir dükkâna gittiler.

Sam ve ben kitapçı ile pahalı mum dükkânı arasına gizlenmiş, modaya daha uygun kıyafetler satan bir dükkâna girdik "Tam olarak ne alacağım?" diye sordum.

Laboratuvardan ayrıldığımızdan beri Sam ilk kez aşırı derecede huzursuz görünüyordu. Kendiyle ne yapacağından emin değilmiş gibi elleri yanlarında boş boş sallanıyordu. Gözleri etrafa bakınıyor, çıkışları aklına yazıyordu; gerçi, acaba olası tehditlerden mi yoksa kot pantolon provalarından mı kaçmayı istediğini merak ettim.

"İstediğini alabilirsin," dedi, ardından bir tişört rafının arkasında gözden kayboldu.

Kot pantolonların olduğu bölüme gidip hoşuma giden bir kesim bulana kadar farklı model pantolonları altüst ettim. Kışlık eteklerin ve elbiselerin dizili durduğu bir duvarı geçtikten sonra, karşıma polar atkıların sergilendiği bir bölüm çıktı. Canlı mor renkte bir atkı dikkatimi çekti ve annemin fotoğrafı aklıma gelince durakladım. Fotoğrafta annemde buna çok benzeyen bir atkı vardı. Sadece onunki polar değildi ya da öyle olduğunu düşünmemiştim. Onunki, boynundan aşağı dalga dalga dökülen parlak bir kumaştan yapılmıştı.

Evi çok özlediğimi hissederek üzüldüm. Atkının kumaşında parmaklarımı gezdirip eski hayatımı oluşturan her şeyi ve bunların ne kadarının doğru olduğunu düşündüm. Annem. Babam. Evim. Laboratuvar.

Bu yolun sonunda annemi bulursam, ne olacaktı? Bir araya gelmenin sonuçlarından korkuyordum. Babamın bana düpedüz yalan söylediğini fark ettiğimde ne hissedeceğimden korkuyordum.

Birkaç uzun kollu bluz, ayrıca bir dürtüyle atkıyı da aldım. Soyunma kabinine giderken Sam'le karşılaştık. Ceketini çıkarıp yeni bir mont

giymişti. Kalın, mavi kanvastan yapılmış, önünde fermuar ve onu ikiye katlayan bir sıra düğme olan mont, ona bugüne kadar giydiğini gördüğüm her şeyden daha çok yakışmıştı. Laboratuvardayken giydiği gri pantolon ile beyaz tişört hiçbir zaman gerçek Sam'i yansıtmamıştı.

"Bunu alıyor musun?" diye sordum.

Yakasını düzeltti. "Bilmiyorum. Montum var ama bu daha pratik gibi görünüyor. Kalın ama hafif. Bununla koşmak kolay olur."

"Ve güzel görünüyor."

Bakışları anında bakışlarımla buluştu. Aramızda sorulmayan bir soru duruyordu. *Ne yapıyorsun, Anna?* Geçmemem gerektiğini bildiğim bir çizgiye doğru tehlikeli adımlarla yürüyordum. Sam'in tuğla ve betonla inşa ettiği bir çizgi. Ve *YAKLAŞMA* levhaları. *Geri çekil!* dedi kafamdaki ses. *Derhal* Elimdeki kıyafet yığınını kaldırdım. "Ben bunları deneyeceğim," dedim ve hızla soyunma kabinine yürüdüm.

İçeride parçaları duvardaki askılara astıktan sonra, boy aynasındaki yansımamı azarladım. Utançtan arta kalanlar yüzünden yanaklarım al aldı. *Üstü örtülü flört yok artık*, dedim kendime. *Sam'e arzuyla bakmak da yok artık. Yok.*

Pantolonumu çıkarıp yeni bir tanesi denedim. Bol paçaları yere sürtünüyordu bu yüzden boru paçalı olan bir başkasını denedim. Bu üzerime tam oldu. Sam'in saydığı koşulları kafamdan geçirdim. Hafif. Sağlam. Koşuya uygun olan.

Kendime bir bakış atarak, onu giydiğinde nasıl hareket edebileceğini düşünerek kot pantolon alan bu kız kim diye düşündüm. Sadece birkaç gün içinde hayatımda kökten değişiklikler olmuştu.

Tezgâhtar kızın kasaya sadece etiketi götürmemi kabul edeceğini umarak pantolonu çıkarmadım. Bluzumu çıkarırken, soyunma kabini görevlisinin yeni bir müşteriyi selamladığını duydum: "Merhaba. Kaç parça... Hayır, bunu yapamazsınız.

Sam'in, "Bunu al," dediğini duydum. "Eğer bir adam gelip de bir kız ile bir çocuğu sorarsa, bizi hiç görmedin."

"Dostum, bilmiyorum..." dedi görevli.

"Anna?" diye seslendi Sam. "Kapıyı aç."

"Ne?" Üstümde bir şey yoktu, bir tek kot pantolonum ve açık yeşil sutyenimle duruyordum.

"Haydi, Anna!"

Onu içeri aldım. Kapıyı kapayıp beni kabinin diğer köşesine itti. Parmağını dudaklarıma bastırıp, “Şişşt,” dedi.

Sutyenimden başka hiçbir şey görmeyip de gözlerini aşağı indirirken, başımı sallayarak onaylamayı başarabildim. Midemde çılgına dönmüş kelebekler uçuşuyordu. Kalbimin atışını kafamda duyabiliyordum ve acaba Sam de duyabiliyor mudur, ne hissettiğimi anlayabiliyor mudur diye merak ettim. Gözleri yeniden ağzıma yöneldi. Parmağını çekince aramızda hiçbir şey kalmamıştı. Dudaklarımı yaladım. Nefesim, dişlerimin ardında çaresizce çırpınıyordu.

“Size yardımcı olabilir miyim?” Görevlinin sesi soyunma kabininde duyuldu.

Tanımadığım, kalın bir ses yanıt verdi. “Genç bir adam ile kadını arıyorum. Böyle görünüyorlar.”

Sam yeni kanvas kokusuyla bana yanaştı. Nefesi ense kıvrımıma değiyor, omurgamdan aşağı inen bir ürpermeye neden oluyordu.

“Biliyor musunuz,” dedi görevli, “sanırım bunları gördüm...”

Adam, “Nerede?” diye sordu.

“Hımm...” Görevli ayaklarını yere sürttü. “On beş dakika önce buradaydılar.”

“Eğer onları tekrar görürsen,” dedi adam, “bu numarayı ara.”

“Olur. Tabii.”

Ajan giderken ayakkabıları cilalı zeminde gıcırdadı. Sam geri çekildi ve bıraktığı boşluğun yerini acıtıcı bir soğuk aldı. Ajan dönmeden önce kaçmayı isteyerek bir gömlek alıp giydim.

“Hey,” diye seslendi görevli, “adam gitti.”

Sam omuzları kaskatı hâlde ve bana bakmamaya çalışarak, “Kıyafetler oldu mu?” diye sordu.

Aynada yanaklarımın renginin koyulaştığını gördüm. Sam ona olan hislerimi daha önce bilmiyorduysa bile, artık kesin biliyordu.

Beni yakalamasına izin vermekle aptallık etmiştim. Bundan daha ileri gideceğini dilemekle aptallık etmiştim. “Ne? Evet. Oldu.”

“O zaman gitmemiz gerek.”

Sam kapıyı açarken ben de ayakkabılarımı çekiştirdim. Gözleri kocaman açılmış, alnını ter basmış görevli kapının diğer anında bekliyordu. “Dostum, bu fazla oldu. Bunu alabilir miyim, bilmiyorum.” Birkaç tane yirmi dolarlık kâğıt para uzattı.

“Kalsın. Ayrıca bu pantolonu ve bir tişört ile bir mont alıyoruz. Sanırım bunları karşılar.” Küçük bir tomar daha uzattı.

“Hayır, bu çok fazla.”

“Üstü sende kalsın.”

Sam kafasını soyunma kabinlerinden dışarı uzatarak mağazayı taradı. Elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Onlardan birini görmediğin sürece koşma ama hızlı yürü. Çabucak mağazanın girişine git. Alışveriş merkezinin meydanına gelince sağa gidiyoruz.”

Beni gizlenme yerimizden çıkarırken, “Tamam,” dedim.

Alışveriş merkezinin meydanına gelinceye kadar ağzım kurudu. Herkes Şubenin adamlarına benziyordu. Bütün cep telefonları tabanca kabzası gibi görünüyordu. Gözümün kenarına çöken bulanıklıktan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Sam cep telefonundan Trev’i aradı. “Bizimle yemek bölümünde buluşun. Buradalar.” Kapadı ve telefonu montunun cebine attı.

Hemen kalabalığa karıştık Yemek bölümüne yaklaştıkça, ajanları atlatmakla ilgili umudum artıyordu. Eğer sadece bir iki adam varsa, bizi bulmaları neredeyse imkânsızdı.

Ama oyun alanına geldiğimizde, tanıdık bir yüzün, ütülü lacivert takım elbisenin ve hoşgörüsüz surat ifadesinin karşısında donup kaldım.

Amnezi “Sam.” Onu geriye çektim.

Adam gözlerini kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Riley bizi bulmuştu.

ON SEKİZ

Riley, “Durdurun onları!” diye bağırdı.

Emrin etkisi tam aksi yönde oldu. Kalabalık dağıldı. İnsanlar kendilerini bulaşıcı bir şeymişiz gibi dükkân önlerine, camlara ve duvarlara yapıştırdılar. Etrafımızda bağırışlar ve nefes nefese kalmış hâlde konuşma sesleri duyuldu, ikinci bir ajan tabancasını çıkarmış, bize doğru hızla koşuyordu.

Sam sola saptı. Meraklı kalabalık alışveriş merkezinin ortasında toplanmış, kaçışımızı cep telefonlarının kameralarıyla kaydediyordu. Mum dükkânının kepengi çarparak kapandı. Orta alan tenhalaştı.

Bir kıyafet dükkânına daldık. Bir standın kenarına çarpıp düşmesine neden oldum. Her yere atletler dağıldı. Yavaşladım. Ajan, tanımadığım bir adam, tabancasını bana doğrulttu. Dişlerini sıkıp dudaklarını birbirine bastırarak parmağını tetiğe götürdü.

Sam’in eli bileğimi sımsıkı kavradı ve beni sertçe geriye çekti. Koştuk. Sola. Sağa. Vitrinlerin, insanların arasından dolanarak, soluk soluğa, çığlık çığlığa.

Bacaklarım uyuşmuştu; sadece ve sadece adrenalinden arta kalanlar sayesinde koşabildiğimi hissediyordum.

Sam bizi arka bir odaya sokup bir acil çıkış kapısını zorlayarak açtı. Üzerimizde tiz bir alarm ötmeye başladı. Gün ışığı anlık körlük yaşamama neden oldu. Çöp konteynerleri ve bozuk mallarla çevrelenmiş bir geçide çıktık.

Tam otoparka yönelmiştik ki bir tabancanın klik sesi geldi ve Riley önümüzde bitti.

“Fazla sorun çıkardınız,” dedi soluk soluğa ve O sırada ortağı da çıkış kapısından kendini dışarı attı.

Sam’in yeni montunun altında bir tabanca olduğunu biliyordum ama daha ona uzanmamıştı ve *acaba Riley’nin işini elleriyle mi bitirmek istiyor,* diye düşündüm.

Riley, “Eller arkaya,” diye emretti silahını bana doğrultarak, “Yoksa onu vururum.”

Sam beni arkasına çekti. “Önce benim hakkımdan gelmen gerek.” Ciğerlerimin yanmasını, içimin sıkışmasını geçirmek için temiz havayı içime çektim.

“Tamam,” dedi Riley silahını Sam’e çevirip. Sam, Riley’nin üzerine atlayıp bir tekme savurarak Riley’nin dizinin doğal olmayan bir şekilde bükülmesine neden oldu. Bir şey çatırdadı. Sam bir elini Riley’nin tabancasının, diğerini bileğinin etrafına dolarken, Riley çığlık attı.

İkinci ajan bana doğru bir hamle yaptı Geçidi tarayıp bir silah aradım. Birkaç mukavva kutu katlanmış, bir dükkânın arkasına yığılmıştı. Bir çöp konteynerinin yanında plastik kasalar kule gibi yükseliyordu. Ev ürünleri dükkânının arkasında kırılmış bahçe vazoları yan dönmüş yatıyorlardı. Silaha en yakın şey buydu.

Koştum, fazla hızlandım ve durmak isteyince taşlı betonda kaydım. Dizimin üzerine düştüm, dizim yere sürtündü ve çakıllar pantolonumun kumaşı üzerinden canımı yaktı. Koca bir parça kırılmış alçıyı kaldırdıktan sonra vazolara ulaştım.

Adam beni ayak bileğimden yakalayıp hızla çekti. Arkamızda bir yerlerde Riley homurdanıyordu. Boştaki elimden güç alarak diğer bacağımla adama, böbreğine isabet eden bir tekme savurdum. İki büklüm oldu. Hızla ayağa kalktım ve vazo parçasını fırlatıp kafasına isabet ettirdim. Kafası yarıldı ve adam yere yığılırken kafasından kaynak suyu gibi kan fışkırdı.

Sam, Riley’e bir aparkat attı. Riley geriye uçup çöp konteynerine çarptı. Sam hemen onun tepesine bindi. Sol eliyle bir tutam saç yakalayıp sağ eliyle Riley’e yumruklar indirdi. Riley kendinden geçti. Sam silahı ona doğrulttu.

“Hayır! Yapma. Lütfen.”

Sam omzunun üzerinden arkaya baktı. “Anna,” dedi. Adım, bıkkın bir iç çekiş gibi çıkmıştı.

“Lütfen.”

“Neden?

“Bilmiyorum.” Riley’yi şahsen tanıyordum ve her ne kadar O benim *canımı* almaya hazır olsa da *ben* O çizgiyi geçmeye hazır olduğumdan emin değildim. “Lütfen,” dedim yeniden, “Yapma.”

Sam silahı elinden bıraktı. “Üstünü ara.” Arkamdaki adamı işaret etti. “Kimlik. Anahtarlar. Silahlar.”

Göğsünün inip kalkışını izleyerek adamın ceplerini aradım. Bir cüzdan, birkaç kablo bağı ve anahtarlar buldum. Bulduklarımı Sam’e verdim. Riley’nin eşyalarını da almış ve onları yakındaki çöp konteynerlerinden birine atmıştı.

Ön tarafa koştuk ve Sam diğerlerini aramak için yavaşladı. “Çocuklar, siz iyi misiniz? Geri dönmek zorunda kaldık.” Durdu. “Benimle arabada buluşursunuz.”

Banaysa, “İyi misin? Devam edebilecek misin?” dedi.

Yapmak istediğim son şey koşmak olsa da kafamı salladım. Sam kadar dayanıklı değildim. İnsanlarla, tanıdığım, güvendiğimi sandığım insanlarla dövüşüp de sonra yoluma devam edemiyordum. Her şeyi bir yana atıp da bütün bunlar normalmiş gibi davranamıyordum. Riley bana silah doğrultmuştu. Connor da aynısını yapar mıydı? Ya babam? O burada olsa ne yapardı?

“İyiyim,” dedim. Çünkü O Sam’di. İşler kötü gittiğinde yanında durabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

Kitapçıdan karşıya geçerken gri bir araba ciyaklayarak otoparka girdi. Araba bize doğru dönerken, lastik kaldırıma sürtüp yandı.

“Bu araba...”

“Koş.” Sam beni cipe doğru itti.

Gri sedan sola kırdı, otopark boyunca bizim paralelimizde hızla gidiyordu. Diğer çocuklar sağ tarafımdaki spor mağazasından dışarı fırladılar. Cas önümde, Trev yanımda, Sam ve Nick arkada, bir araya geldik. Aldığım nefesleri saymaya, ciğerimdeki sıkışmayı kontrol altına almaya çalışıyordum.

Sedan, otoparkta uçar gibi giderken biz de karşıya fırladık. Arabamız üç sıra ötedeydi. Başaramayacaktık.

Arkamızda bir fren çığlığı koptu. Geri dönüp baktım ama Nick beni iteledi. Peşimizden ayak sesleri geliyordu. Cipe ilk Cas ulaştı. Sam anahtarı ona attı ve Cas, direksiyonun başına geçmeden önce onları havada yakaladı. Trev arka kapının koluna asıldı. Nick aceleyle yolcu koltuğuna oturdu.

“Önce kızı yakala!” diye bağırdı biri.

Boğazım tıkandı. Sam cipin diğer tarafına geçerken ayak sesleri yakınlaştı. Ben araca bindim. Arkamdan Trev de güçlükle kendini arabaya attı. Son saniyede bir el sessizce uzandı ve ajanlardan biri parmaklarını

saçıma dolayarak beni hızla geriye çekerken çığlığı bastım. Sam kolunu belime doladı.

Nick, “Gidelim! Gidelim!” diye bağırdı.

Cas arabayı caddeye sürdü.

Saç kafa derimden ayrılırken, kafam âdeta alev alev yanıyordu.

Trev yerden tabanca kutusunu alıp ajana fırlattı. Çanta adama çarptı ve adam hem elini bırakmak zorunda kaldı hem de dengesini kaybetti. Arkaya sendeledi. Cas gaza bastı ve araba ileri atıldı. Trev kapıyı sertçe çekerek kapadı.

“Seni salak!” diye bağırdı Nick. “Tabancaları attın!”

Trev, “Anna’yı yakalamışlardı!” diye bağırarak karşılık verdi. “Yakınımdaki tek şey oydu.”

Sam beni kendine doğru çekip göğsüne bastırınca tartışmayı gözüm görmedi. Korku bacağımdaki ve kafamdaki acıyı hissetmeme engel oldu.

Beş dakika önce Sam bana iyi olup olmadığımı sormuştu. Beş dakika önce gerçek cevap hayır olmalıydı. Ama esir düşmekten kıl payı kurtulmuştuk ve bu yeni hayatta bir başarıydı.

İyi miydim? Olabileceğim kadar iyiydim ve bu şekilde, ona bu kadar yakınken, göğsünün inip kalkışını hissederken kendimi güvende hissediyordum. Burada, onunla olduğum ve otoparkta Connor’ın adamlarıyla bırakılmadığım için son derece minnettar ve huzurlu hissediyordum. Onlar benim sandığım gibi, babamın bana anlattığı gibi, iyi adamlar değillerdi. Connor, Riley, Şube. Nasıl onlara güvenecek kadar aptal olabilmiştim?

Sözcükler ağzımdan boğuk bir sesle çıkarak, Sam’e ve Trev’e, “Teşekkürler,” dedim.

“Sensiz bir yere gitmezdik,” dedi Sam.

Ve ona inandım.

ON DOKUZ

Kulübeye varıncaya kadar geçen bir saat boyunca Sam hiç kımıldamadı. Kolunun büküldüğü kısımda rahat bir boşluk bulunca ona daha da sokuldum. Sağ eli bacağına uzanmıştı ve gözlerimle uzun parmaklarının kıvrımlarını, eklemlerinin keskin köşelerini izleyip elini elime alsam nasıl olurdu diye aklımdan geçirdim. Beni gerçek dünyaya demirlesin istiyordum. Her şeyle bağım kopmuş gibi hissediyordum.

Bunlar gerçekten oluyor mu? diye düşünüp durdum. Laboratuvardayken kendi hayatımdan ve Sam'in onun içindeki rolünden son derece emindim. Her günümü onu görme hasretiyle, onun dikkatini ve ilgisini arzulayarak geçiriyordum belki ama O camın asla kalkmayacağından da emindim.

Şimdiyse burada, yeniden onun göğsüne yaslanmıştım ve geçmişimdeki Sam'e hissettiklerimle, şu anki Sam'e hissettiklerimin ayrımını yapmakta zorlanıyordum. Şüphesiz aynı kişiydiler ama geçmişimdeki Sam'den hoşlanmak güvenliydi. Şu anki Sam'den hoşlanmaksa değildi.

Kilitli bir odadan sadece pipetler ve koli bandı kullanarak kaçabiliyordu. Gözümün önünde insanlar öldürmüştü. Nasıl olur da böyle birine karşı hisler besleyebilirdim? Ve besliyorsam, bu benim nasıl birisi olduğumu gösterirdi?

Cas arabayı garaj yoluna çekip durdu. Sam kapısını açıp dışarı çıktı. Onu anında özledim. Nick hemen arkasından gitti.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum.

Cas parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Evi kontrol ediyorlar."

Tabii. Bunu düşünmemiştim. Riley bizi O alışveriş merkezinde bulduğuna göre, kulübeyi bulması ne kadar sürecekti?

Sam'in garaj yolunun sağ tarafındaki ağaçların içinde gözden kayboluşunu izledim. Bir dakika önce ağaçların arasında sessiz sessiz yürürken, bir sonraki dakika kaybolmuştu. Tüm bu zaman boyunca nefesimi tuttuğumu hissettim. Birkaç dakika sonra Trev'in montunun cebindeki telefon ötmeye başlayınca şaşkınlıkla sıçradım.

Trev, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Tamam." Telefonu kapayıp yeniden cebine attı. "Her şey yolunda." Rahatlayarak nefesimi bıraktım.

Nick’in sayesinde, eve girdiğimizde şöminede çıtırdayan bir ateş vardı. Rahat koltuklardan birine kıvrılıp bacaklarımı altıma aldım. Sıcaklık güzeldi ama yaralı bacağımın daha çok yanmasına neden oluyordu. Çok kötü değildi; alt tarafı bir sıyrıktı ama yine de can sıkıcıydı. Ayrıca yepyeni kot pantolonum daha şimdiden mahvolmuştu.

Hepimiz salonda toplanır toplanmaz, “Haydi tabancalar konusunu konuşalım,” dedi Nick.

Oda buz gibi bir sessizliğe büründü. Bir köşeye çekilip diğerlerinden uzak durmak için şiddetli bir istek duyuyordum. Silahlar kısmen benim yüzümden gitmişti.

Sam pencerelerin yanındaki duvara omuzunu dayayıp gözlerini yere indirdi. “Silahsız devam edemeyiz. Anna’yı korumak için yaptığını biliyorum,” dedi Trev’e, “ama bu, bizi savunmasız bıraktı.” Trev kafasının arkasını kaşıdı. “Özür dilerim. Kullanabileceğimi gördüğüm ilk ve tek şey oydu.”

Nick iki metreye yakın boyuyla ayağa kalktı. “Lanet çantanın fermuarını açıp da, ne bileyim, tek bir tabancayı kullansan olmuyor muydu?”

Cas aralarındaki on santimlik boy farkına rağmen, Nick’i tutmak ister gibi kolları iki yana açık bir şekilde tartışmanın arasına girip, “Haydi ama,” dedi. “Başka tabanca alabiliriz. Değil mi, Sammy?” Herkes Sam’e döndü ve Sam’in omuzları birkaç santim aşağı çöktü. “Evet ama bu harcama programımız içinde yok ve ortalıkta dolaşıp da birilerine tabanca sormak, daha fazla dikkat çekmekten başka bir şeye yaramaz.”

“Bir harcama programımız mı var?” diye sordum. Çocuklar beni duymazdan geldiler.

Cas başını hızla yukarı kaldırıp Sam’e işaret ederek sordu. “Kaç kurşunumuz var?”

Artık tabancası olan tek kişi Sam’di. Onu yeni montunun altından çıkarıp kurşun haznesini açtı. “Tam on tane.”

“Bizi fazla idare etmez,” dedi Nick. Birkaç başıboş saç buklesi kulaklarının arkasından çıkmıştı. Bu kadar zaman duş almadan, bu kadar iyi görünebilmesi haksızlıktı. Yıkanmadığı zaman bile bakımlı görünen, kusursuz türden dalgalı, hatta nerdeyse kıvırcık saçları vardı. Acaba organik şampuansız kaldığı için ölüyor mudur diye düşündüm kendi kendime. Öyle olmasını umuyordum.

Trev elleriyle yüzünü sıvazladı. “Tabancaları attığım için üzgünüm ama tabancalar bize zaten sorumluluk yüklüyordu. Onlarsız da idare edebiliriz.”

“Aptal aptal konuşma.” Nick elini şöminenin rafına koyup ayağa kalktı. “Silahsız yapamayız. Asla.”

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?” dedi Cas.

Sam duvarın dibinden ayrıldı. “Şimdi gidip tabanca bulacağız.”

***

Riley ve Connor’ın etrafta bir yerlerde olabilme ihtimaline karşı, Whittier’in kenar mahallelerine giderken arka sokakları tercih ettik. Bizi buldukları kasabanın yakınında olmak tehlikeliydi. Buradan ayrılmak zorunda kalmamız an meselesiydi ve bu fikir beni korkutuyordu. Sam’in kulübesini seviyordum.

Sam boş bir çiçekçi dükkânının önüne park edip dışarı çıktı, benim dışımda herkes onu izledi. Arabanın önünde toplanıp alçak sesle ve hızlı hızlı konuştular. Birkaç dakika sonra dağıldılar ve Sam yolcu tarafındaki kapıya geldi. Kapıyı açtım.

“Ee, nereye gidiyoruz?”

“Biz bir yere gitmiyoruz. Sen, Cas’le kalıyorsun.”

Cas başını yana eğip bana masum gözlerle baktı. “Bana bakıcılık yapmak için sen seçildin. Üzgünüm.”

Durumun tam tersi olduğunu bildiğim için homurdandım. Nick’in yerine onun olması iyiydi, gerçi.

Diğerleri gittikten sonra, dikkati bangır bangır rock müzik çalan bara kaymış olan Cas bana döndü. “Altmış uzun dakika boyunca seninleyim. Birbirimizi daha yakından tanımaya ne dersin?” dedi. Yüzümü buruşturdum. “Çok komik.”

“Şaka, şaka.” Kahkaha attı ve sesi bana bodrum katımızda paylaştığımız pek çok anı, Cas’in cam duvarının diğer tarafından benimle uğraşmalarını hatırlattı. Tam bir baş belasıydı ama aynı zamanda son derece uyumlu biriydi.

“Aslına bakarsan açlıktan ölüyorum.”

Elini cebine attı. “Bende... yedi dolar var. Civarda bir şeyler bulabilecek miyiz diye bakmak ister misin?”

“Lütfen.”

“Tamamdır, bebek.”

Yaya olarak yola çıktık ve birkaç blok sonra bir benzin istasyonu bulduk. İçeri girince, floresan lambaların vızıltısı sanki bir dünyadan çıkıp da iyi bildiğim başka bir tanesine geçmişim gibi bana tuhaf bir huzur verdi. İkimiz de birer kola aldık ama yeşillikli ve yumurtalı bir sandviçi paylaşmaya karar verdik.

İki blok ötede, karanlığın içine karışıp gözden kaybolan, büyük bir göle açılan küçük bir marina bulduk. Ekim ayının ortalarımda olduğumuz için gemi kızaklarının çoğu boştu; yine de her iskelenin sonunda küçük, yeşil ışıklar parlıyordu.

“Yemek yemek her zaman bana kendimi daha iyi hissettiriyor,” dedim, parmağımın ucundaki bir yumurta parçasını yedikten sonra. “Teşekkürler, Cas.”

“Bir şey değil. Sürü Liderinin huyunu bilirim. Hayattaki güzel şeylerden tat alacak vakit yok. Merak etme, ben arkandayım.” Gülümsedim. “Laboratuvardayken Sam nasıldı? *Gerçekte* nasıldı? Cas sandviçinin geri kalanını ağzına tıktıktan sonra banktan kalktı. “Sammy’yi tarif etmek zor.” İki bankın arasında duran bir akçaağacın yanına gitti. Anlatmaya devam ederken ağaca tırmanmaya başladı. “Şöyle söyleyeyim: Sammy bir Rottweiler gibi güçlü, katır gibi inatçıdır.” Kendini yukarı çekip ağacın ortasına çıkarken ofladı. “Herkesin onun istediğini, istediği zamanda yapmasını bekler. Sadece...” Sesi kesildi ve sessizliği ilgimi sözlerinden daha çok uyandırdı.

Ağacın dibine gittim. “Sadece, ne?”

“Şey...” Cas dalların oluşturduğu bir çatala yaslanıp aşağı baktı. “Ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun? Çünkü bana öyle gibi geliyor.”

Kızardım. “Ne? Hayır!”

“Haydi, Anna, ona âşıksın, değil mi?”

Karanlıkta yüz hatlarını zar zor seçiyordum ama sinsi sinsi sırıttığını sesinden anlayabiliyordum.

Sam’e olan duygularımı Cas biliyorsa, Sam de biliyor muydu? Elbette biliyordu. Bu konuda bir sır küpü sayılmazdım. Ama bunun yüksek sesle söylendiğini duymak her şeyi değiştiriyordu. Midemde ani bir bulantı hissettim.

Ellerimle yüzümü kapadım. “Aman Tanrım.”

Ağaç dalları hışırdadı. Cas yere, yanıma atladı ve kafamı okşadı. “Bir şey olmaz. Haydi durma ve âşık olduğunu itiraf et. Hazır başlamışken

içimizde tuttuğumuz ne varsa dökelim."

Ona vurmaya çalıştım ama yana kaçtı. "Bana kendimi daha iyi hissettirmiyorsun."

"Sana kendini iyi hissettirmeye çalıştığımı da kim söyledi? Gerçek: Sam havalı çocuk. Gerçek: Ben heteroseksüelim. Gerçek: Heteroseksüel olsam da bu herifi seviyorum diyebilirim. Bu yüzden seni suçlamıyorum."

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki. Belki kendimi *birazcık* daha iyi hissediyorum."

Kolunu boynuma dolayıp saçlarımı karıştırdı. "Üzülünce çok tatlı oluyorsun." Bağırınca beni bıraktı.

"Tanrım, çok sinir bozucusun!" dedim kahkahalarımın arasında. "Ama aynı zamanda çekiciyim." Bir adım atıp yanıma geldi. "Bir erkekle takılmaya ihtiyaç duyarsan, salı geceleri müsait olduğumu bilmelisin."

"Sadece salıları mı?"

"Perşembeleri de olabilir, belki."

"Pekâlâ, tamam," dedim epey alaycı bir şekilde. "Sana haber veririm."

"Haydi." Beni arabanın olduğu tarafa çekiştirdi. "Geri dönsek iyi olacak sanırım."

Yolun karşısına geçtik. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Evet?"

Cas'e sormak istediğim şeyi düşününce bile içim sıkıştı; yine de sormadan edemedim. Sam'i, Nick'ten ve Trev'den daha iyi tanıyordu. Daha yakındılar. Bu yüzden sorumun cevabını bilen biri varsa, O da Cas'ti.

"Ya Sam... şey... ya o..." Sözler ağzımdan çıkmak istemiyordu. Cas, "Senden hoşlanıyor mu?" diyerek sorumu tamamladı. Büzüldüm, utançtan yerin dibine girdim. "Şey... evet?"

Sokak lambasının ışığı altında Cas'in yüzü durgunlaştı ve başını yana eğdi. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun? Böyle bir zamanda?"

İstiyor muydum? Bu şeyin, O her neyse, sonuna geldiğimizde, Sam'le kalamayacaktım. O kendi hayatına, O nasıl bir hayatsa, devam edecekti ve ben de kendiminkine dönecektim. İstediğim şekilde benim olamazdı. Ve bu beni öldürüyordu.

"Magic 8 Ball'un[2] ölümsüz sözleriyle yanıt vermek gerekirse," diye devam etti Cas, rüzgâr sarı saçlarını alnına yapıştırırken, "Daha sonra tekrar

sor.”

Ama sormayacaktım. Soramazdım. Eğer Sam bana karşı bir şey hissetmiyorsa, bunu bilmek istemiyordum.

YİRMİ

Buluştuğumuz zaman, “Bir isim buldum,” dedi Nick. “Ve bir adres.”

“Neresi?” Sam karanlıkta, sanki aynı noktada çok kalmak şimdiden canını sıkmış gibi sabırsız görünüyordu.

Nick elini alışveriş merkezinde ya satın aldığı ya da çaldığı yeni siyah polarının cebine soktu. Nick’in giyeceğini hayal ettiğim türden bir şey değildi ama bir yandan da, bence Nick işini gördüğü sürece ne giydiğine aldırış etmezdi. Belli şeylerle ilgili belli zevkleri vardı ama öyle görünüyordu ki giyim kuşam bunlardan biri değildi.

“Kasabanın yirmi kilometre doğusunda, toprak bir yol üzerinde, 2757 Ax Sokağı,” dedi Nick.

Cas homurdandı. “Hımm, bu güzel.”

Sam yerinde kıpırdandı. Sokak lambasının ışığı yüz hatlarını vurguluyordu. “Bağlantı kurulacak kişinin adı ne?”

“Tommy. Elimde bu kadarı var. Soyadı yok.”

Tommy bana yasa dışı silah satan birinin adı gibi geliyor,” dedi Trev.

“Kesinlikle öyle,” diyerek başıyla onayladı Cas.

Cipe tekrar binerken dişlerim birbirine çapıyordu. Sam motoru çalıştırdıktan sonra keşke alışveriş merkezinden bir çift eldiven alsaydım diye düşünerek ellerimi kaloriferin önüne tuttum. O atkıyı da almış olmayı isterdim. On dakika boyunca bana ait olmuştu ama O süre zarfında onu annemin bir uzantısı olarak düşünmüştüm. Sanki O atkıya sahip olmak beni anneme daha çok yaklaştıracaktı.

Ama belki de buna ihtiyacım olmayacaktı bile. Belki gittiğimiz her kilometrede ona daha çok yaklaşıyordum.

Günlüğünü elime alıp son sayfayı, sarımsaklı patates püresi tarifini açtım. Sayfanın üzerine kırmızı kalemle bir kalp çizmiş ve altına bir mesaj karalamıştı. *Arthur’un favorisi* yazıyordu. Şimdi gizli anlamlar arayarak her şeyi analiz etmeden duramıyordum.

Gerçekte bulmayı istediğim şey bir cevaptı. Neden terk ettiği. Beni hiç düşünüp düşünmediği.

Hayattaysa tabii, diye hatırlattım kendime.

Nick yolu tarif ederken, Sam arabayı kullanıyordu. Otoyoldan çıkıp Ax Sokağı'na saptığımızda asfalt, toprak yola dönüşünce araba sarsıldı. Karşı şeritten bir kamyon, şöför kapısına çakıllar savurarak yanımızdan geçti.

Nick arkada, "Kahrolası taşralı hödükler," diye homurdandı.

Sam, "Oraya geldiğimiz zaman bu tarz şeyleri kendine sakla, tamam mı?" dedi ve Nick sustu.

2757 numara, beyaz dış kaplaması yer yer soyulmuş ve gevşek bırakılmış bir panjuru andıran prefabrik bir evdi. Ön bahçesini birkaç araba ve ağır taşıt doldurmuştu. Daha geride, evin iki katı genişliğinde olup arsanın büyük kısmını kaplayan bir garaj vardı. Çatıdan çıkan bir bacadan kıvrıla kıvrıla duman yükseliyordu.

Sam siyah bir kamyonun yanına park etti.

Trev gözüyle beni işaret ederek, "Hepimiz giriyor muyuz?" diye sordu. Endişesini takdir ettim ama arabada kalmayacaktım. Hiçliğin ortasında bir yerde olmazdı.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz için," diye cevap verdi Sam, "bir arada kalmamız büyük ihtimalle daha iyi olur."

Önümüzdeki prefabrik karanlıktı ama garajdan gümbür gümbür müzik sesi geliyordu, bu yüzden dosdoğru oraya gittik. Sam metal giriş kapısını tıklattı. Biri kapıyı açıncaya kadar geçen saniyeleri saydım, bir yandan da içerideki gürültülü klasik *rock*'ın, kapı sesini bastırdığını umuyordum. Huzursuzlanmaya başladım.

Sam kapıyı yeniden çalmak için uzanıyordu ki kapı açıldı. Kırklarının sonlarında bir adam kafasını çıkarıp bize baktı; bakımsız beyaz saçları at kuyruğu halinde tek omzundan aşağı iniyordu. Kan çanağına dönmüş gözleri benim üzerimde fazlaca uzun kaldı. Onun bakışları altında huzursuz hissetmeliydim. Eski Ben öyle hissederdi. Yeni Bense sadece kızdı. Omuzlarımı doğrulttum ve çenemi yukarı kaldırdım.

Kendinden emin görün. Dövüş hocam böyle derdi. *Yırtıcı hayvanlar zayıf olanları avlar.*

Adam ters ters, "Evet?" dedi. "Sizin için n'apabilirim?"

"Tommy sen misin?" diye sordu Sam.

Adamın kaşları şüpheyle birleşti. "Belki. Neden?"

"Bize silah lazım."

Adam kıs kıs güldü. "Evlat, bende silah falan yok. Şimdi eve, anneciğine koş." Adam, ki besbelli O Tommy'ydi, kapıyı kapatmaya

yeltendi ama Sam araya ayağını koyup ona engel oldu.

Kavgaya hazırlandım.

“Sen ne yaptığını?..”

“Şuradaki cipi görüyor musun?” dedi Sam.

Tommy boynunu uzattı. “Evet, ne olmuş ona?”

“O araba çalıntı.” Sam ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. “Sadece yasa dışı silah satıcısı olduğunu düşünmüyorum. Bence aynı zamanda torbacısın. Burası esrar mı kokuyor?” Sam havayı kokladı. “Eğer arayıp da çalıntı bir arabayı gördüğümü söylersem, polis başka neler bulacak?”

Tommy parmağını Sam’e doğru salladı. “Şimdi beni dinle, seni küçük serseri.

“Sadece birkaç tabanca istiyoruz.”

Evinin durumuna bakılacak olursa, Tommy’nin paraya ihtiyacı vardı ve kesinlikle polisin buranın etrafında kol gezmesini istemezdi. Kapıyı tutuşunu değiştirdi. “Pekâlâ, nakit paranız var mı?”

Sam cebinden bir miktar para çıkartıp havaya kaldırdı.

Tommy ofladı. “Pekâlâ. Başıma bela açılmazsa iyidir.”

İçeri girmemize izin verince, sırayla girdik. İçeride Tommy’yle birlikte toplam on kişi saydım. Birkaç adam bir bilgisayarın başına oturmuş, internetten video izliyorlardı. Başka bir grup, katlanır bir masada poker oynuyordu. Bunların ikisi otuzlu yaşlarında kadınlardı. Soldaki öne eğilip bluzunun dekoltesinden göğüs çatalını gösterdi. Diğer kadın omzundaki kıvırcık kahverengi saç buklesini geriye attı, birkaç saç teli kulaklarından sarkan koca halka küpelere takıldı.

Çocukları -*benim çocuklarımı*- süzdüler, sonra dikkatleri bana yöneldi.

Bilgisayar başındaki adamlardan biri, “Tommy!” diye seslendi. “Acele et. Bunu izlemelisin.”

“Sonra,” dedi Tommy.

Adam döndü. Bizi görünce, “Ha,” dedi. “Misafirimiz olduğunu bilmiyordum. Bana ihtiyacın var mı?”

“Evet, karı kılıklı kıçını kaldır da buraya gel.”

Arka taraftaki kapalı bir kapıya yaklaşırken, Tommy’nin arkadaşı aramıza katıldı. Gözlerini üzerime dikti. “Adın ne bakalım?”

“Anna.”

“Ben de Pitch. Ve seninle tanışmak büyük bir zevk.”

Pitch, Tommy’den yaklaşık on yaş daha gençti. Tommy’ninki gibi uzun, ince bir burnu ve belirgin bir çenesi vardı ama saçları kahverengi ile kızıl arasında bir tondaydı ve kısacık kırpılmıştı.

Başka bir hayatta, Pitch hoş biri sayılabilirdi ama bu garajda, beni rahatsız eden, iğrenç bir havası vardı. Sam’in önceden verdiği tavsiye aklımda dönerken, onun yakınında durup Pitch’in ilgisi gururumu okşuyormuş gibi yaptım. Onu gücendirmeyi ya da başımıza bela açmayı istemiyordum.

Tommy kemerindeki halkaya takılı bir dizi anahtarla kilitli kapıyı açıp itti ve üstteki bir ışığı yaktı. Oda bir kütüphaneye benziyordu ve bu ortama O kadar uymuyordu ki başka bir şeyin kılıfı olduğu besbelliydi. Duvarlara dayalı üç kitaplık vardı. Rafların büyük kısmını araba kitapçıkları kaplıyordu.

Tommy, Ford Mustang’ler hakkındaki bir kitapçığı kenara itince kitaplığın gerisine gömülü gümüş rengi bir kilit ortaya çıktı. Aynı anahtarlığı çekip kilidi açtı ve kitaplığı çekti.

Arkasında silahlarla dolu bir raf vardı. Tabancalar, av tüfekleri, bıçaklar, pirinç muştalar.

“Ee, sizin için ne yapabilirim, çocuklar?” dedi Tommy. Ceketini açıp da iç kısmına takılı bir sürü saati gösteren bir sokak satıcısı gibi silahları gösteriyordu.

Sam, “Browning Hi Power var mı?” diye sordu.

Tommy delikli tahtadaki iki çiviye takılı, parlak, siyah bir tabancayı alıp Sam’e uzattı. “Bu nasıl?”

Sam karşı duvara dayalı katlanır masayı işaret etti.

“Kontrol edebilir miyim?”

Tommy omuz silkti. “Kendi malınmış gibi.”

Sam şarjörü çıkarıp masaya koydu. Ardından sürgüyü çekip kitledi, kurşunları kontrol etti. Bir şeyle oynadı ve bir parça dışarı çıktı.

Bana silah kullanmayı hatırladığını söylemiş olsa da bu silahı, sanki gözü kapalı yaptığı bir şeymiş gibi parçalara ayırabilmesine hayret ettim.

Bir yayı, ardından namluyu çekti ve parçaları tam olarak ne aradığını bilen birinin hassas gözleriyle inceledi.

“Bir süredir temizlenmemiş,” diyerek vardığı sonucu dile getirdi.

Tommy yeniden homurdandı. “Burası Martha Stewart’ın yeri değil.”

“Tüm silah satıcıları bilir ki tabancayı temizlemek hassasiyetini korur ve ömrünü uzatır.”

Pitch yaklaştı. “Bunu istiyor musun, istemiyor musun, şeker çocuk?

Çocuklar da ben de Sam’e biraz daha yaklaştık. “Ne kadar?”

“Dokuz yüz.”

Sam tabancayı yeniden bir araya getirdi ve yeri hedef aldığından emin olarak bir el ateş etti. “Bin dolara yepyeni bir tabanca alabilirim.”

“O zaman git de yepyeni bir tabanca al.” Tommy pantolonunu yukarı çekiştirdi.

“İçimden bir ses bana senin bu gece bir tabancaya ihtiyacın olduğunu söylüyor ya da sabıka sorgulamasından geçemeyeceğini biliyorsun. Her iki durumda da yepyeni bir tabanca alamayacaksın, öyle değil mi?”

Her ne kadar Tommy haklı olsa da, Sam sataşmayı duymazdan gelerek, “Dört yüz,” dedi.

Tommy, “Yedi yüz,” diyerek karşı çıktı.

“Tanesine beş yüz. Dört tane alacağım.”

“Dört tane aynısından yok ama iki bin iki yüze buna yakın bir şeyler verebilirim. Anlaştık mı?”

Tabancalar için iki bin iki yüz dolar mı verecektik?

Sam, “Mühimmat dâhil mi?” diye sordu.

Tommy omuz silkti. “Elbette.”

“Anlaştık.” Sam parayı uzattı.

Pitch üç tane daha başka silah ile birkaç mühimmat kutusu seçti. Bunlardan Trev’e, Cas’e ve Nick’e birer tane verdi.

“Sizlerle iş yapmak bir zevkti çocuklar,” dedi Tommy.

Silahlar ortadan kalkıp kitaplık arkamızdan kitlenince rahat bir nefes aldım. Oradan çıkıp gitmek istiyordum. Burası bana baştan aşağı iğrenç geliyor ve rahatsız edici bir his, derimin üzerinde bir örümcek gibi dolaşıyordu.

Cas en önde, Tommy’yi geçtik. Ben geride, Sam’in yakınında kaldım ama kapıdan tek sıra halinde geçmemiz gerekiyordu ve Pitch arkama gelip kolunu omzuma attı.

“Şey... Anna... Yakınlarda mı oturuyorsun? Numaranı alabilir miyim?”

Bana dokununca gerildim, ucuz kolonyasının ve bayat sigara dumanının kokusunun saldırısına uğramıştım. Pitch’in pazen gömleği enseme deyip hışırdıyordu. Onu savuşturmak için yürüdüm.

Kızlardan biri, “Pitch!” diye seslendi. “Lanet olasıca ellerine hâkim ol ve kiminle nişanlı olduğunu unutma.”

Sahte sarışın oyun masasının yanında durmuştu, yüzünün etrafında dumanlar uçuşuyordu ve ağzı öfkeyle gerilmişti. Ellerim terlemeye başladı.

Pitch, “Kapa çeneni, Debbie!” diye bağırdı.

Sam durakladı. “Anna.”

Pitch çenesini yukarı kaldırdı. “Kız arkadaşın falan mı? Sahibiymişsin gibime gelmedi.”

Tommy, “Titch,” diye seslendi, uyan ses tonunda yankılanıyordu. “Pitch, lanet olsun!” dedi Debbie yeniden.

Pitch, “Dün gece benden ayrıldın,” diye bağırdı. “Bildiğim kadarıyla, ben özgür bir adamım.”

Debbie katlanır metal sandalyesini itti. Sigarasını yere attı, çizmesinin parmak ucuyla ezdi ve bizim olduğumuz yere atıldı.

Pitch’in göğsüne hızla vurup, “Seni aşağılık herif,” dedi. Pitch geriye doğru sendeledi. Debbie bana döndü.

Sam, Tommy ye, “Adamlarını hizaya sok,” dedi.

“Bana ne yapacağımı söyleme, çocuk.” Tommy at kuyruğunu omzundan attı. “Kız arkadaşın sürtüğün teki olmasaydı, belki...” Sam çevik bir hareketle kendisinden daha iri olan adamı yere indirdi ve Tommy’nin arkadaşlarından biri aralarına girmeden önce ona bir yumruk attı. Ben bir adım gerileyip ellerimi havaya kaldırdım. “Sevgilini elinden almayacağım!”

“Çok haklısın, almayacaksın!” Debbie yüzüme bir tokat attı. Tokatın şoku, sıcaklığından önce beni vurdu ve donup kaldım.

Nick bana uzandı ama iri yarı, sarışın bir adam onu kolundan tutup savurdu. Pitch yanımızdan ayrılıp Sam’e girişti. Tommy’nin diğer adamları da üzerimize çullandılar. Cas’i oyun masasının köşesine sıkıştırıp, Trev’i ayakta duran bir alet çantasına çarptılar.

Debbie ayağıyla beni yakalayıp iterek yere düşürdü. Ciğerlerimden hava boşaldı, tekrar nefes alabilmek için güçlükle soludum.

Sam, “Anna!” diye haykırdı.

Debbie tepeme binip beni yere yapıştırdı. Gözleri, sarhoş ya da uyuşturucu etkisindeymiş ya da her ikisi birdenmiş gibi kıpkırmızıydı. Ciğerlerime hava ancak sızarak giriyordu. Dişlerimi sıktım. Bayağı bir sürtük beni alt edemezdi.

Karşı koyup onu üzerimden attım ve ayağa kalktım. Kollarını bacaklarıma sardı. Dizlerim yere vurdu. Dirsek attım, göğüs kafesi çıtırdadı. Yeniden ayağa kalktım, döndüm, büyük bir tutam kıvrık sarı saç yakalayıp kadının yüzünü dizime vurdum. Bir şey çıtırdadı. Burnundan kan boşalırken, Debbie çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Senin salak sevgilini istemiyorum!" diye haykırdım.

"Anna?"

Arkamı döndüm.

Tommy, Pitch ve diğerleri dağılmış, yerde baygın yatıyorlardı. Çocuklar kan ve yara bere içinde kalmışlardı ama iyi gibiydiler.

"Bu inanılmaz seksiydi," dedi Cas. "içinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum, Anna."

Debbie'ye baktım; cenin pozisyonunda kıvrılmıştı ve arkadaşı başucunda bir şeyler mırıldanıyordu.

İçimde böyle bir şey olduğunu ben de bilmiyordum. Hareketleri biliyordum, kendimi savunmayı biliyordum ama bunun böyle... tatmin edici bir his olabileceğini bilmiyordum.

Ona döndüğümde Sam gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yeşil gözleri kısılmıştı ve yüzünden bir soru okunuyordu. Sanki beni okumayı zor buluyormuş gibi. Küçük Anna, son derece tahmin edilebilirdi. Şimdiye kadar.

Trev, "Onlar uyanmadan buradan gitsek iyi olacak galiba" dedi. Montumun koluyla yüzümdeki kanı sildim ve kapıya giden yolda başı çektim.

YİRMİ BİR

Olan bitenden sonra, Sam cipi bırakıp da yeni bir şey çalmamızın en iyisi olacağına karar verdi. Cas düz kontak yapmakta ya da anahtar olmadan arabayı çalıştırmak için ne yapması gerekirse onu yapmakta iyi olandı. O, Trev ve Nick önce beni ve Sam'i kulübeye bıraktılar.

İyi olduğumu söyleyip çocukların beni eve bırakmak için yollarını uzatmalarına itiraz ettiğimde, Sam aksini söyleyen bir bakışla beni susturdu. Ardından Cas ekledi, "Eve senin için gitmiyorum, Banana, artık gazımız olduğu için jeneratörü çalıştırmak istiyorum. Su ısıtıcısı için."

İçeri girdiğimizde Sam küçük bir mum yakıp mutfak tezgâhına bıraktı. Odayı titrek ışık doldurdu.

Sam acıyla yüzünü buruşturarak montunu çıkardı ve masayı işaret etti. "Otur."

Sandalyelerden birini çekip üzerine yığıldım. Artık tartışmayı aklımdan geçiremeyecek kadar yorgundum. Belli ki kavga etmek, ağır iş yapmakla aynı etkiyi yaratıyordu. Sam yanıma oturdu, sandalyesini ikimizin yüz yüze olacağı şekilde çevirdi. Uzandı, sandalyemin oturağını tuttu, beni daha yakına çekti. Öyle yakındık ki kısmen bacaklarının arasına sıkıştırılmıştım.

Omuzlarıma bir titreme gelecek gibi oldu ama onu bastırdım. Onun yakınında olmanın bana ne yaptığını Sam'e göstermek istemiyordum. Gerçi bildiğini tahmin ediyordum. Ve belki bilinçaltımda, bilmesini *istiyordum.*

Parmaklarını hızlı ve nazik bir biçimde çenemde, sonra alnımda gezdirdi. Debbie'nin yüzümün çeşitli yerlerine verdiği zararı inceleme şansım olmamıştı ama bütün yüzüm acıyordu. Berbat görünüyor olmalıydım.

"Gözün çok acıyor mu?" diye sordu.

"Sol gözüm mü? Evet. Acıyor."

"Kapat."

İki gözümü de kapadım ve parmakları yüzümün yan tarafını yavaş yavaş hareket ettirip, kafamı farklı açılarda kaldırıp da beni daha önce kimsenin yapmadığı gibi incelerken derin bir nefes aldım.

"Bir yere ayrılma," diye buyurdu.

Mutfağa geçti. Sol bacağına ağırlık vermesi ve sırtındaki tutulma dikkatimi çekti.

Bir dakika sonra ıslak bir bezle geri döndü.

Onu yüzüme bastırdığında kendimi geri çektim. Sadece acıdığından değil; su, bezi buz gibi soğuk yapmıştı. Ateşle ilgilenen Nick olmayınca, dışarıda olduğumuz birkaç saat içinde kulübe hissedilecek kadar soğumuştu. Ve jeneratör uzakta pat pat ederek çalıştığı hâlde, Sam ihtiyacı olmadıkça elektrik kullanmaktan hoşlanmıyordu.

“Sadece çürük ve birkaç kesik.”

“Yaşayacak mıyım yani?”

“Elbette.” Bezi çekti. “Bunu yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim. Benim hatam. Seni çocuklardan biriyle birlikte arabada bırakmalıydım.”

Dilimi şıklattım. “Hayır, bu Debbie’nin hatasıydı ve Pitch’in. Kendini suçlama. Gerçekten. Yani, kendine bir baksana. Benden beter hâldesin. Gözün morarmış, dudağın yarılmış ve kaburgaların incinmiş gibi tuhaf bir şekilde kambur duruyorsun. *Sen* nasılsın?” Elinde ıslak bezle ayağa kalktı. “Önemli değil. Önemli olan senin buradaki tepkindi. Aklından ne geçiyordu?”

“Ne demek istiyorsun? Neden mi bana vurmasına karşılık verdim?” Cevap vermedi ama vermesine de gerek yoktu. Debbie ayağımın dibinde top gibi yatarken bana attığı bakış geldi aklıma. Sanki Sam’in gözünün önünde başka bir şeye dönüşmüştüm.

Ayağa kalkıp elimi belime koydum. “Bir şey yapmam gerektiğinde harekete geçeceğime inanmak bu kadar güç mü? Beni bu yüzden azarlamana izin vermeyeceğim. Hoşuma gitti. Kendimi güçlü hissettim. Bunu benden alamazsın. Sonunda O dövüş derslerinin bir faydasını gördüm.”

“Bu basit bir dövüşmeden fazlasıydı, Anna.” Omuzlarını düzeltip göğsünü işaret etti. “Onu buranda hissedebiliyordun, değil mi? Bir içgüdüden daha fazlasını.”

Hissin tam olarak nereden geldiğini durup düşünmemiştim ama onu mükemmel bir şekilde tarif etmişti.

Ben daha konuşmadan cevabımı bilip, “İşte bu beni endişelendiriyor,” dedi. “Çünkü ben de öyle hissediyorum.”

“Ne?” İma ettiği şeye anlam vermeye çalıştım. “Ya diğerleri...” Başını evet anlamında salladı.

“Ama...”

Bezi kapının yakınındaki bir çöp kutusuna atıp volta atmaya başladı. “Hiç Riley’yle ya da Connor’la laboratuvar dışında buluştun mu?”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl bir soru bu böyle? Hayır. Hiçbir zaman.” İç çekti. Bu katılaşmış dış görünüşünde başka bir çatlak, duygularını ele veren küçücük ve fark edilmesi güç bir şeydi. “Hiç laboratuvar dışında bir şey için sana yaklaştılar mı?”

“Hayır.”

“Düşün, Anna.”

Riley ve Connor’ın çiftlik evine geldikleri tüm seferleri aklımdan geçirdim. Riley’yi yılda on kez kadar görüyorduk, Connor’ı belki bundan da az. Genelde bana yaklaşmazlar, doğruca laboratuvara, çocukları kontrol etmeye inerlerdi ya da onların deyimiyle, birimleri. Onlardan biriyle yalnız kaldığım tek sefer...

“Bekle,” dedim.

Sam durdu.

“Sizin varlığınızı ilk keşfetmemden üç gün sonra Connor, babamın depoda olduğu bir ara, önceden haber vermeden çıkıp gelmişti. Beni mutfaktaki masaya oturttu ve siz çocuklar hazır oluncaya kadar laboratuvara girmemem gerektiğini anlattı.” Ufak tefek şeyler aklıma geliyordu. “Birkaç yıl sonra rutin kontrol için geldi ve O ve babamın dışarıda, garaj yolunda fısıldayarak bir şeyler konuştuklarını duyduğumu hatırlıyorum. Tartışıyorlardı. Connor’ın benim adımı söylediğini duymuştum.”

“Başka?”

“Kesin olarak bilemiyorum. Konuşmanın tamamını duyamayacak kadar uzaktaydım. Babamın laboratuvarda ona yardım etmemi istediği gecenin sabahıydı.”

Sam bir saniyeliğine düşündü. “Ya da Connor, babana senin laboratuvara girmene izin vermesini emretti.”

“Neden?”

“Bilmiyorum.”

Bir araba garaj yoluna girdi, Sam kalkıp pencereye gitti.

“Cas geldi,” dedi rahatlayarak.

Birkaç dakika sonra Cas içeri girince, görüntüsü beni şoke etti. Onu son gördüğümüzden beri geçen bir saat içinde sol gözünün etrafındaki, bir de sağ elmacık kemiğindeki çürüklerin rengi koyulaşmıştı.

Nick ve Trev daha iyi durumdaydılar ama Cas bir şeyleri doğru düzgün düşünmeden atlayan türden biriydi. Diğerlerinden biraz daha fazla darbe almış olmasına şaşırmadım.

"Umarım su ısıtıcısı dolmuştur," dedi. "Duş almak istiyorum. Her yerim acayip ağrıyor."

"Önce Anna'ya müsaade et," dedi Sam.

Trev'in gözü anında bana kaydı. "Sen iyi misin?"

Kafamı salladım ama iyi değildim. Sam bir şeyi çözmeye, parçaları bir araya getirip işe yarar bir teori oluşturmaya çalışıyordu. Beni Connor ve Riley hakkında sorgulaması bu yüzdendi.

Sadece teorinin ne olduğunu bilmiyordum.

Cas, "İyi," diye söylendi. "O zaman ben de midemi doldurayım bari."

Vücudumun her yanı ağrıyordu ve Pitch'in, Debbie'nin ve O yerin üzerimde bıraktığı hissi temizleyip atmak istiyordum. Ama Sam'e bir kere bakmak, onun benimle göz göze gelmekten kaçınması, bana neden önce benim duşa girmemde ısrar ettiğini anlattı. Benim hakkımda konuşmak istiyordu.

***

Su epey sıcaktı ama duşa girmektense banyonun kapısında durup kulağımı dayadım. Çocukların seslerini zar zor duyabiliyordum. Dudağımı ısırarak kapı kolunu her seferinde birer milimetre çevirip kapıyı açtım. Kulak kabartarak durup bekledim. Çocuklar konuşmaya devam ediyorlardı bu yüzden kapıyı içinden geçebileceğim kadar açtım ve merdivenlerin sahanlığına kadar ayak ucuma basarak geldim.

Bir şeyler duyabilmeye çalıştım.

"Onu kullanarak Connor'la pazarlık yap," dedi Nick. "Onun için girdiğimiz zahmete değmez. O olmasaydı, hiçbirimiz bu akşamki kavgaya girmek zorunda kalmayacaktık."

Birkaç adım aşağı inip mutfağa cesaret edebildiğim kadar yaklaştım.

Cas, "Dostum," diyerek araya girdi, "o pislikle yaşadıklarımızdan Anna'yı sorumlu tutamazsın."

"Kavgayı başlatan çocuğu boşver," dedi Nick. "*Biz* neden kavga ettik? Sanki onu korumaya *ihtiyaç* duyuyormuşum gibi. Hâlbuki ona bakmaya

bile tahammül edemiyorum. Bana laboratuvarla ilgili nefret ettiğim her şeyi, O istediği zaman içeri girip çıkabilirken benim O cam balonda geçirmek zorunda kaldığım O lanet yılları hatırlatıyor. Bir düşünün. Ne halt yemeye onu korumayı bu kadar çok istiyoruz ki?”

“O aileden biri gibi,” dedi Trev samimi bir şekilde.

Nick, “Öyle değil ve sen de bunu biliyorsun,” diye karşılık verdi. “Alışveriş merkezindeki O ajan, önce Anna’yı yakalamalarını söyledi. Bunu neden söylesin?”

Kaçışımızı izleyen kaosta, ajanın ne söylediğini unutmuştum. O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama şu an aleyhimde bir şey gibi görünüyordu.

Aşağısı sessizliğe büründü.

“Ona savunmasız, küçük bir kız olarak bakmayı bırakın,” diye devam etti Nick, “ve ona bir yükümlülük olarak bakmaya başlayın.”

Büyük bir öfkeyle geri kalan basamakları paldır küldür indim. Yumruklarım yanlarımda sıkılmış hâlde mutfağa döndüm. Sam’le göz göze geldik. Odadaki değişikliği hissedebiliyordum. Bana karşı cephe alırlar mıydı? Sam yapar mıydı?

Ne kadar savunmasız olduğumu ilk defa O an fark ettim. Michigan’ın ortasında, etrafımda ne olduğu konusunda hiçbir bilgim olmaksızın, isterlerse beni bir kürdanla bile öldürebilecek bu dört çocuğun insafına kalmış hâldeydim.

Ve bana, beni tanımıyormuş gibi bakıyorlardı.

“Ben bir yükümlülük değilim,” dedim. “Ben sizin arkadaşınızım.”

Sam dişlerini sıkıyordu.

Nick beni duymazdan geldi. “Onu bir sonraki kasabada bırakıp gidebiliriz.”

İstediği zaman ikna edici olabiliyordu ve bilmediğim bir kasabada yalnız başıma bırakılma düşüncesi gerilmeme neden oldu. Korku, öfke ve bir milyon başka şey beni ileriye itti ve onun üzerine atıldım. Onu hazırlıksız yakaladım ve dengesini yeniden bulamadan bir adım geriye sendeledi. Beni kollarımdan sıkıca yakalayıp döndürdü, sonra duvara çarptı.

Diğerleri telaşla ayağa fırladılar.

Sam, “Nicholas!” diye gürledi.

Nick ve ben göz göze geldik; aramızdaki düşmanlık bir sıcak hava dalgası gibi neredeyse gözle görülebiliyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Trev.

“Sen bana saldırıyorsun ve ben yine de seni incelemiyorum.” Nick’in sesinde insanı etkileyen suçlayıcı bir ton vardı. “Mantıken, kendimi koruyabilmem gerekir ama onun yerine, *seni* koruyorum. Bana bunun bir yükümlülük olmadığını söyle, Anna. Bana bunun çok mantıklı olduğunu söyle.”

“Ondan uzak dur, Nick,” dedi Sam.

Nick ilk defa Sam’in komutunu dinlemedi. Dövüşmem gerekirse diye kendimi hazırlayıp ellerimi Nick’in kollarına doladım. “Bırak Beni.” Sesimin olabildiğince sert çıkmasına gayret etmiştim.

Nick çenesini oynatırken biraz gevşedi ve duvarda birkaç santim ileri kayabildim. “Sizin sandığınız gibi değilim.” Nick’in ardından, birkaç santim ileride bekleyen diğerlerine baktım. Hepsinin de yüzünde aynı şüpheli ifade vardı.

“Hepiniz böyle mi hissediyorsunuz? Beni açıklayamadığınız bir şekilde korumanız gerekiyormuş gibi?” Kimse bir şey söylemedi. “Dalga mı geçiyorsunuz? Böyle hissediyordunuz ve bana bir şey söylemediniz, öyle mi?”

Sam, “Emin değildik,” dedi.

“Aman Tanrım.” Dövüşme içgüdüsü beni terk edince nefes verdim.

“Hey.” Trev yanıma gelip ben sandalyeye ulaşmaya çalışırken elimi tuttu. “Bunun bir anlamı olması gerekmiyor ve kimse seni bırakıp gitmiyor.”

Umutsuzca Sam ve Cas’in de onaylamasını istedim. Ama onaylamadılar. Hiçbir şey söylemediler.

Sam benim Şube’nin maşası olduğumu mu düşünüyordu? *Öyle* miydim? Ama nasıl? Neden? Mantıklı gelmiyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Sam’in dikkati, Trev’in elleri arasındaki elime takıldı. Gözlerini kırpıştırdı. “Neden gidip duşunu almıyorsun?”

Gözyaşlarımı zor bastırdım. Bana güvenmiyordu.

Trev beni merdivenlere götürmek zorunda kaldı. “Haydi. Seninle geleceğim.”

Banyoda hâlâ sıcak su akıyordu ve küçücük odayı buharla doldurmuştu.

“Seni üzmelerine izin verme. Herkesin sinirleri gergin.” Kafamı eğdim. Beni üzmelerine izin vermemek *elimde değildi.* Burada herhangi birimizin

anladığından daha fazla şey dönüyordu. Evde, laboratuvardayken, kendimi iyi bir şeyin parçası gibi hissediyordum. Dünyanın değişmesine yardım ediyormuşum gibi. Ama şimdi utanç ve suçluluk hissediyordum. Çocuklar benden şüphelenmekte sonuna kadar haklıydılar. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. O laboratuvardaki hayatımın her bir parçası yalandı. Belki program hakkında bildiğim her şey de.

"Anna?" Trev parmaklarını yüzümde gezdirip başparmağıyla çenemi kaldırdı. "Sadece her ihtimali değerlendiriyorlar."

Kendimi resmen üzerine atıp kollarımı boynuna doladım. Hiç tereddüt etmeden O da bana sarıldı. Trev olmadan ne yapardım? En İyi arkadaşımdı. Sadık. Güvenilir. Makul olmamı ve aklımı kaybetmememi sağlıyordu. Şu an her şeyden çok buna ihtiyacım vardı.

"Benim için ilham verici bir özlü sözün var mı?" diye sordum geri çekilirken. "Onlar hep iyi geliyor."

Güldü ve düşünürken parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Kafasında ampul yanmış gibi oldu. "'İzlenecek en iyi ve güvenli yol, kendine güvenmektir.' Michalengelo." Bana baktı, bal rengi gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı ama hâlâ oradaydılar, hâlâ beni görüyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Ne demek. İstediğin kadar kal. Ya da en azından sıcak su bitene kadar. İşin bittiği zaman buralarda olacağım."

Beni yalnız bıraktı. Tekrar duşa giderken, buharlı aynadaki görüntüm gözüme çarptı. Sağ gözümün altı morarmıştı. Köprücük kemiğim boylu boyunca çizilmişti. Dudağım iki yerden yarılmış, sağ şakağım bir çizikle ikiye ayrılmıştı. Kan, sarı saçlarımı birbirine yapıştırmıştı.

Berbat hâldeydim. Ve sadece her şeyi unutmak istiyordum. Duş başlığının altına girip suyun gürül gürül sesinin düşüncelerimi boğmasına izin verdim.

YİRMİ İKİ

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatağımda uzanıp ay ışığının dışarıdaki ağaçlara vurduğu açıyı uzun uzun inceledim ve aklımdan çizim yapmanın kafamı dolduran diğer şeylere üstün geleceğini umdum. Ama yanılmıştım.

Sam'in Connor'la laboratuvarın dışında buluşup buluşmadığımı neden sorduğunu artık biliyordum. Alışveriş merkezindeki O ajanın, diğer atlamalara neden önce beni yakalamalarını söylediğini sorguluyordu. Şüphelenen tek kişi Nick değildi ve çocukları onların düşmanı olmadığıma nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Ve onları ailem gibi sevdiğime.

Rüzgâr ağaçları kıpırdatarak aklımda yaptığım çizimi bozdu.

Döşeme tahtalarından biri gıcırdadı, hemen doğruldum. Sam odamın kapı aralığında, yarısı gölgeler içinde gizlenmiş hâlde duruyordu. Üzerinde kot pantolonu, bir tişört ve botları vardı. Apar topar çıkmamız gerekebilir diye, döndüğümüzden beri evin İçinde baştan aşağı giyinik dolaşıyordu. Benim üzerimde Trev'den aşırdığım, üzerime büyük gelen bir tişört vardı. Sutyenim ve iç çamaşırım haricinde üzerimdeki tek şey buydu. Ya tam O anda Connor evi pusuya düşürseydi?

Sam kapı eşiğini geçerken, battaniyeyi üzerime çektim.

"Seni korkutmak istememiştim."

"Korkutmadın," diyerek yalan söyledim. Gerçekteyse sinirlerim gergindi. Neler yapabildiğini biliyordum ve bu aşamada bir düşman olarak görülüp görülmediğimden emin değildim.

Pencere oturağına çöküp dirseklerini dizlerine dayadı. "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Canın acıyor mu?"

"Biraz."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yutkundum. "Neden buradasın, Sam?"

Başparmağını diğer elinin eklemlerinde gezdirdi. Ay ışığı sırtına vuruyordu. "İlk defa gözünün morardığı zamanı hatırlıyor musun, derste?"

Dövüş dersi. Hatırlıyordum, asla unutmayacağım bir şeydi. Rakibimin beni alt etmiş olmasından nefret etsem de O dövüş bana kendimi daha güçlü

hissettirmişti. Bir savaşçı gibi. Morluğu bir madalya gibi taşımış ve babam uykuya dalar dalmaz, hava atmak için aşağı koşmuştum.

Ama Sam'in tepkisi umduğum tepki olmamıştı. Etkilenmesini istemiştim. Bana saygıyla bakmasını istemiştim.

O ise beni bunun nasıl olduğu, kimin yaptığı, rakibimin daha büyük, daha hızlı, daha güçlü olup olmadığı hakkında uzun uzadıya sorgulamıştı. Erkek miydi, kız mıydı? Kibirli biri miydi, nazik miydi? Koruyucu tarafının bir ışıltısını ilk defa O zaman görmüş ve *Pekâlâ, bu da güzel*, diye düşünmüştüm.

O gece laboratuvardan ayrıldığımda, Sam'le durumumun iyiye gittiğini, beklediğim şekilde olmasa da, onun bir şeyini kazandığımı hissetmiştim.

"Hatırlıyorum," dedim O an.

Ellerini kavuşturdu. "İlişkimizin düşündüğümden başka bir yanı olduğunu ilk defa O zaman fark etmiştim." Geriye yaslandı. Gölgelerin içinde kaldığı için yüzünü göremedim. "O olay beni, O laboratuvarda gözümü açtığımdan beri hiçbir şeyin yapmadığı kadar hüsrana uğratmıştı. Çünkü seni ihtiyaç duyduğum şekilde koruyamamıştım."

İhtiyaç duyduğu. Kontrol edemediği bir şey gibi. Kımıldamaya cesaret edemedim. Eğer şimdi konuşmayı bırakırsa, buna dayanamazdım.

"Duvarın diğer tarafındaki biri için böyle hissetmenin tuhaf olduğunu biliyordum ama senin programla ilişkini hiç sorgulamadım. Sen O laboratuvardaki hayatlarımızı daha çekilebilir yapıyordun. Bunu unutmayacağım. Ne olursa olsun."

Boğazım düğümlendi. Gözlerim yandı.

"Yani, bu olan biten her neyse, senin güvende olmanı sağlamak için elimden geleni yapacağım. Seni bırakmayacağım. Connor'la pazarlık etmek için seni kullanmayacağım. Nick'in ne dediği umurumda değil."

Sinüslerimdeki batma hissine karşın ağzımı sımsıkı kapadım. Ağlamayacaktım. Şimdi olmazdı.

"Bunu bilmeni istedim," dedi. Gözlerini göremesem de bakışının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

"Teşekkürler." Sesim sakin bir mırıltı gibi çıktı.

Gitmek için ayağa kalktı. İçimden çığlık atıyordum: *Kal. Kal. Kal.* Konuşmamız ya da konuşmamamız umurumda değildi. Varlığı yetiyordu.

Kapıya gelince duraksadı.

"Hangi rengi kullanırdın?"

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

“İçeri girdiğimde, camdan dışarı bakıyordun.” Çiziyordun, kelimesini kullanmamıştı. “Yüzünde çiziyormuşsun gibi bir ifade vardı.” O tanıdık yanına geri geldi ve gözlerim bulandı. Havayı, dış dünyayı ve onun resmini nasıl yapacağımı son defa konuşmamızın üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibiydi. Özlemiştim. Çok özlemiştim. “Lavanta grisi.”

Başını salladı ve arkasını döndü. “İyi geceler, Anna.”

“İyi geceler.” Basamakları inen ayak sesleri duyulurken rahat bir nefes aldım. O son ana kadar, bana güvenmesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Başımıza ne gelirse gelsin, onun tarafındaydım. Her zaman. Hatta bu beni öldürse bile.

Ertesi sabah geç bir saatte uyandığımda evde ürkütücü bir sessizlik vardı. Penceremden içeri akın eden gün ışığından gözlerimi korumak için elimi üzerlerine siper ettim. Başımın her yanı zonkluyordu. Merdivenlerden aşağı inen yol sanki sonsuza dek sürdü; her bir basamak işkence gibiydi. Vücudumdaki tüm eklemler acı içinde çıtırdıyordu. Kendimi bir hafta içinde alacağım kadar dövüş dersi almış gibi hissediyordum.

Mutfakta Trev’in önünden ayaklarımı sürüyerek geçerken, varlığını zar zor fark ettim. Ağrı kesici şişesini bir çekmeceden çıkarıp iki tane hapı bir yudum suyla yuttum.

Arkamı döndüğümde Trev ancak bir adım ötemdeydi. “İyi misin?”

“Hayır. Kendimi berbat hissediyorum.”

“Berbat görünüyorsun.”

Dudaklarımı bir parça, ancak onu tersleyebilecek kadar aralamayı başardım. “Haydi ya! Teşekkürler.” Etrafından dolanmaya çalıştım ama beni bileğimden tutarak durdurdu.

“Haydi. Gel buraya.” Beni kucaklayınca anında yumuşadım. Çay ve çam reçinesi kokuyordu; muhtemelen odun topladığı için. Verdiği rahatlatıcı ve tanıdık histen keyif alarak bir saniye öyle kaldım.

“Herkes nerede?” diye sordum ve sesim sweatshirtünde boğuldu. “Sam koşmaya gitti. Cas ve Nick garajda jeneratörle uğraşıyor. Dün gece bir şey kısa devre yaptı.”

Geri çekildim. “Ya sen? Sen ne yapıyorsun?”

Bir bukle siyah saç alnına düştü. “Ben mi? Ben sana bakıyorum.” İç geçirdim. “Buna gerek yok.” Omzunun üzerinden bir bakış attım ve dağınık sayfalarla dolu masayı gördüm. “Bunlar da ne?”

“Bu, Sam’in bütün gece yapmakla meşgul olduğu şey.”

Bir sandalyeye kendimi atıp yığının içinden bir kâğıt çektim. Sam’in zar zor okunan el yazısı kâğıdı doldurmuştu. Notlardan hiçbirini anlamadım.

Trev mutfağın altını üstüne getirdi ve bir dakika sonra, içinde buharı tüten bir sıvı olan bir kupayla birlikte geri geldi. “İç bunu.”

“Teşekkürler.” Kahve bekleyerek temkinli bir yudum aldım ama onun yerine ağzıma yeni demlenmiş yeşil çay geldi. Hasta olduğum zamanlar dışında pek çay içmezdim. Babam çay yaprakları ve ucunda zincir olan küçük, metal bir kutu kullanarak bir fincan çay demlerdi.

“Annen çayı eski usul demlemeyi severdi,” derdi.

Trev yanımdaki sandalyeye geçti. “Çaydanlığı şömineden şimdi aldım. Ocağın üstüne koymak gibi değil... bana soracak olursan tadı yanmış odun gibi ama bu da bir şey.”

“Harika. Teşekkür ederim.” Sam’in notlarını yukarı kaldırdım. “Şifreyi çözdü mü?”

“Ha.” Trev yığının içinden bir sayfa çekti. “Şimdiye kadar elinde olanlar bunlar.”

Kâğıdın üst kısmı boyunca ilerleyen bir dizi harf vardı. Bir sürü X ve I ve birkaç tane başka harf. Ve sonra en altta, Port Cadia’dan kanıtı al. Yerini bulmak için yaraları ve dövmeyi kullan. Bulduğun zaman, dövme gerekli noktayı işaret edecek. O noktayı bulduğun zaman, üçüncü ağaçtan kuzeye doğru altmış adım atman gerekecek.

Arka kapı ardına dek açıldı ve Sam koyu renk saçları terden ışıldayarak içeri geçti. Giysisinin koluyla alnını silip kilere girdi ve bir saniye sonra yeni bir şişe suyla geri döndü.

Kâğıdı salladım. “Şifreyi çözmüşsün. Ee, şimdi ne yapıyoruz?” Cevap vermeden önce gözlerini yüzümde hızlıca gezdirdi. Aşağı inmeden önce aynada görüntüme bakma zahmetine girmemiştim ve şimdi acaba gerçekten de berbat mı görünüyorum diye merak ettim. Yüzümün yer yer şişmiş olduğunu hissediyordum. Ben uyurken oluşan yeni morluklar taşıdığımdan da emindim. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyiyim.” Kâğıdı daha kuvvetlice salladım.

Trev ayağa kalktı. “Sen döndüğüne göre, sanırım ben de koşmaya gideceğim.”

“Telefonun yanında mı?” diye sordu Sam ve Trev cebine hafifçe vurdu. “Tetikte ol.”

Trev başını salladıktan sonra ön kapıdan çıkıp gitti. Sam masanın başında oturmuştu, sıkıca tuttuğu şişe çıtırdıyordu. “İlk bölümden pek anlam çıkaramadım. Bu yüzden çözülüp çözülmediğini bilmiyorum.”

“Yaraları nasıl kullanman gerektiğini bulabildin mi? Ya da dövmeyi? Belki UV ışığıyla...”

Başını hayır anlamında salladı. “Cas bu sabah beni yeniden kontrol etti.”

Birden heyecanım kayboldu. “Ya.” İstediğim cevap bu olmadığı ve dövmelerini *benim* kontrol etmemi istemediği için hayal kırıklığına uğramıştım. Gerçi bu aşamada kendini olabildiğince baştan aşağı kontrol ettirmek istemişti sanırım ki bu da demek oluyordu ki...

Baştan aşağının ne demek olduğunu düşününce utanıp kızardım. “Ama nereye gitmen gerektiğini biliyorsun,” dedim kâğıdı önümde düzleştirerek. “*Liman*, dosyalarında geçiyordu. O notları kim yazdıysa, Port Cadia’yı kastetmiş olmalı, değil mi?”

Darmadağın olmuş kâğıt yığınını bir kenara itip dirseklerini masaya dayadı. “Belki de. Ama nereye bakmam gerektiğini bilmeden oraya gidemem.” Ellerini yüzünde gezdirdi. “Notun ilk kısmı belki de bir uyarıdır. Harekete geçmeden önce net bir planım olmalı.” Kâğıdın üst kısmındaki karışık harflere baktım. X’ler ve I’lar az çok tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. Ve bizim şifreyi çözmemiz uzadıkça, Connor ile Riley’nin bizi bulma ihtimali de artıyordu.

YİRMİ ÜÇ

Şöminenin üzerinde asılı duran saate baktım. Son ağrı kesici dozumun üzerinden altı saat geçmişti. Günün çoğunu salondaki rahat koltuklardan birinde annemin günlüğüyle geçirmiştim. Sırasıyla Trev'in yeni bir resmini yaptım, çocuklarla ilgili notlarımı analiz ettim ve annemin yazdıklarını yeniden okudum.

Deftere eklediği ilk yemek tariflerinden biri, "Yağmurlu Bir Günde İki Kişilik Akşam Yemeği" adını verdiği tarifti. Güzel gibi görünen bir ton balığı güveciydi ama tarifin altına şöyle yazmıştı:

FELAKET! Arthur nefret etti!

Babam. Sanki onunla haftalardır konuşmamıştım. Yarasına baktırdı mı, hastaneden çıktı mı, onu bile bilmiyordum.

Ve hâlâ evi merak ediyordum: Ben artık orada olmadığıma göre, evle kim ilgilenecekti? Yaprakların tırmıkla alınıp ormana atılması gerekiyordu. Kışlık halı garajdan çıkarılıp antreye serilmeliydi. Oturma odasındaki camların yalıtımının yapılması gerekiyordu. Babam bu şeyleri yapmayı kendi başına akıl edebilecek miydi?

Keşke onu arayabilseydim, sesini duyabilseydim, iyi olduğunu bilebilseydim. Günlüğü bir kenara bırakıp sandalyeden kalktım. Vücudum yakınıyor, başım dönüyordu. Baş ağrısı tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Görünen oydu ki, gerçek dövüşler için yaratılmamıştım. Oturma odasını adımladım ve kapıya giden yolun yarısında donup kaldım.

Saat.

Ona yeniden baktım. Saatlerin Roma rakamlarıyla gösterildiği eski bir modeldi. X'ler ve I'lar ve V'ler vardı. Sam'in şifreli mesajının ilk yarısı, X'ler ve I'lardan oluşuyordu.

"Sam!" Seslendim ve sesimin titreşimi başımdaki zonklamayı artırdığı için anında pişman oldum.

Merdivenleri paldır küldür inerek geldi, gözünden uyku akıyordu. Kestirdiğini fark etmemiştim ve onu uyandırdığım için suçluluk duydum.

“Ne oldu?” Tabancasını gevşekçe yanında tutuyordu. Diğerleri oturma odası ile mutfak arasındaki kapı aralığında toplandılar.

“Sanırım mesajın devamının nasıl çözüleceğini biliyorum”

***

Ne arayacağımı bildiğim için mesajı tamamen yeni bir gözle gördüm. Sam tepemde dikiliyordu. Cas, verdiğim habere toplam beş saniye, yani yemeği hazır oluncaya kadar heyecanlanmıştı. Şimdiyse karşımda oturmuş tıkınıyordu. Trev yanımdaydı ve Nick arkamdaki tezgâha çıkmıştı.

Mesajın başını gösterip, “Bence bunlar Roma rakamlarını inceledim. “Yani bunları normal rakamlara çevirecek olursak, belki bize bir adres, koordinat ya da telefon numarası verir.”

Sam elini sandalyemin sırtına koyup öne eğildi ve böylece sırtımdan aşağı gergin titremeler göndermeye başladı. Kalemi daha sıkı tuttum. “Şifrede boşluklar vardı,” dedi. “Bunlar sözcükler arasındaki boşluklar olabilir diye düşünmüştüm ama belki de numaralar arasındaki boşluklardır.”

İlk diziyi okudum: XXIII. “Yirmi üç.”

Ardından XV. “On beş.”

Tüm sırayı bitirdik ve sonunda elimizde 23 15 51 85 82 vardı. “On rakam,” dedim.

“Koordinat olduklarını sanmıyorum.”

Cas ağzı pilav dolu hâlde konuştu: “Bence bunun bir telefon numarası olduğu gün gibi ortada.”

Rakamları bir telefon numarası oluşturacak şekilde böldüm: 231-555-8582.

Trev, “Deneyelim mi?” diye sordu.

Nick tezgâhtan kayarak nerdeyse hiç ses çıkarmadan yere indi. Kot pantolon üstüne bulduğu başka bir gömleği giymişti. “Bunu yapmadan önce her şeyimizi toplamalıyız. Kaçmaya hazır olun.” Götürülecek kadar önemli olan her şeyi toplamamız on dakikamızı aldı. Yeniden masanın başında toplandık. Sam numaraları tuşlarken herkes heyecandan gerildi.

Mutfak musluğu giderin içine damlıyordu. *Şıp. Şıp.* Jeneratör garajda pat pat sesler çıkarıyordu. Sam volta atıyordu. Odanın bir ucundan diğerine kadar gitti, sonra donup kaldı.

Hattın öbür ucunda bir sesin karşılık verdiğini azıcık durabilmiştim. Sam büyümüş ve kuşkulu gözlerle dosdoğru bana baktı.

Evet, dedi. Boştaki eliyle yüzünü sıvazladı, ardından kulübenin adresini hızlı hızlı söyledi.

“Ne kadar sürer?” dedi. Ardından, “Tamam,” dedi. Telefonu kapadı.

Hemen atıldım. “Ne dediler?”

“Kadın kim olduğumu biliyordu.”

Kadın? Lütfen fotoğraftaki kız olmasın.

“Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

Tabancasını tezgâhtan aldı, şarjörü çıkardı, kurşunları kontrol etti. Bunu zaten bir kez yapmıştı, telefon etmeden önce.

“Sam?”

“Bence en iyisi kadın buraya gelene kadar beklemek, olur da...”

Kararlı bir şekilde yerimden kalkıp omuzlarımı hırsla dikleştirdim. “Kimdi o, Sam?”

Gözlerini kapayıp oflamak istiyormuş ama sonradan vazgeçmiş gibi yavaş yavaş gözlerini kırpıştırdı. “Sura. Adının Sura olduğunu söyledi.”

Gözlerim karardı. Göğsümdeki hava neresi olduğunu bulamadığım bir yere çekildi.

Annem ölmemişti. Ve buraya geliyordu.

YİRMİ DÖRT

Kafam daha da şiddetle zonklamaya başlamıştı. Sura -*annem*- Sam'e dört saatlik mesafede olduğunu söylemişti. Dört saat. Dört saat sonra annemi görecektim. Karnımdaki kelebekler durmak bilmiyordu. Sam'in yanında olduğumu biliyor muydu? Benim hakkımda herhangi bir şey biliyor muydu?

Neden gittiğini anlayamıyordum. Babamın neredeyse bütün hayatım boyunca bana neden yalan söylediğini anlayamıyordum. Annemin Sam'i neden tanıdığını ve Pennsylvania'daki evinde onun için O ilk ipucunu neden bıraktığını anlayamıyordum.

O ipucu benim için olmalıydı. Eğer birini kendisine yönlendirmek istediyse, O ben olmalıydım. Daha beklemeye başlayalı bir saat olmuşken bu sorular acımı besliyor, onu katılaştırıp boğazımda bir yumru haline getiriyordu. Annelerin kızlarını terk etmemeleri gerekirdi. Ona ihtiyaç duymuştum. Ve onun yasını tutmuştum.

Ve O sadece birkaç saat uzaklıkta, Bayan Tucker adıyla gizli bir hayat yaşıyordu.

Heyecanlı kelebekler yanıp kül oldular.

Nick silah çantasını açtı, fermuar keskin bir ses çıkardı ve bunu, doldurulan bir tabancanın sesi izledi. Ya bu ince düşünülmüş bir plansa? Ya Connor annemi yakaladıysa? Milyonlarca *ya* vardı ve tek bir yanlış karar bize çok fazla şeye mal olacaktı.

Ama söz konusu olan annemdi. *Annem.*

Çocuklar ön ve arka pencereleri sırayla kolaçan ettiler. Her birinin, elinde değilse bile, yakınında tabancası vardı.

Dört buçuk saat bekledikten sonra, Cas camın önüne geçti ve parmaklarını şıklattı. Saat gece on bire geliyordu ve bir süredir karanlıkta oturuyorduk. Sam'in emri üzerine şöminede ateş bile yanmıyordu ve ben kendimi soğuktan korumak için montumu üzerime almıştım.

Far ışıkları kanvas perdelerden içeri akın edince Sam kanepeden fırladı. Sam'in yerimden kımıldamamama dair önceki komutuna rağmen yemek odasındaki pencereye koştum. Görmek zorundaydım. Gelen kişinin O olup olmadığını bilmek zorundaydım.

Sam'in son çaldığı arazi aracının yanına eski püskü bir kamyonet park etti. Motor durdu, ışıkları söndü ve şoför kapısı açıldı. Tek seçebildiğim bir kadın silueti ve omzundan aşağı inen kalın bir örgüydü. Arkasındaki kamyonetten bir köpek fırlayıp kulübeye koştu.

Kadın merdivenleri çıktı, hâlâ karanlıktaydı; yüz hatlarını seçemiyordum. Kulübe kapısı vuruldu. Oturma odasına gitmek için yerimden kalktım ama Sam elini sallayarak beni durdurdu. Tabancasını kaldırdı, Nick'e eliyle işaret etti. Trev. Cas. Tabancaları ellerinde, kapının önünde gevşek bir daire oluşturdular.

Bacaklarım üşüdü, uyuştu. Sam kapı tokmağını çevirdi. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibiydi.

Kapı açıldı.

Kadın içeri girdi.

"Eller yukarı," dedi Sam sakin bir ses tonuyla. Her zamanki gibi soğuk kanlıydı.

Kadın söyleneni yaptı ama köpek -görebildiğim kadarıyla, çikolata rengi bir labradordu- teklifsizce içeri koştu.

"Silahın var mı?" diye sordu Sam.

Kadın başını salladı, sonra polar ceketinin omzuna gizlenmiş tabanca kılıfından bir tabanca çıkardı. Ardından, çizmesinden bir bıçak çıkardı. Her iki silahı da yere koydu ve Nick araya girip onları tekmeleyerek kadının ulaşamayacağı bir yere attı.

"Ben dostunuzum, Sam," dedi kadın.

Sesi yaşlı ya da bitkin gelmiyor olsa da otuz yaşından daha genç olmadığı anlaşılıyordu. Sesinde bir derinlik, görmüş geçirmiş ve kimseye kendini ezdirmezmiş birinin otoriter havası vardı.

Sam, Cas ve Trev'e işaret etti. Önümüzden geçip arka kapıdan çıktılar. Planlandığı gibi çevreyi kolaçan etmek üzere.

Işığı açın, diye geçirdim aklımdan. *Gerçekten O mu bilmek, onu kendi gözlerimle görmek istiyorum.* Ama Sam ona ilerlemesini işaret ederken de karanlıkta kaldık. "Otur," dedi Sam. Kadın oturdu. Mutfağın kapı aralığından gizlice içeri baktım. Beni gördüğü an gözlerinde bir şey parladığına yemin edebilirdim ama O şey her neyse, ben daha onun adını koyamadan kaybolup gitti.

Köpek kadının yanına gelip kuyruğunu sallayarak yere yattı. Kimse tek kelime etmedi.

Çocuklar etrafın temiz olduğu haberiyle döndüklerinde, sonunda Sam ışığı yaktı. Işık gelince gözlerimi kırpıştırdım ve gözlerimin alışması bir saniyemi aldı. Net görmeye başladığımda, bir kadın görünür oldu. Siyah saçlar. Fidan gibi boy. Yazın çimenlerin aldığı renkte gözler. Ağzının etrafında, rüzgârın kumu kesişi gibi kırışıklıklar.

Derin bir nefes aldım; hava ciğerimde kristalleşti.

“Aman Tanrım,” diyerek soluklandım.

Oydu. Annemdi. Yaşıyordu.

Sözcükler kafamda bir araya gelmek istemiyor gibiydiler. Benim için hiçbir zaman günlükteki sayfalar ve kelimelerden daha fazlası olmamıştı. Resimdeki bir kadın. Ama O etten, kemiktendi. Gerçekti. *Yaşıyordu.*

Bu kadın, bendeki fotoğraftaki kadından daha yaşlı olabilirdi. Şakaklarındaki saçlar ağarmış olabilirdi. Yanakları, gölün kenarında oturan yirmili yaşlardaki kadınınkine göre daha ince olabilirdi. Ama önemi yoktu. O olduğunu biliyordum.

“Sura, değil mi?” diye sordu Sam. İsim orada, kulübenin mütevazı oturma odasında yüksek sesle söylenince, kulağıma yabancı geldi.

Kadın kafasını sallayarak onayladı. Köpek yatmayı bırakıp oturdu.

Milyon tane soru kafama doluştu ve bunlardan hiçbirini yakalayıp da soracak kadar uzun süre tutamadım. Neden benimle hiç iletişim kurmamıştı? Beni tanımış mıydı?

Sam kanepeye oturup beni de yanına çekti. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Eli soğuk, kuru ve kuvvetliydi. Benimki titriyordu ve terden kaygandı.

“Çocuklar, sizin benimle iletişime geçmenizi bekliyordum,” dedi. “Kaçtığınız bana haber verildi. Sizi Pennsylvania’da bekleyecektim ama korktum ve oradan ayrıldım.” Başını iki yana salladı. Saç örgüsü oynadı. Neden bana bakmıyordu?

“Ee, anlatın bakalım, neler oldu? Hiç bilmiyordum ki...” Sesi canlılığını yitirdi, kucağındaki ellerini sıktı. “Üzgünüm, Samuel. Gerçekten üzgünüm. Sen ortadan kaybolduktan sonra birkaç yıl seni aramaya çalıştım ama bulamadım.”

Ben kımıldandım ve Sam elimi daha sıkı tuttu. Açık ve net bir şekilde, *Daha değil,* mesajı veriyordu.

“İpuçlarından biri telefon numaranızı veriyordu,” dedi Sam. Başını salladı. “Hafızanı silmeleri durumunda plan buydu. Bana bir telefon verip

onu açık tutmamı istemiştin, her zaman. Burayı bilmiyordum.” Odaya şöyle bir baktı. “Ama zaten, detaylar konusunda hiçbir zaman konuşkan değildin.”

Sam, “Beni nereden tanıyorsun?” diye sordu.

“Sen ve Dani, beş yılı biraz aşkın bir süre önce bana gelip yardımımı istediniz. Dani’yi amcası aracılığıyla tanıyordum.” Bir an için gözleri daldı ama dalgınlığı hemen üzerinden attı. “Neyse, Şubeden özgürlüğünü satın almak için kullanmak üzere bir şey çalmıştın. Ama sonra Dani ortadan kayboldu. Onun peşinden gitmeden önce bir B planı olarak ipuçlarını bıraktın.” Köpek iniltiler çıkardı. “Hiç geri dönmedin.”

“Durun bir dakika.” Cas elini yukarı kaldırdı. “Takip etmekte zorlanıyorum. Dani kim?”

Sam pantolonunun arka cebinden kendi fotoğrafını çıkardı. Ortadan ikiye katlanmıştı ve kenarları soyulup mürekkebin altındaki beyaz kâğıdı ortaya çıkarmıştı.

İçimde tuhaf, isimlendiremediğim bir his uyandı. Fotoğrafı bir hatıra gibi, katlanmış hâlde cebinde taşımasının anlamı neydi? Sura’ya fotoğrafı gösterdi. “Dani bu mu?”

Şuranın karar vermesi sadece bir saniyesini aldı. “Kesinlikle o.”

“Onu hatırlamıyorum.” Sam fotoğrafı geri aldı, ortadan kaldırdı. “Neden onun peşinden gittim?”

“Şey... onu seviyordun. Bu kadar basit. Ve Connor onu senden almıştı.”

Adsız duygu yoğunlaştı, dilimin ucuna değen çıtır çıtır ve ekşi bir şey gibi oldu. Ve birdenbire onun ne olduğunu anladım: Aşk acısı. Eğer Sam’in ipuçları bırakmasının bütün nedeni O kızsa, sonunda yakalanmasının nedeni de O kızsa, bu demek oluyordu ki O kız olmasa Sam hiçbir zaman laboratuvara kapatılmayacaktı. Onunla hiç tanışmayacaktım. O kızı hem sevdim, hem de ondan nefret ettim.

“Ona ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Sam. “Ama bazen bir kızla ilgili görüntüler hatırlıyorum.”

Ona şöyle bir baktım. Bana bundan hiç bahsetmemişti.

“Yüzünü görmüyorum,” diye devam etti. “Ama belki de odur?”

Beş yıl önce bu kızı bulmak için elinden gelen her şeyi yaptıysa -kendine dövme yaptırıp, yaralayıp, Şubeye karşı geldiyse- şimdi ne yapardı?

Bana her zaman beni koruyacağına dair söz vermişti ama ya benimle Dani arasında bir seçim yapması gerekse, kimi seçerdi? Eğer grubun korunması birimizin feda edilmesi anlamına gelse, kimin tarafında olurdu, bundan emin olamıyordum.

Sura ellerini kenetledi. “Gerçekten hafızanı boşalttılar, değil mi? Bana neler hatırladığını anlat.”

Nick homurdandı. “Hiçbir bok anlatma.”

Sura Nick’e bir bakış attı. “Eh, Nicholas, senin fazla değişmediğini görüyorum. Tam bir yiğitlik abidesi.”

Cas kahkahasını zor tuttu ve Nick ona düşmanca bir bakış attı.

“Beş yıl önce bir laboratuvarda uyandık,” diye açıklamaya başladı Sam. “Bundan önceki hayatlarımızla İlgili sadece belli belirsiz görüntüler görüyoruz.”

Sura, gerçekleri öğrenince taşlar yerine oturmuş gibi, kafasını salladı. “Pekâlâ. O zaman baştan başlayalım. Bana kaçışınızdan bahset. Onu az çok tanır gibiyim...” Trev’i işaret etti, sonra dikkati bana kaydı “...ama bu genç hanımı tanımıyorum.”

Sam gerildi. Ben gerildim. Herkes gerildi. “Onu tanımadın mı?” Sura’nın alnındaki V şeklindeki çizgi derinleşti. “Tanımalı mıyım?”

Trev kapı ağzında kıpırdandı. Nick bir parmağını kütletti. Tam olarak ne bekliyorlardı bilmiyordum ama annemin beni son görüşünün üzerinden on altı yıl geçmişti. O süre içinde çok değişmiştim. Bazı sonuçlara varmadan önce ona bir saniye veremezler miydi?

Sura beni inceledi. Babam bana gözlerimi ondan aldığımı söylemişti ama şimdi pek emin değildim. Onunkiler koyu yeşildi, benimkilerse elâ. O fotoğrafsa, bu karşılaştırmanın doğru olmadığını daha önce anlayamamayacağım kadar uzaktan çekilmişti.

“Bu Anna,” dedi Sam.

“Anna,” diye tekrarladı, ismimi bir yerden çıkarmaya çalışıyormuş gibi, tanıdık geliyor da neden olduğunu anlayamıyormuş gibi. “Hımm, Anna, tanıştığımıza memnun oldum.”

Ona gözlerimi dikip baktım; bu selamlaşma, söylenebilecek her şeyi söylüyordu. Ve ona baktıkça görüntüsü bulanıklaştı çünkü gözyaşları görüşümü kapatıyordu.

“Sura, Anna senin kızın,” dedi Sam. Ama O bile bunu inanarak söylemiyor gibiydi.

Sura bana bakarken, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşerek *gerçekten* bakarken, kafam uğuldayan bir sesle doldu. “Sana tam olarak ne söylediler?”

“Onu tanımıyor musun?”

İç geçirdi, ardından yeniden bana döndü. “Tatlım, ben hiç hamile kalmadım.”

Onca günün korkusu ve belirsizliği beni aniden zayıf düşürdü. Uğuldama daha da arttı ve boğuk bir hıçkırık ağzımdan kaçtı. Kanepeden fırladım. Köpek, tasmasının künyesini şıkırdatarak kafasını kaldırdı. Mutfağı hızlı hızlı geçtim. Köpek arkamdan havladı. Kendimi dışarı attım, şimdi gözyaşlarını yüzümden akarken, rüzgâr çok soğuktu.

“Anna!” Sam’in adımları arkamdaki yeri çiğnerken nereye gittiğimi pek bilmeden koşuyordum -neresi olduğu önemli değildi, buradan uzak olması yeterdi. Bunca yıl annemle tanışmış olmayı dilemiştim, şimdi O buradaydı ve ben onun kızı değil miydim?

“Anna, dur!”

Kırılgan eğrelti otları dizlerimi kamçıladı. Saçıma bir dal takıldı. Hızımı kaybettim ve Sam beni yakalayıp kendine döndürdü. “Beni tanımıyor!” diye bağırdım onu iterek çünkü beni paramparça olurken görmesini istemiyordum. Çünkü bir saniye daha sakin kalamazdım.

“Nedenini öğrenmek zorundayız,” dedi. “Dur!”

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Esanslı sabun ve temiz, soğuk hava kokuyordu. Ev gibi kokuyordu.

Tek istediğim geri gitmekti, orada olanların hiçbiri gerçek olmasa bile. Her şeyin tahmin edilebilir olmasını özlemiştim. Evdeyken ne beklemem gerektiğini biliyordum, Sam hep orada olacaktı ve ben hep ölmüş bir annesi ile uyanık olduğu her dakikayı çalışarak geçiren bir babası olan Anna olacaktım.

Bu benim hayatımdı. Fazla bir şey olmayabilirdi, hatta gerçek bile olmayabilirdi ama benimdi.

Sam beni rahat rahat ağlamam için bırakınca ormanın ortasında öylece durduk. Fırsatını bulursam yeniden kaçacağımdan korkuyormuş gibi bana sıkı sıkı sarılmıştı. Ve belki de kaçardım. Belki bacaklarımın beni götüreceği kadar uzağa koşardım.

“O, annem değil,” dedim sonunda yanağımdaki yaşları silip. Sözcükleri yüksek sesle söylemek, kulağa daha gerçek gelmelerini sağladı. Belki de

içten içe böyle bir ihtimal olduğunu biliyordum -o yapışkanlı kâğıttaki notu gördüğümden, onun şimdiki zamana ait olan el yazısı, geçmişteki günlükteki el yazısıyla birebir aynı çıktığından beri. Belki O zamandan beri biliyordum.

Babam pek çok konuda yalan söylemiş olabilirdi ama annemin Sura olmasıyla ilgili yalan söylemek onun için bile fazla sahtekârlıktı. O zaman bunu neden yapmıştı? Bu nasıl bir amaca hizmet edecekti?

“Eğer annem O değilse, O zaman kim?”

Sert bir rüzgâr ağaçları salladı. “Bilmiyorum,” dedi Sam. “Ama sana söz veriyorum bunu öğreneceğiz.”

YİRMİ BEŞ

Büyürken, umutsuz bir şekilde annemi tanımak istemiştim. Onun resmini bu kadar sık yapıyor olmam muhtemelen bu yüzdendi; sanki kalemim bir şekilde boşlukları dolduracaktı. Ve şimdi O karşımdaydı ve tanıyacağım O kişi benim annem değildi. Bu canımı her şeyden daha çok acıtıyordu. Bana ikinci bir şans verildiğini sanmıştım; oysa bu da elimden alınmıştı.

Trev bana bir kupa hazır kahve uzattı. Sura'nın da elinde aynısından vardı. Sam yanımda oturuyordu, öyle yakındı ki birbirimize değiyorduk. Bir yere gitmeyeceğini zaten açıkça belli etmişti.

"Biz garajda olacağız," dedi Trev, "Jeneratöre bakmak için." Gözümün ucuyla Sam'in belli belirsiz kafa sallayışını gördüm. Cas ve Nick'i daha önceden, benim yakalayamadığım sağduyulu bir göz işaretiyle göndermişti. Bana mümkün olduğu kadar çok mahremiyet sağlamak için.

İçeri geri geldiğimde odama çekilmek, top gibi kıvrılıp yatmak ve kendimle ilgili bildiğimi zannettiğim her şeyi kafamda parçalara ayırmak istiyordum. Babamın hatıraları, annem hakkında söylediği şeyler. Günlüğünün sayfalarını çevirip daha önce gözümden kaçmış olabilecek ip uçları aramak. Şurayla birlikte oturmam konusunda ısrar eden Sam oldu.

Şöminede alevler çıtırdıyordu ve ellerimin üşümesi geçti. "Neden bana Arthur'dan bahsetmiyorsun?" dedi Sura. "Ve kendinden."

"Hımm…" Dudaklarımı yaladım, kahve kupasını göğüs hizama kaldırdım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Peki önce ben kendimden başlasam?" diye teklif etti. "Ben ve Arthur'dan?"

"Bana, ben bir yaşındayken öldüğünü söyledi ama belli ki bu doğru değil."

Başını salladı ve ayaklarını toplayıp oturdu. "Biz on üç yıl önce boşandık."

Kaşlarımı çattım. "Ama bu durumda ben O zaman dört yaşındaydım. Onun bir... şeyi... anlarsın ya..."

"ilişkisi mi vardı?" diye tamamladı. "Bildiğim kadarıyla yoktu ama sanırım bu mümkün. Boşandığımız zaman iki farklı insan olmuştuk. Arthur her zaman, başka her şeyden çok kariyerine yoğunlaşan biriydi."

Öyleyse annem *kimdi?* Hangi cehennemden gelmiştim? Daha fazla soru. Daha az cevap. Babamla konuşmak zorundaydım. "Hiç Şubeyle çalıştın mı?" diye sordu Sam.

"Evet. Kazayla. Gazetecilik bölümünden yeni mezun olmuştum ve ortalıkta fazla iş imkânı yoktu. Arthur beni Şubeye soktu."

Aklıma onun günlüğü geldi ve "Ah, bende sana ait bir şey var," dedim. Defteri kanepenin yanındaki masadan alıp ona uzattım. Kaşlarını kaldırdı. "Arkasında kurabiye tarifleri olan mı bu?"

"Evet. Hepsini denedim."

Sayfaları şöylece bir çevirdi. "Vay vay. Ben de bu şey nereye gitti diyordum. Burada bir sürü öfke ve vicdan muhasebesi var ama tarifler iyi. Bunların çoğunu annemden almıştım. Kimsenin bilmediği yemekler bilirdi."

Onun kendi annesinden bahsettiğini duymak içimi umutsuzlukla doldurdu. "Alabilirsin," dedim defteri işaret ederek.

"Ah, hayır." Geri verdi. "O artık senin. İçine eklemeler yaptığını gördüm. Ayrıca, O zamandan sonra yeni bir günlüğe başladım." İçten içe rahatladım. Günlüğün eski anlamı kalmamıştı belki ama yine de bana evimi hatırlatıyordu ve ondan ayrılmak istemiyordum.

"E, Arthur'dan bahsetsene. O nasıl?"

Sam ve ben bakıştık. Sam'in onu vurduğundan bahsetmek, sohbete başlamak için çok iyi bir yol gibi görünmüyordu. "O iyi. Dediğin gibi, çok çalışıyor." Defterin kenarını çekiştirdim. "Şube'de ne iş yapıyordun?"

"Tıp departmanında çalışıyordum. Ben ayrılmadan önce zihin manipülasyonu üzerine deneyler yapıyorlardı. Hafıza silmekte daha O zaman kusursuzlaşmışlardı, şüphesiz."

"Şube, devlete mi bağlı çalışıyor?" diye sordu Sam. Sakin görünüyordu, ellerini rahat bir şekilde dizleri arasındaki boşlukta kavuşturmuştu ama vücudu gergindi. Ve oturuşunu değiştirdiğinde, gömleğinin arkasının oradaki tabancaya hızlıca, kolayca ulaşmasını sağlayacak şekilde kıvrılmış olduğunu gördüm.

Sura kahve kupasını masaya koydu. "Hayır ama büyük ölçüde devlet tarafından finanse ediliyor ve aralarında karşılıklı bir anlaşma var. Devlet,

Şube’nin istediğini yapmasına izin veriyor ve Şube ne geliştirirse, ilk kullanma hakkı devletin oluyor.”

“Çocuklar mı mesela?” Bu düşünce beni tiksindirdi.

“Evet.” Sura dosdoğru Sam’e baktı. “Siz çocuklar, üstün vasıflı askerler olmak üzere tasarlanmıştınız. Ama insanları olmaları gerektiğinden daha güçlü, daha akıllı yapmaya başlayınca onları kontrol etmek zordur. Sizi bu yüzden kapalı tuttuklarını düşünüyorum. Hem bu, hem de senin Connor’dan onu kızdıracak bir şey çalmış olman.”

Sam öne eğildi. “Ama ne?”

Sura omuz silkti. “O sırada ben Şube’den ayrılmıştım. Ayrıntıları bilmiyorum. Ve sen anlatmayı seven bir tip değildin.” Bu yönü hiç değişmemişti.

“Sana başka bilgi vermiş miydim?” diye sordu Sam. “Bir şifre? Dövmemle ilgili bir ipucu?”

Sura başını hayır anlamında salladı. “Benim yalnızca güvenilir bir bağlantı olarak bir yerde durmam, eğer hafızanı silerlerse, bazı boşlukları doldurmam gerekiyordu.”

Bir an sessizlik oldu, ardından Sam konuştu: “Ben çaldığım şey her neyse onu çaldığımda, yeni bir şey üzerinde çalışıyorlar mıydı? Daha fazla değişim? Farklı bir ilaç?”

“Gerçekten bilmiyorum ama...” bacaklarını sandalyeden indirdi “...çok para döndüğünü duydum. Şube’nin içinde bağlantılarım vardı -hâlâ da var.”

“Güvendiğin insanlar mı?” diye sordu Sam.

“Ah, evet.”

Köpek yan yatıp sesli sesli nefes verdi. Şöminedeki ateş çıtırdadı. Sura kalın örgüsü omzundan aşağı sallanarak bana döndü. “Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Şu an herhangi birine güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama yapabileceğim bir şey varsa, haberim olsun.”

Gülümseyerek karşılık verdim. “Teşekkürler.”

“Geç oluyor.” Sam ayağa kalktı. “İstersen burada kalabilirsin. Üst kattaki yatak odalarından birini alabilirsin.”

“Teşekkürler.” Sura parmaklarını şıklattı ve köpek ayağa fırladı. “Hangi oda?”

Sam cevap vermeye başlamıştı ama ben daha önce davrandım. “Sana göstereyim,” dedim. Sam bana dikkatli bir bakış attı. Karşılık olarak, *sorun yok*, der gibi başımı salladım.

Yukarıda Şurayı ve köpeğini O kattaki üç odadan birine, soldan ilkine götürdüm. İkincisi tamamen bana aitti. Üçüncüyü çocuklar paylaşıyordu. Zaten hiçbir zaman aynı zamanda uyumadıklarından, kimin nerede yatacağı sorun olmuyordu.

Dolaptan yedek bir yastık çıkarırken, “Köpeğinin adı ne?” diye sordum.

“Coby.” Sura pencereye gidip dışarı baktı. “Çocuklar sana iyi davranıyor mu?”

Dolap ile yatak arasında duraksadım. “Evet. Yani, Nick ve ben her zaman iyi geçinemiyoruz ama böyle şeyler hep olur.”

Sura ona uzattığım yastığı alıp kabarttı. “Ona zaman ver. Belki yola gelir.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Eh, O çocuğun zor bir hayatı oldu. Ben onu tanıdığımdan beri umudunu yitirmiş biri. Bu yüzden kendi üzerine alınma.”

Tekrar dolabın yanına gidip içeriyi karıştırarak iki battaniye çıkardım. “Ne demek istiyorsun?”

Nick ve ben geçinemesek de onunla yakından ilgileniyordum; onu anlamak, çözmek istiyordum.

“Nick’in Şubeye bulaşmış olmasının tek nedeni,” diye açıklamaya girişti Sura, “on altı yaşındayken evden ayrılmış olması ve kaybedecek hiçbir şeyinin olmaması. Annesi, O iki yaşındayken onu babasına bırakıp gitmiş. Babası alkolikmiş. Nick’i her fırsatta dövüyormuş.”

Kolumdaki battaniyeler birden çok ağır gelmeye başladı. Bununla ilgili şeyler mi görüyordu? İstismarcı babasıyla ilgili? Nick’in hikâyesinin dehşetini içimde hissederek yatağın kenarına oturdum. Bunu hiç bilmiyordum.

“Nick yetiştirilme tarzı yüzünden böyle biri oldu,” diye ekledi Sura, “ve hafızası ne kadar silinirse silinsin, bunu değiştiremezler.” Mezarlıkta Nick’in bana söylediği şeyler şimdi daha anlamlı geliyordu. *Tüm bunlardan önce kim olduğumu hatırlamıyor olabilirim ama O zaman da her şeyin tozpembe olmadığına bahse girerim.* Belki bir yanı, hatıraları gömülü tutmanın onları kazıp çıkarmaktan daha iyi olduğunu daima biliyordu.

“Peki ya Sam?”

Sura gelip battaniyelerden birini elimden aldı. “Nasıl mı girdi? Annesi ondan vazgeçti. Şube onu aldı.”

“Bunu yapmaya yetkileri var mı?”

“Daha kötü pek çok şey yapıp paçayı kurtarabiliyorlar.” Yatağını yapabilmesi için kenara geçtim. “Eğer hafızaları silinmeden önce çocukların hayatlarının nasıl olduğunu biliyorsan, neden şimdi onlara anlatmıyorsun?”

Ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Buraya daha bir saat önce geldim. Sam’den bahsediyoruz. O her şeye temkinli yaklaşır. Sam yalnızca kendisine güvenir ve söylediğim her şey kuşkuyla karşılanacaktır.”

Başımı sallayarak onayladım. Sura haklıydı, elbette.

Daha ince olan pamuklu battaniyenin üzerine diğer battaniyeyi sermesine yardım ettim. İkisi de küflü dolap gibi kokuyorlardı ama sabah soğuğunda bunlara ihtiyacı olacaktı.

“Pekâlâ, ben gideyim de dinlen.”

Ben kapıya yönelirken başıyla işaret etti. “Anna?”

“Efendim?”

“Sen azimli bir genç kadına benziyorsun. Ayrıca çok da güzelsin. Sana kızım demekten gurur duyardım.”

Sonra olan oldu. Gözlerim bulanıklaştı ve dudaklarımın titremesini durdurmak için çenemi kenetlemek zorunda kaldım. Bunun doğru olmadığını bile bile, yine de onun annem olduğu inancına tutunmak istiyordum. Hayatımdan gitmesini istemiyordum. “Teşekkürler,” dedim ve kapıyı arkamdan çektim.

YİRMİ ALTI

Daha sonra odama geldiğimde, ayakkabılarımı çıkarıp attım ve yatağıma uzandım. Oturma odasındaki ateşten yayılan sıcaklıktan sonra odamın soğuk havası kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Battaniyeyi omzumdan yukarı çekip evin olağan seslerini -alt kattaki döşeme tahtalarının çıtırdayışını, dışarıdaki kuru yaprakların boğuşmalarını- dinlemek için bir saniye durdum.

Bir gün içinde çok şey öğrenmiştim. Annem, annem değildi. Sam bir zamanlar âşık olmuştu. Ve artık Nick'e başka bir açıdan bakıyordum. Zaten altüst olmuş durumdaki kafamda bu yeni bilgilere yer bulmakta zorlanıyordum.

Gözlerimi kapayıp bir dakikayı ısınmaya harcayacağımı düşünmüştüm ama farkına bile varmadan uyuyup kalmışım. Gecenin bir yarısı uyandım; battaniye kaymış, ayaklarım soğukta kalmıştı. Aklıma gelen ilk düşünce, gizli gizli laboratuvara inip Sam'i görmem gerektiğiydi.

Kendime gelip de evde olmadığımı ve onu görmek için bodruma inmem gerekmediğini hatırlamam biraz zaman aldı.

Ayaklarımı yere indirdim; vücuduma yerleşmiş olan eski alışkanlık, bütün sinirlerim, kemiklerim ve hücrelerim bana gitmemi söylüyordu. Merdivenleri inerken, ateşin kehribar rengi ışıltısı tırabzana yansıyıp duvarda uzun, ince gölgeler oluşturuyordu. Dışarıda ağaç dalları birbirlerine sürtünüp dolaştı ve evin kendisi de her şeyin hareketsiz durduğu O ürkütücü gece sessizliğine büründü.

Sam'i kanepede, gözleri kapalı, elleri yastığın altına gömülü, yüzüstü yatarken buldum. Uyku sersemi bir şaşkınlıkla, gazla uyutulduğu zamanlar dışında, onu daha önce hiç uyurken görmemiş olduğumu fark ettim. Görmüş olsaydım, sıradan ve huzurlu görünüşü beni büyülerdi. Uyanık olduğu zaman sıradan olmaktan *çok* uzaktı.

Kanepeye birkaç adım kalacak kadar yaklaştım ve durup gözlerimi göğsünün inip kalkışına dikip kendimi hâlâ nefes alıyor olduğuna ikna ettim. Onu son görüşümün üzerinden geçen saatlerden beri hiçbir şeyin değişmemiş olduğuna.

Tam birkaç dakika ısınmayı düşünerek sandalyeye yönelmiştim ki Sam kanepeden fırlayıp beni duvara iterek yüzüme bir tabanca dayadı.

Nefesim kesilerek, “Sam, benim,” dedim.

“Anna.” Beni tutmayı bıraktı.

“Özür dilerim,” demeyi başardım.

Başını iki yana salladı. “Hayır, yapmamam gerekirdi...”

“Sana sessizce yaklaştım. Benim suçum.”

Tabancayı sağ tarafımdaki masaya koydu. “Seni incitmedim, değil mi?” Yüzümü ellerinin arasına alınca tatlı bir ürperti hissettim.

“Hayır, ben iyiyim.”

Loş ışıkta su yeşili gözleri sersemlemiş, şaşkına dönmüş görünüyordu. *Hayalet görmüş gibi.* Bir adım geri gitti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Dudaklarının arasından bir iç çekiş kaçtı. “Laboratuvardan uzakta kaldıkça kendimi daha kötü hissediyorum.”

“Hatıralarınla ilgili hayallerden dolayı mı?” Cevap vermedi, ki bu kesinlikle evet demekti. Sormak üzere olduğum şeyi soracağım için kendimden nefret ettim, yine de O sorunun dudaklarımdan çıkıvermesine engel olamadım: “Dani’yle mi ilgili?”

Gözlerini kaçırdı. “Onu yarı yolda bıraktım.”

Çok şiddetli bir aidiyet duygusu içimi kapladı, öyle ki kendimi altında ezilmiş hissettim. Sam’in benim olmasını istiyordum, başkasının değil. O kızda bende olmayan ne vardı? Yıllar sonrasına uzanıp da Sam’i çalabilir miydi?

Ve zaten hiç benim olmuş muydu ki? Sam’in âşık olabileceğini, en azından bütün kızların arzu ettiği gibi sınırsızca âşık olabileceğini düşünmemiştim ama belki de eski Sam olmuştu. Belki eski Sam güller almış, acemice şiirler yazmış, sevdiği kızla el ele tutuşmuştu. Dani’yi daha birkaç saat önce öğrenmişti ve daha şimdiden ona dair bir şeyler hatırlıyordu. Eğer eskiden olduğu kişiyi geri kazanma yolundaysa, onu sonsuza dek kaybetmem an meselesiydi.

Geri çekildim. Elini bileğime koyarak beni durdurdu. “Dur,” dedi. “Ne düşündüğünü biliyorum.”

“Ne?”

Dudakları daha ıslak, daha kırmızı görünüyordu. Adeta kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

“Yüzünden okunuyor.” Bir siyah saç lülesini gözümün önünden çekti. “Bir yere gitmiyorum.”

“Gidiyorsun demedim ki.” Ama sesim kendinden emin olmayan bir fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Gözleri benimkilerle buluşunca eli belime gitti. Parmakları tişörtümün bittiği yerin altından çıplak tenimi buldu. Bunun karşılığında vücudumdaki tüm sinir uçları sızlamaya başladı.

“Sam,” dedim ama demek istediğim şeyin, söylemem gereken şeylerin devamını getiremedim.

Eğildi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi; önce tüy gibi hafif, ardından daha istekli şekilde. Havayı ciğerlerinde uzun, çok uzun zamandır tutuyormuş gibi nefes verdiğindeyse kalbim güm güm atıyordu.

Parmakları saçlarımın arasında gezinip de kafamdan aşağı sıcaklık dalgaları yayarken ellerim pazılarına yürüdü. Yeterince yakın olamıyormuş gibi vücudunu vücuduma bastırdı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Çünkü yeterince yakın *değildim.* Çünkü hayatımın son birkaç yılını daha yakın olabilmeyi arzulayarak geçirmiştim.

Elleri yukarı giderken, benimkiler vücudunun yan kısımlarındaki şişmiş kasları keşfederek aşağı iniyordu. Elimi gömleğinin altına soktum ve kafamdaki bir ses şöyle dedi: *Hayır, yavaş ol, ne yapıyorsun?* Ve tüm vücudum onu duymazdan geldi.

Dokunduğum yerler sıcacıktı ve ağzı yeniden benimkini bulduğunda, ayakta durabileceğimden emin olamayarak duvara yaslandım.

Eğer isterse, her şeyi yapmaya hazırdım. *Her şeyi.* Ve aklım olasılıklara açılırken, O geri çekildi.

“Anna,” dedi. Sesi kısık ama kararlıydı.

Parmaklarını hâlâ yanaklarıma bastırırken bana bakışından, daha O söylemeden ne düşündüğünü anladım.

Yapmamalıyız.

Ve belki de haklıydı. Ama yine de ondan çok daha fazlasını alabilmek istiyordum. Yana kaydım, tişörtümün kenarını aşağı çekip titreyen elimle düzelttim. Yukarı çekilmiş gömleğinin altından görünen sert karın kası dilimine bakmamaya çalıştım ama başaramadım. Ona ellerimle dokunamasam bile gözlerimle dokunmak ve hiç bırakmamak istiyordum.

“Anna,” dedi yeniden ama ardından bir şey gelmedi ve düşündüm ki, belki de ilk kez, ne diyeceğim bilemeyen oydu.

“Sabah görüşürüz,” dedim, istediğimden daha sert çıkan bir sesle.

Cevap vermesini beklemedim. Oturma odasından, ateşten, Sam’den hızlı hızlı uzaklaştım. Soğuk yeniden içeri süzülüp kollarımdan yukarı tırmandı.

O anda ne düşünüyordum?

Düşünmüyordum. O anda düşünmüyordum, sorun buydu. Eğer onu tanıdığım bunca yılda Sam hakkında bir şey öğrendiysem, O da, yaptığı ve söylediği her şeyi hesapladığıydı.

Ve O öpücük... O planda yoktu.

Tek istediğim odama çekilmek, gün ağarıncaya kadar kendimi oraya kapamaktı.

Ama merdivenlerin yarısındayken, Sura gözleri fal taşı gibi açılmış, saçları dağılmış ve örgüsü açılmış hâlde, paldır küldür aşağı indi.

“Eşyalarını topla,” dedi. “Connor yerinizi bulmuş.”

YİRMİ YEDİ

Sam ayağa kalkıp tırabzanların üzerinden atlayarak merdivende benim yanımda bitti. Şurayı duvara itip tabancasının namlusunu onun çenesinin altına dayayarak kafasını geriye yaslamaya zorladı. “Onu sen mi getirdin?” diye sordu.

Sura başını hayır dercesine sallamaya çalıştı ama Sam onu sıkıca olduğu yerde tutuyordu.

“Hayır. Yemin ederim. Ben senin tarafındayım, Sam.”

“O zaman Connor’ın geleceğini nereden biliyorsun?”

Sura yutkundu. “Bağlantılarımdan birinden duydum. Yardım istemek için aramıştım.”

“Kim bu bağlantı?”

“Senin tanıdığın biri değil.”

Sam’in şakağından bir ter damlası aşağı yuvarlandı. “Ne kadar vaktimiz var?”

“On dakika.”

“Kahretsin. ”Tabancayı kaldırıp diğerlerini uyandırmak üzere merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Çocuklardan biri muhtemelen dışarıda bir yerde, nöbetteydi ama hangisi olduğunu bilmiyordum. Sura ile gözlerimiz birbirine kitlendi. “Sizi tuzağa düşürmedim,” dedi. “Bunu asla yapmam.”

“Sana inanmak istiyorum...”

Bir basamak aşağı indi. “Önemi yok. Dinle. Bağlantıda olduğum kişinin bana söylediği bir şey daha var. Senin hakkında.” Tırabzana doğru geri bir adım attım. “Benim mi?”

Saçları kalın dalgalar halinde omzundan iniyordu. “Hatırladığın ilk şey ne?”

Nick ikinci katın sahanlığına fırladı. Yukarıda bir yerde, bir kapı pat diye açıldı.

“Anna! Düşün.”

Yeniden odaklandım. “Bunun neyle ilgisi var?”

“Laboratuvardan önce nerede yaşıyordun? Çocuklarla tanışmadan önce?”

Cas merdivenlerde yanımızdan geçti. Bu demek oluyordu ki dışarıdaki Trev'di.

"Şehirde. Bir apartman dairesinde." Merdivenleri çıkmaya koyuldum. "Almam gereken eşyalar var. Gitmem.

Eliyle kolumu kavradı. "Daire alt mı yoksa üst katta mıydı?"

"Üst katta."

"Odan ne renkti?"

"Gitmem gerek!" Kolumu çekiştirip elinden kurtuldum. "Onlar sahte, Anna!"

Donup kaldım.

"Hatıraların. Oturup bir düşünürsen odanın ne renk olduğunu aslında bilmediğini göreceksin. Ya da kahvaltılarını nerede yaptığını."

Kuşku beni olduğum yere çiviledi. "Eski odamın ne renk olduğunu biliyorum."

"Ne renkti?"

Dışarıda bir köpek havladı. Sura'nın köpeği miydi?

"Odam..." Apartman dairesindeki odayı gözümün önüne getirmeye çalıştım. Yatağın nerede olduğunu. Dolabı. Duvarlar ne renkti? Mor. Yoksa değil miydi?

Köpek kesik kesik havladı. Üst kattaki sahanlığa bir çantanın *pat* diye düştüğünü duydum.

"Anna," diye seslendi Sam. "Kımılda!"

"Ben Şube'den ayrıldığımda," dedi Sura aceleyle, "hatıraları silip yerlerine sahte olanları koymak için yeni bir teknik üzerinde çalışıyorlardı. Sanıyorum ki yaptıkları..."

Oturma odasında bir cam tuzla buz oldu ve karşı tarafa kan fışkırdı. Sura öne doğru düşüp beni de yere çekti. Merdivenlerin sert köşesine çarptım ve kasın kemiğin altında doğal olmayan bir şekilde ezildiğini hissettim.

"Sura?" Onu sarstım ama cevap vermedi.

Onu ittiğim zaman, kocaman açılmış gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Görmeden. Alnında açık bir kurşun deliği vardı. Bir yandan öğürerek iki büklüm oldum.

Biri beni kollarımın altından kavradı. Sürükledi. Kaldırdı. Ayaklarımın üzerine bastırdı. Tişörtüm kana bulanmıştı. Kan ve başka şeyler. Et gibi bir

şeyler. Bir çığlık kopardım, sonra sertçe silkeleyerek üzerimdeki pisliği temizlemeye çalıştım. Ondan kurtulmaya çalıştım.

Ön kapı patlayarak kıymıklar saçıp açılınca, Cas merdiven boşluğuna savruldu. Bir tabanca daha patladı ve Cas dizlerinin üzerine düştü.

Sam beni geriye çekerken, ben de merdiven boşluğuna doğru haykırdım: “Kalk! Cas! Kalk!”

Başka bir kurşun onu omzundan vurdu ve Cas, çıkmış olduğu birkaç basamaktan aşağı yuvarlandı. Yüzleri gaz maskeleri altına gizlenmiş adamlar kulübeden içeri daldılar. Başka bir cam kırıldı, siyah bir silindir *güm* diye yere düşüp tısladı, ardından bir gaz bulutu çıkardı. Arkamda Nick bağırıyordu.

“Cas!” Gümbür gümbür gelen ayak sesleri içinde sesim kayboldu. Sam’in belime sarılı kollarıyla savaştım. Cas yerde yatıyor, yaralarından kaz sızıyor, gömleğinin beyazı boyanıyordu. Gözleri kapalıydı.

Sam beni yatak odasına taşıdı. Nick de oradaydı; omzuna bir çanta asmıştı. Pencereyi açtı. Rüzgâr perdeleri yakaladı, uçuştular. Sam şifonyeri kapının önüne itti, O sırada dışarıdan da biri kapıya şiddetle vurdu. Ya O Cas se? Ya Trev, O neredeydi?

Nick beni pencereye doğru çekti. “Dışarı,” dedi ve ben sürünerek çatıya çıktım. Pütürlü kiremitler ellerime battı, rüzgârsa açık kollarımı ısırdı.

“Cas’i bırakamayız,” diyerek karşı çıktım.

Arkamdan Nick de çatıya çıktı. Onu Sam izledi. Yere eğilmiş hâlde beni ileriye, çatının kenarına yönlendirdiler. Aşağı baktık. Kulübe ile garaj arasında bir ajan duruyordu. Sam onu işaret etti ve Nick başıyla onay verdi. *Bu ne demek?* diye sormak istedim.

Sam çömelir pozisyona geçip çatıdan aşağı atladı. Nefesimi tuttum. Nick eliyle ağzımı sıkı sıkı kapatarak çığlık atmamı engelledi. Dudaklarını kulağıma dayadı. “Lanet çeneni kapalı tutmazsan, hepimiz ölürüz.”

Zar zor başımı salladım ve sonra beni bıraktı. İkimiz de aşağıya, ajanın yere serildiği yere baktık. Sam aşağı gelmemizi işaret etti.

Atlamamı mı istiyordu? Hayır. Hayır. Atlayamazdım. İki kat yüksekteydik Geri çekildim.

Nick, “Seni yakalayacak,” diye fısıldadı.

“Yapamam.”

Alev mavisi gözleri kısıldı. “İyi. Sakın bağırma.” Elini sırtıma koyup beni itti. Çatının kenarında sendeledim, kollarım rüzgâr gülü gibi dönüyor,

saçım yüzümü kamçılıyordu. Etrafımdaki gökyüzü bulanıklaştı ve sonra Sam'in kollarındaydım ve O beni ayaklarımın üzerinde doğrultuyordu.

İkinci bir ajan evin köşesini dönerken, Nick aşağı zarif bir şekilde ve neredeyse duyulmayan bir *pat* sesiyle indi. Nick diziyle adamın karnına, dirseğiyle de kafasının arkasına saldırdı. Adam yere yığıldı. Başka bir ajan göründü. Nick adamın dikkatini dağıtırken, Sam diğer taraftan girip adamın boynunu ellerini hızla döndürerek kırdı.

Midem ağzıma geldi.

Yürü, dedi Nick, sadece dudaklarını oynatarak.

Biri, “Dışarı! Dışarı!” diye bağırdı.

Ormanda koşup karanlıkta ve ağaç girdabı içinde kaybolduk. Ciğerlerimin yanması, bacaklarıma kramp girmeye başlaması çok zaman almadı. Sam'in ise nefes alışverişi bile hızlanmamıştı.

Bir tümseğe ayağım takıldı, öne doğru sendeledim. Nick beni yakaladı. Sam omzunun üzerinden bir bakış attı ve sordu: “Devam edebilecek misin?”

Derin bir nefes alıp arayı kapamaya çalıştım. Hayır, devam edemezdim. Nefes bile alamıyordum. “Evet... ben... iyiyim.”

Biz ilerledikçe arazi düzleşiyordu. Sadece yolun dış çizgisini, ormanı boylu boyunca kesen çıplak toprak parçasını seçebiliyordum.

Sırtımın aşağısında ter birikmişti. Bu hızda daha ne kadar devam edebilirdim, bilmiyordum. Muhtemelen fazla uzun sürmezdi.

Otoyoldan far ışıkları göründü ve Sam koşmayı bıraktı. Nick beni çekip yere çömeltti. Direksiyonun arkasında kim varsa, gaza asıldı ve arabanın arkası savruldu.

Biri, “Sam!” diye bağırdı.

“Bu Trev!” dedim.

Trev firene asılıp da arazi aracını yana savurunca biz de ormanı geçip yola koştuk. “Binin!”

Bir tabanca patladı. Kurşun arka kapıya, elimin az ilerisindeki bir noktaya isabet edince metal, bir obruk gibi içe göçtü. Ona bakakaldım. Ve ne kadar yakın olduğuna.

Sam, “Anna!” dedi.

Sesi beni trans hâlinden çıkardı ve Trev arabayı sürüş vitesine alırken, kapıyı yırtar gibi açıp kendimi içeri attım.

Sam, “Farları kapat,” diye emretti. Trev söylenileni yaptı ve ışıklar sönünce gece bizi yuttu.

Başımı dizlerimin arasına koyup hava ve onunla birlikte, buruşturulup yere atılmış bayat fastfood torbasının kokusunu aldım.

Cas vurulmuştu. *Vurulmuştu.* Ölmüş müydü? Sura ölmüştü. Bu defa *gerçekten* ölmüştü. Kanının sıcaklığını hâlâ tişörtümde hissediyordum. Kumaş göğsüme yapışmıştı.

Bize ihanet *etmiş miydi?* Son uyarısı kafamda yankılandı. Hatıralarım. Hatıralarım gerçek değildi. Sam konuştuklarımızı duymuş muydu? Ya Nick? Hayır; eğer duymuş olsaydı, bana karşı çoktan tavır alırdı. Bunu öğrenemezdi.

“Nasıl kaçtın?” diye sordu Sam, Trev’e.

Nick, önde oturan Trev’i ve Sam’i daha iyi görebilmek için bana yanaşıp arka koltuğun ortasına kaydı.

Trev radyoyla oynadı. “Şuranın köpeğini gezdirirken bir ajanla *tam anlamıyla* burun buruna geldim. Dövüştük...” gözünü gösterdi, göz kapağı şişmiş ve morarmıştı “...ama elbette ben kazandım. Ben de bizim kamyona atlayıp oradan ayrıldım. Evden çıkıp koştuğunuzu görmüştüm ama ormana girdiğinizde sizi kaybettim.” Dik oturup Nick’in geniş omuzları üzerinden Sam’i izledim. Sam yumruklarını sıktı, sonra bıraktı, sonra yeniden sıktı; ön panodan gelen loş ışıkta tendonları oynayıp duruyordu. “Kaç kişi vardı?”

“Aşağı yukarı on beş.”

“Riley ya da Connor’ı gördün mü?”

“Riley orada. Connor’ı görmedim.”

Sam orta konsola dirseğini dayadı ve tıraşı gelmiş sakallarını hışırdatarak elini çenesinde gezdirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Nick.

Sam gözlerini kapadı, koyu renk kirpikleri yanaklarına uzandı. Çok bitkin görünüyordu. “Belki bizi saklandığımız yerden çıkarmak için özellikle geri planda kalmışlardır.” Gözlerini açtı. “Böylece Riley bizi Port Cadia’ya kadar izleyebilir ve orada bıraktığım şey her neyse, onu geri alabilirdi. Belki başından beri plan buydu.”

“Yani…” koltuğumda kıpırdandım… “laboratuvardan kaçmanıza kasten izin verdiklerini mi söylüyorsun? Varmak istediğin nokta bu mu?”

İç çekti. “Bilmiyorum. Belki de.”

“Olacak şey değil. Bir düşünsene. Eğer plan bu olsaydı, Connor ve Riley oraya kendileri gelmezlerdi. Kendilerini riske atmazlardı.” Nick, “Anna haklı,” diyerek beni şaşırttı. Bana şöyle bir baktı. “Yani, kulağa mantıklı geliyor. Kaçmamız hiç beklenmiyordu ama kaçtığımıza göre, Sam’in çaldığı bilginin artık bulunması riskinin olduğunu biliyorlar. Daha fazla zarar almamak için çırpınıyorlar.

Trev radyoyu klasik *rock* çalan bir kanala getirdi. Cas burada olsaydı, hit *pop* şarkıları çalan bir kanal isterdi. Aniden ve şiddetle onun yokluğunu hissettim. Kaçmasına ramak kalmıştı. Belki ona yardım etmiş olsaydım...

Yüzümü ellerimin arasına alıp Cas’in, yaralarından kanlar akarak yerde yatan görüntüsünü kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. *Lütfen ölme*, diye geçirdim aklımdan. *Lütfen.*

Trev, “Port Cadia’ya mı gidiyoruz?” diye sordu.

Sam, “Evet,” dedi. “Olabildiğince hızlı. Onlar bize yetişmeden.”

YİRMİ SEKİZ

“Uyan.” Gözlerimi açtım. Sam arazi aracının kapısından içeri uzanıyordu. Elini yumuşakça omzuma koymuştu. Hâlâ bitkinliğin pençesindeydim ve arka koltukta doğrulup ağrıyan kaslarımı esnetmek için sırtımı gererken, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Daha önce vücudumu hiç bu kadar hunharca kullanmamıştım ve hızıma yetişmeye başlıyordu. Kendimi Alman simidi gibi hissediyordum, düğümleri de dâhil olmak üzere.

Saatin kaç olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama hava hâlâ karanlıktı, yani çok uzun süredir uyuyor olamazdım. “Neredeyiz?”

“Port Cadia. Bizim için oda tuttum.”

Arkamızda turuncu bir motel tabelası vızıldayarak yanıyordu ama sokakta hiç ses yoktu. Varışımız hiç de beklediğim gibi heyecanlı olmamıştı. Bana sonsuz gibi gelen bir zaman boyunca buraya varmaya uğraşmıştık ve şimdi oradaydık ama görülecek hiçbir şov yoktu. Cas de yoktu. Gözlerimi yeniden kapayıp belki yeterince şiddetle umut edersem bu gerçek olmaktan çıkar diye düşündüm.

“Onu geri alacağız.” Sam olumlu bir şey söylemeye çalışmış ama sesi benim endişemi yansıtmıştı.

“Onu vurdular.”

“Cas güçlüdür.” Arazi aracının kapısını benim için tutunca dışarı süzülüp soğuktan titremeye başladım. Başparmağıyla hafifçe dürterek beni kendine bakmaya zorladı. “Onu geri alacağız,” dedi, “Söz veriyorum.”

Tek yapabildiğim kafa sallamaktı.

Hâlâ şoför koltuğunda olan Trev boğazını temizledi. “Birkaç dakika içinde döneriz.” Sonra bana dönüp, “Benzin almak için istasyona gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?” dedi.

“Hayır, teşekkürler.”

Çocuklar uzaklaştılar, ben de kapı dürbünlerinin üzerine oda numaraları tutturulmuş kahverengi metal kapıların önünden geçip motelin verandasına yürüyen Sam’i takip ettim. Sam 214 numarada durup anahtarı kilide soktu.

Kapı çat diye açıldı. Işığı açtı. Hâlâ net göremeyecek kadar uykulu olduğumdan gözümü kıstım.

Kendimi masanın sandalyesine attım, omuzlarım düştü, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Montumu özlemiştim. Cas'i özlemiştim. Babamı ve çiftlik evini özlemiştim. Normal olmayı özlemiştim.

Sam karşıma oturup cebinden birkaç sayfa çıkardı; kendi bıraktığı ipuçları. Bu gizemin cevaplarını hâlâ bilmiyorduk. Nereye gittiğimiz ya da ne aradığımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

Ellerimi yastık yapıp kafamı masaya koydum, artık bunu düşünemeyecek kadar yorgundum.

"Sura sana ne dedi? Merdivenlerde?"

Zınk diye kafamı kaldırdım ve Sam'le göz göze geldim. Bana açıkça görülen bir hoşgörüyle bakıyordu. Yutkundum. "Konuştuklarımızdan bir şey duydun mu?"

"İlgimi çekmesine yetecek kadarını duydum."

Böylece ona her şeyi anlattım. Nick geri gelip de kendi fikrini ortaya koymadan anlatıp bitirmek istedim. Bu konuda ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum.

Kısa süre önce yaptığım, karla kaplı ormandaki bir kız resmini net bir şekilde hatırlıyordum; kız parçalara ayrılıyor ve dağılıp gidiyordu. Bu acaba, bana bir şey söylemeye çalışan bilinçaltım mıydı?

"Ya ben *gerçekten* Şubenin bir aracıysam?" dedim bitirdikten sonra. "Ya bana güvenmemen gerekiyorsa? Ya… Sayamayacağım kadar çok *ya* vardı.

Başımı eğdim. Saçım bir perde gibi öne düştü. "Artık bütün bunlar gerçekmiş gibi hissetmiyorum bile."

Beni daha iyi görebilmek için Sam de başını eğdi. "Sana güveniyorum. Anladın mı?"

"Peki." Göğsümdeki baskı hafifledi. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Şube'den ne çaldığımı öğrenmemiz gerek. Belki aradığın cevapların bazıları oradadır." Banyoya girip gözden kayboldu ve bir dakika sonra geri döndü, üstsüz hâlde. Gözlerim göğsündeki *R* şeklindeki yaraya gitti, sonra da karnının sert düzlüklerine.

"Dövmeye yeniden bir bakabilir misin?" diye sordu. Onunla göz göze gelebilmek için kendi gözlerimi yukarı kaldırmam gerekti. "Sıradışı bir şey görürsen, bana söyle."

“Tabii.” O kenarda oturup beklerken, ben de diğer tarafından yatağa çıktım. Hemen arkasına geçtim. Ağaç yapraklarından başladım; damarlarını kontrol ettim, salkımları saydım, herhangi bir sembol var mı diye baktım.

Bir şey bulamayınca ağacın kabuğuna geçip düzgün çizgilerini inceledim. Sağdan üçüncü ağaçta kabuktaki bir çizgi dikkatimi çekti. Esnememi tuttum. Çok yorgundum ve iyi göremiyordum, bu yüzden orada olan şey her neyse, hemen göze çarpmıyordu.

Biraz daha yaklaştım. Bir şey kesinlikle alakasız görünüyordu. Sam’in teninde parmağımı dolaştırdım. Dokununca sıcak olduğunu hissettim, soğuk bir odada üstsüz dururken olması gerektiğinden daha sıcak.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu.

“Galiba.”

Yataktan kalktı, komodinin çekmecesini kurcaladı. Üzerinde motelin logosu olan bir kâğıt destesi ile bir kalem buldu, onları bana verdi. “Onu çizebilir misin?”

Başımı salladım ve Sam yeniden yatağa uzandı. Bu kadar zaman üstlerine oturmaktan dizlerim acımıştı bu yüzden katlı duran vücudumu açtım, bir bacağımı dizimden kırıp diğerini de Sam’in yanına uzattım. Ona bu kadar yakın olmak kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu ve acaba bunu O da hissediyor mu diye düşündüm.

Dudaklarının benimkilerin üzerinde olmasının verdiği hissi düşününce, dudaklarım tatlı tatlı ürperdi. Kafamdan geçen bütün hisleri bastırmaya çalışarak alt dudağımı dişlerimle çekiştirdim.

Kalemimle ağaç gövdesindeki kabukları ve dokuyu yeniden yarattım, daha kolay görünsün diye de büyüttüm. Çalışırken bir motif oluşmaya başladı. Bittiği zaman kabuktaki birkaç çizgi bir araya gelmiş, numarayı andıran bir şey oluşturmuştu. Dövme açık gri renkte yapılmış olduğundan uzaktan bakıldığında ustaca yapılmış bir gölgelendirmeden başka bir şeye benzemiyordu.

Sam bana doğru döndü. “Bakayım.”

Ona kâğıt destesini uzattım.

“Sayılar.” Gözlerini kıstı, bıraktığım kalemi aldı ve ağaç gövdesinin yanına çizgiler çizmeye başladı. “İki-altı-dört-dört.”

Başımı salladım. Benim de okuduğum buydu.

Kaşlarını çatarak çizimi inceledi. “Başka bir şey yok mu?”

“Hayır. Yani, istersen yeniden bakabilirim.”

“Evet. Lütfen.”

Önceki pozisyonlarımızı aldık, oysa bir şey bulamayacağımı biliyordum. Ve bu düşünceyle birlikte, aklımdan acaba ona yakın olmamı istiyor da dövme yalnızca bir bahane mi diye düşünmeden edemedim. Bu aptalca bir düşünceydi, elbette. Sam bahanelerle vakit kaybedecek türden biri değildi.

Çizgileri ezberlemek için bir parçamı kullanırmışçasına, daha önce görmediğim bir ipucunu ortaya çıkaracakmış gibi parmaklarımı ağaç gövdesinde, ağaçların üzerinde, çimlerde gezdirerek dövmeye bir daha göz attım.

Ben dokundukça Sam titriyordu. Artık ipucu aramaktan ziyade, tepki almaya uğraşıyordum. Dönüp de benimle yüz yüze gelmeden önce bir saniye başını öne eğdi. Aramızda ancak birkaç santim vardı. Daha da sokuldum.

“Anna,” dedi.

Kapı ardına kadar açılınca olduğum yerden sıçradım. Trev ve Nick gözlerini bize diktiler. Yanaklarıma kan hücum etti. Daha önce hiç, O an olduğu kadar yerin dibine girmek istememiştim.

Nick içeri girerken cık cık yaparak başını iki yana salladı. Masaya bir kese kâğıdı koyup aldıkları şeyleri çıkardı.

Sandviç ve cips aldık,” dedi Trev. “İkisi hindili, ikisi biftekli. Anna için buzlu çay. Sam, sana su aldım.”

Sam sırtı odadakilere dönük, omuzları gergin hâlde oturup onu duymazdan geldi.

“Biftekli olan benim,” dedi Nick. Televizyonu açıp uzaktan kumandayla kanalları değiştirdi. “Gömleğini mi kaybettin, Sam?”

“Anna dövmeye bakıyordu.”

“Hıhı,” diye mırıldandı Nick. “Aynen öyle görünüyordu.” Sam süratli bir adım attı ve kumandayı Nick’in elinden kaptı. Onu banyoya fırlattı, kumanda duvara çarptı ve parçalandı.

Nick kollarını iki yana açtı. “Neler oluyor?”

“Sana hesap vermiyorum.”

Nick ayağa kalktı. “Veriyorsun demedim ama unuttuysan, boka batmış dunundayız ve Cas’i kaybettik. Ve sense, *bilmiyorum*, bu haltı çözmeye uğraşacağına, dilini Anna’nın boğazına kadar sokmakla meşgulsün...”

Sam’in yumruğu Nick’in çenesine indi. Nick komodine doğru savruldu ve komodinin sarsılarak duvara çarpmasına neden oldu. Sam, Nick’in üzerine çullandı, Nick’i gömleğinden yakalayıp yukarı kaldırdı.

“Ne durumda olduğumuzu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye haykırdı Sam.

Belki araya girer diye umut ederek Trev’e baktım ama O da benim gibi şoktaydı.

Nick yüzündeki kanı sildi ve çırpınıp kendini Sam’in elinden kurtardı. “Lider olman gerekiyor, O zaman liderlik et!”

Sam yeniden yumruk savururken gırtlaktan bir hırıltı çıkardı. Nick son anda eğildi ve yeniden doğrulduğunda, Sam’in karnına bir yumruk attı. Sam iki büklüm oldu. Nick fırsattan istifade etti, ayağını savurup nerdeyse Sam’in yüzüne indiriyordu ki, Sam kollarını bir kalkan gibi önünde kavuşturdu.

Nick geri adım attı, buzlu çayın cam şişesini alıp Sam’e fırlatmaya kalktı.

“Nick! Dur!” Sesim duvarlardan sekerek kavgayı kesti ve Nick kaskatı kesilip kaldı. “Şişeyi bırak”

Sam ayağa kalkmaya çalışırken yere kan tükürdü.

Nick gözleri sinirden erimiş hâlde, çayı yere bırakıp kapıya gitti. “Sanırım biraz hava almam gerek”

“Hayır.” Sam yavaşça tişörtünü üzerine geçirdi, ardından montunu giydi. “Ben giderim. Çıkmam *gerekiyor*.”

Başka tek kelime etmeksizin dışarı çıktı.

YİRMİ DOKUZ

Motel odasında kalıp midemin gurultusunu bastırmam gerekiyordu çünkü açlıktan ölüyordum. Ama kalmadım. Otoparktaki çukurlardan sakınarak Sam'in peşinden koştum. Karşıdan karşıya geçerken ona yetiştim.

"Bu olup biten de neydi?" Bana cevap vermedi. Önüne geçip yolunu kestim. "Konuş benimle."

Benimle göz göze geldiğinde, gözünün rahatsız edici bir görünümü vardı. Çatlamış bir kan damarı sol gözünün akını kırmızıya boyamıştı. "Onunla kavga etmek istememiştim."

Benzim attı. Benim yüzümden kavga etmişlerdi ve bu durumdan nefret ediyordum. Ya da en azından kavga benim yüzümden *başlamıştı*. "Biliyorum. Muhtemelen O da biliyordur."

"Nick ve ben hiçbir zaman tamamen aynı fikirde olmadık ve..." Yeniden dikkati dağıldı ve eline yoğunlaşıp eklemlerini ovuşturdu. "Ve ne?"

Çenesini sıktı. Başını iki yana salladı. "Hiç." Yürümeye başladı. "Sam. Benden saklama."

Durdu. Başı geriye düştü ve iç geçirdikten sonra şöyle dedi: "Artık dikkatimi hiçbir şeye veremiyorum sanki. Bütün gün kendimi bok gibi hissediyorum. Bir şey gerçek mi, bir geriye dönüş mü, yoksa televizyonda gördüğüm, bir kitapta okuduğum, rüyamda gördüğüm bir şey mi, ayırt edemiyorum."

"Ve bu seni gergin yapıyor," diye bağladım. Bunu inkâr etmedi. "Dani'yle ilgili başka bir şey gördün mü?"

"Belli bir şeyle ilgili değiller," derkenki ihtiyatlı bakışı, bana onların ne hakkında olduğunu söylüyordu.

Bu hayallerin ne kadar eskiye dayandığını ve kalbim kırılmasın diye ne kadar zamandır bunları benden sakladığını merak etmeden edemedim. Kulübedeki ilk günümüzde, kilerdeyken, mutfak duvarındaki çöküntünün hatırlattığı bir anıdan söz etmişti. Sorduğum zaman geçiştirmişti, şimdi yaptığı gibi.

O hasarın ardında yatan hikâyeyi kurgulamadan edemedim. Çünkü kızgındı. Ve korkmuştu. Ve acı çekiyordu. Etrafa bir şeyler fırlatmaktan

başka ne yapabileceğini bilmiyordu çünkü çok sevdiği birini kaybetmişti.

Kendimi gecenin soğuğundan koruyabilmeyi ümit ederek kollarımı sıkıca etrafıma doladım. “Şu an yalnız olmaman gerek.”

“Ben iyiyim. Odaya dön, orada güvende olursun. Ve bir şeyler ye. İhtiyacın olan...”

“Enerji. Biliyorum. Ama geri dönmeyeceğim. Bu yüzden, sanırım benden kurtulamayacaksın.”

İç çekerek montunu çıkardı ve bana uzattı. “O zaman en azından bunu giy.”

“Ben iyiyim.”

Bana dikkatle baktı. “Giy işte şunu.”

Montu aldım. Kolları çok uzundu, omuzları çok boldu ama onun gibi kokuyordu, taze sonbahar havası gibi. Tam on beş dakika yürüdükten sonra, yirmi dört saat açık bir kafeye geldik. İçerinin ışıkları camdan dışarı yansıyor ve kaldırıma düşüyordu.

Sam ne kadar aç olduğumu yüzümden okumuş olmalıydı çünkü dosdoğru girişe yönelip kapıyı tuttu ve beni içeri yönlendirdi. İçeride yoğun bir taze kahve ile *waffle* kokusu vardı. Midem hemen guruldamaya başladı.

Saate rağmen, masaların çoğu doluydu. Sonunda kendimize arka köşede bir masa seçtik. Garson kız geldiğinde Sam yumurta ve portakal suyu söyledi, bense dolu dolu bir w*affle* la *cappuccino* istedim. Nerdeyse normal insanlar gibiydik, normal yiyecekler sipariş eden, geç saatte bir... Tanrım, hangi günde olduğumuzu bile bilmiyordum.

Sam insanları ve etrafımızdakileri incelerken ben de tuzlukla oynayıp üstündeki kurumuş tuz parçacıklarını topladım.

“Sence Sura bize tuzak mı kurdu?” diye sordum.

Sam dikkatini tekrar bana çevirdi. “Neden?”

Omuz silktim. “Şube’nin onunla aynı gece kulübeye gelmesi bunu korkunç bir şekilde mümkün gösteriyor.”

“Bizi alışveriş merkezinde bulmuşlardı.”

“Evet, ben sadece...” Kurduğum teorileri anlamlandırmaya çalışırken sesim canlılığını yitirdi. Tuzağa düşürülüşümüzde bir tuhaflık vardı ama ne bunun ne olduğunu biliyordum ne de bunu Sam’e nasıl anlatacağımı. “Unut gitsin.”

Birkaç dakika sonra yemeklerimiz geldi. Ucuz bir yirmi dört saat açık lokantada olmamıza rağmen, *waffle*’ım O güne kadar yediklerimin en

iyisiydi. Geç saatte yürüyüş yaptığımıza şükrettim birden. *Bunu her zaman, benzin istasyonundan alınmış hindili sandviçe tercih ederim*, diye düşündüm.

Bir parça *waffle*'ı, tabağımda sonu kalan şuruba batırdım. "Ee, kulübede bıraktığın O ipucu dövmeyi, yaralarla birlikte kullanmanı söylüyordu, değil mi?"

Sam tabağını kenara itti. "Evet. Bunun daha karmaşık bir şifre olabileceğini düşündüm..."

"Ya da belki de bir adres gibi basit bir şeydir. Numaralar bir ev numarasıdır ve yaralar da bir cadde adını oluşturuyordun" İtiraz etmeye kalktı ama sonra fikrini değiştirdi. "Belki de ama yıllarımı O harfler üzerine düşünerek, onlardan işe yarar bir kelime çıkarmaya çalışarak geçirdim. Ama başaramadım."

Cappuccinomu bitirdim, sıvının sıcaklığı boğazımı ısıttı. Kendimi uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordum ve bunun nedeninin kafein olması mümkünken kendime bunun, Sam'in ipuçlarını çözmeye *bu kadar* yaklaştığımız için olduğunu söylemeye çalıştım. Yaraları sadece biraz daha fazla analiz etmemiz gerekiyordu.

"Affedersiniz?" diye seslendim garsona. "Ödünç alabileceğim bir kaleminiz var mı?"

Benden yaşça büyük olan kadın aceleyle yürüyüp gitmeden önce bana kapağı olmayan ve üzerinde diş izleri olan bir tükenmez kalem verdi. Kâğıt servisin alt kısmını kullanarak yaraların temsil ettiği harfleri, hangi çocuğun üzerinde olduklarına göre ayırarak yazdım.

Sam— R O D R
Cas— L V
Nick— I E
Trev— R R E E

"On iki yara var," dedim düşünürken bir yandan kalemin ucunu masaya vurarak. "Eğer eşit bölünmüş olsalardı, her çocukta üç yara olacaktı. Bunun yerine sende ve Trev'de dörder tane, Nick ve Cas'te ikişer tane var. Neden?"

Sam kaşlarını çattı. "Eğer benim nasıl bir mantıkla hareket etmiş olabileceğimi soruyorsan, diğerleri daha az acı çeksinler diye daha fazlasını

aldığımı söyleyebilirim.”

“Ama Trev’de de dört tane var,” diye hatırlattım.

Trev’in de Sam kadar yarası olması için başka nasıl bir sebep olabilirdi?

Sura, Trev’in sadece biraz tanıdık geldiğini söylemişti, ki bu Sura beş yıl önce Sam’le bağlantı kurduğunda, Sam ipuçlarını sakladığında, Trev’in olmadığı anlamına gelebilirdi. Ve bu da Sam, Nick ve Cas, derilerine yaraları açma planını yaptıklarında muhtemelen Trev’in olmadığını gösterirdi.

Düşüncelerimi Sam’e aktardım. Masanın üzerinde ellerini kavuşturdu.

“Eğer Trev’in yaraları sonradan eklendiyse...”

“Belki onlar ipucunun bir parçası bile değildir.”

“Bir aldatmaca.” Gözlerinde bir heyecan ışığı parladı. “Kâğıdı bana ver.”

Geri kalan harfleri farklı diziler halinde yazmaya, yeniden yazmaya koyuldu.

RODRLVIE
LOR DIVER
LORD RIVE
RIVER DOL

“Old River,” diye fısıldadım.

“Yani 2644 Old River,” dedi. “Eğer bu bir adresse.”

Lokantaya şöyle bir göz gezdirdim. Yirmili yaşlarda birkaç kadın çaprazımızda oturmuş, patronları hakkında konuşuyorlardı. Daha yaşlı bir çift başka bir masada oturmuş, gazete okuyorlardı. Karşı köşede, önünde bir yığın ders kitabı açık olan bir çocuk dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıp duruyordu.

Kendi köşemizden fırladım ve Sam de beni izledi. Yaklaştığımız zaman çocuk bize kalın, siyah çerçeveli gözlüğünün üzerinden baktı. Çenesi sivilcelerle kaplıydı. Fazla uzamış koyu renk saçları, fazla uzamış kaşlara benzeyen bir şeyleri örtüyordu.

Kaşlarını çatarak baktı. “Yardımcı olabilir miyim?

“Bu bilgisayardan internete bağlanabiliyor musun?” diye sordu Sam.

“Şey, evet.”

“Onu birkaç dakikalığına ödünç alabilmemiz mümkün mü? Sana para veririm.” Sam masaya yirmi dolarlık bir banknot bıraktı ve gencin gözleri büyüdü.

“Gerçekten mi?”

Sam başını salladı. “Gerçekten.”

Genç kenara kayıp Sam’in masaya, bilgisayarın başına oturmasına müsaade etti. Ben karşı tarafa oturdum. Sam birkaç tuşa bastı ve beş yıl boyunca internet erişimi olmayan bir hücrede tutulmuş olmasına rağmen zorlanmadan internette gezinmeye başladı. Çocukların bilgisayarları bile yoktu.

“Ee, ne arıyorsunuz?” diye sordu genç. “Benim yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Sam enter’a bastı. “Bir adres arıyorum. Cadde adından emin değilim. Old, bir şey? River olabilir?” Sam bilgisayar ekranını okudu. “Aramadan bir şey çıkmadı.” Birkaç şey daha yazdı, fareyi tıklattı.

“Old River mı?” Adam işaret parmağının arkasını ağzına götürdü. “Hımm. Kasaba sınırları içinde olup olmadığını biliyor musunuz? Yoksa daha dışarda mı?”

“Bilmiyoruz.”

Doğruldum. “Peki ya 2644 adresi?”

Genç, numaraları tekrarladı. “2644, Old Brook Road diye bir yer biliyorum. Orası olabilir mi?”

Sam ve ben göz göze geldik “Orayı biliyor musun?” diye sordu Sam.

Çocuk bu duyduğu en aptalca soruymuş gibi, “Biliyor muyum?” diye tekrarladı. “Orayı herkes bilir. Orası kasabanın en büyük çözülmemiş cinayetinin işlendiği yer. Hatta birkaç yıl önce orada bir suç belgeseli çekildi. Siz nerelerdeydiniz ki?”

Sam onunla yüz yüze gelecek şekilde döndü. “Bana olaydan bahsetsene.”

Adam omuz silkti. “İşte, O’Brien ailesi uzun yıllardır orada yaşıyordu. İki kızları vardı. Daha sonra onlar için zor günler başladı. Büyük kızları burs alıp başka bir yere okumaya gitti. Ailenin gözbebeğiydi. Doktor ya da onun gibi bir şey olacaktı. En azından Bayan O’Brien herkese öyle anlatıyordu.

“Neyse, sonradan kızın bir yere kaçtığı ortaya çıktı ve hiç geri dönmedi. Bir yıl sonra Bay ve Bayan O’Brien evlerinde ölü bulundu ve küçük kızları

ortadan kayboldu. Bir daha haber alınamadı.”

Babamın dolabındaki üçüncü çekmecenin üzerinde O’Brien yazıyordu.

Kafama üşüşen bir uğultu kulaklarımı doldurdu. Sam, “Kızların adları neydi?” diye sordu.

Genç adam gözünün önündeki saçı atıp vereceği cevabın bütün hayatımı değiştireceğinden haberi olmaksızın Sam’e baktı. “Kızların adı Dani ve Anna’ydı. Dani ve Anna O’Brien.”

OTUZ

Kaldırımda ağır adımlarla yürürken tüm vücudumun uyuştuğunu hissettim. Sam, beni biraz geriden takip ediyordu. Kafeden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemiştim çünkü konuşabilecek durumda değildim. Çocuklar haklı çıkmıştı. Tüm hayatım bir yalandı. Şube beni doldurmuştu. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama yapmışlardı. Hatıralarımı silmişler ve açılan boşluğu uydurma gerçeklerle doldurmuşlardı. Ve ben bunların hepsine inanmıştım.

Lokantadaki O çocuğun dediğine bakılırsa, annem ve babam ölmüştü. Dani kız kardeşimdi ve yıllardır kimse onu görmemişti. Ve eğer bu doğruysa, Sam ve ben birbirimizi bütün bunlardan önce, hafıza silinmeleri ve çiftlik evinden önce tanımış olmalıydık. Sam'le ilgili hep bir şey, beni ona bağlayan görünmez bir bağ olmuştu. Bu pek çok şeyi açıklıyordu. Eğer doğruysa. Eğer buna inanmayı seçersem.

Lokantadaki çocuk bize Old Brook Road'a nasıl gideceğimizi anlatmıştı ve kasabanın tam sekiz kilometre güneyinde olmasına rağmen, yürüye yürüye oraya doğru gidiyorduk. Yağmur damlaları yüzümü ıslatıyordu. Uzaklarda şimşek, gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Anna?" Sam bana yetişti. Kolları sıkıca vücuduna sarılıydı çünkü montunu bana vermişti. Belinde şişkinlik yapan tabancasının kabzasını seçebiliyordum. "Bu konuyu konuşmamız gerek."

"Ne hakkında konuşacağız? Babamın bana yalan söylemesi mi? Gerçek anne babamın ölmüş olması mı? Görünüşe bakılacak olursa, senin eskiden âşık olduğun bir kız kardeşim olması mı?"

"Doğru düzgün düşünmeden, oraya gitmemelisin." Haklıydı, elbette ve bu beni sadece daha çok sinirlendirdi. "Ben doğru düzgün düşünebiliyorum, teşekkürler."

Birden önüme geçti, "ikimiz hakkında konuşmalıyız. Bütün bu olup biten hakkında. Orada bulman muhtemel olan cevaplar ve bunlara hazır olup olmadığın hakkında."

"Bu da ne demek oluyor?" Ona iyice yaklaştım. "Bu benim hayatım. Buraya nasıl geldiğimle ve her şeyden önce, neden burada olduğumla ilgili

bir iki şey öğrenmek istiyorum.” Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olmalıydı, değil mi?

Ama bu düşünce daha aklıma gelir gelmez, makul yanım, mantık sınırını çoktan geçtiğimizi öne sürdü.

Küçük bir kamyon ağır ağır yanımızdan geçti ve ellerimi pantolonumun cebine sokup belki direksiyondaki kişinin Şubeyle bir alakası vardır diye yüzümü başka tarafa çevirdim. Paranoya beni ele geçirmişti ve yakamı bırakmayacaktı. Hayatımın her köşesi Şube tarafından değiştirilmişti.

Artık hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu.

Kamyon yoluna devam edince omuzlarımdaki gerginlik hafifledi.

Tüm bunlar başladığı zaman, çocukların sorunlarının içine savrulmuş bir görgü tanığı olduğumu ve tek yapmam gerekenin hayatta kalmak olduğunu sanmıştım. Ama eğer lokantadaki adamın söyledikleri doğruysa, her zaman bunun bir parçası olmuştum.

Şimdi bunun neresinde yer alıyordum? Hangi amaca hizmet ediyordum? Bir şekilde, tüm bunlar -çalınan kanıtlar, 2644 numaralı ev, ben, Sam, diğerleri— birbiriyle bağlantılıydı. Ve Sam’in beş yıl önce, eskiden benim evim olan eve ne gömdüğünü öğrenmeden hiçbir şey çözülemeyecekti.

***

Ayaklarım ağrıyordu. Bacaklarımda derman kalmamıştı. Yağmur dinmişti ama uzaklarda hâlâ gök gürlüyordu. Sam’in montunun içinde titriyordum. Henüz şikâyet etmemişti ama dudakları morarmıştı ve olması gerektiğinden daha solgun görünüyordu.

Lokantadan ayrıldıktan iki saat sonra Old Brook Road’a döndük. Devasa meşe ağaçlarının boğumlu yaprakları üstümüzde iç içeydiler. Çiftlik arazisinin topraksı kokusunu alabiliyordum -eşelenmiş toprak, saman, gübre. Mide bulandırıcı olması gerekti ama hafızamın derinlerinde bir yere dokunmuştu.

Önünden geçtiğimiz ilk posta kutusunun numarası, tahta direğe çakılmış olan 2232’ydi. Bozulmuş bir kamyon arka çamurluğu pas tutmuş hâlde garaj yolunda duruyordu.

Yağmur yeniden yağmaya başladı, iri damlalar zaten ıslanmış olan ceketimin üzerine pat pat sesler çıkararak düşüyordu. Sam elini başına götürüp saçındaki suyu attı. Attığım her adımda ayakkabılarımdan vıcık vıcık ses geliyor ve dışarı sular taşıyordu.

Viktorya stili, bakımsız bir girişi ve arkasında bir dizi ahır olan ve hâlâ faaliyette olan bir çiftliğin önünden geçtik. Tarlada ineklerin sesleri geliyordu. Ön verandadan bir köpek bize havladı.

Bir evi daha geçtik. Ve bir başkasını.

Ve sonra oraya geldik: 2644 Old Brook Road'a.

Terk edilmiş ev alçak, tek katlı bir yerdi. Bir zamanlar beyaz olan dış cephe kaplaması şimdi cansız bir griydi. Ön camların birkaç tanesi kırılmıştı ve kırık camlar hâlâ pencerelere tutunuyordu. Garaj yolundan kalanların üzeri fazla uzamış çimlerce kısmen örtülmüştü. Sedir ağaçları binaya sol tarafından sarılmış, yolun aşağısındaki komşunun görülmesini engelliyordu. Arazi parçasının diğer yanını ormanlık alan kaplıyor, ölü çam iğneleri yeri örtüyordu.

Yağmur artık daha şiddetli yağıyor, saçımı kafama yapıştırıyordu. Sam'in burnundansa su damlıyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Evin görüntüsünü içime çektim. "Fazla seçeneğimiz yok, değil mi?" Çimleri geçip ön verandanın merdivenlerine atıldım. Bakımsız ahşap ayağımın altında gıcırdadı. Çatının altına girdiğimizde bir saniye durup yüzümdeki yağmuru silerken, Sam de eğrilmiş durumdaki ön kapıyı itti. Benim önden gitmeme izin verdi.

Parkesinin yüzeyinde çukurcuklar olan ve tozlanmış bir antreye girdik. Tavanın köşelerinden örümcek ağları sarkıyordu. Sağdaki oturma odasında yıpranmış bir kanepe duruyordu. Evin arka tarafına, dolap kapaklarının iskeletlerinde kırık kanatlar gibi durduğu mutfağa geçtim. Sedir ağaçlarına bakan bir pencerenin bitişiğinde eski moda bir soba duruyordu. Bu alanda yaşamış olan aileyi gözümün önüne getirmeye çalıştım. Baba masada oturmuş, gazete okuyordu. Anne sobanın başındaydı. İki kız evin içinde kovalamaca oynuyordu.

Hatıralar, âdeta örümcek ağlarının arasında, havada asılıydı ve birinin gelip onları çekip almasını bekliyorlardı. Ve elimde olsa, onların yeniden benim olmasını sağlayabilir miydim?

Geldiğimiz yolu geri gidip koridoru sonuna kadar izleyerek bir yatak odasına çıktık. Üzerinde yatak olmayan sayvanlı bir karyola odanın ortasında duruyordu. Çerçevesinde örümcek ağları kendi sayvanlarını oluşturmuşlardı. Dolaba baktığımda boş bir askılıktan ve köşede unutulmuş bir yığın eşyadan başka bir şey bulamadım. Çömeldim, eşyaları karıştırdım.

Bir saç fırçası. Bir ayakkabı bağı. Yırtık bir gazete. Minik dekoratif bir kutu.

Kutuyu çekip aldım, safran rengi kapağını kaldırdım. İçinde origami kâğıdından yapılmış bir turna, düğümlenmiş, boncuklu bir kolye ile kenarları kıvrılmış ve yırtılmış ay şeklinde katlanmış bir fotoğraf duruyordu.

Eski olmasından dolayı ellerimde dağılacak gibiydi ve elimle düzelttiğimde bir kenarı kopup süzülerek yere düştü. Fotoğraftakileri daha iyi görebilmek için dışardan gelen ışıkla aynı doğrultuda yere oturdum.

Nefesim genzimde takılı kaldı. Fotoğraftaki kız bendim.

Benim on yaşındaki halim. Saçım tepeden at kuyruğu yapılmıştı ama serbest kalmış birkaç tutam önüme sarkıyor, elâ gözlerimi kapatıyordu. Dani arkamda duruyordu. On beş, on altı yaşlarında olmalıydı ve benim saçlarım sarıyken, onunkiler koyu kahverengi ile kestane arası bir renkti.

Kız kardeşlerin benzemesi beklendiği kadar birbirimize benzemiyorduk Ama aynı dağınık çiller ile aynı ince burnu paylaşıyorduk.

Fotoğrafı sıkıca elimde tutup içimde bir şeyin kıpırdağını hissettim. Bir hatıra mıydı, bir dilek miydi, bir his miydi, bilmiyordum. Ama bildiğim şey, bunun bir bağ olduğuydu. “Gerçekten güzel bir kız.”

Sam yere yağmur suları damlattı ve hiçbir şey söylemedi. Kapı ile dolabın arasındaki duvara yaslanmış, sadece omzundan destek alarak ayakta duruyordu. Dani’nin görüntüsü yeni bir hatıra dalgası ve ona bağlı hisler getirmeye yetmiş gibi gözlerini sımsıkı yummuştu. Ağzı seyirdi, gözlerinin kenarındaki güzel çizgilerse derinleşti.

Kollarımı boynuna doladım.

“Onu artık hatırlayabiliyor musun?” dedim sesim göğsüne çarpıp boğularak.

“Bana kendimi nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum.”

“Anlat bana.”

Bu yeni hisler ona yabancıymış ve onları nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyormuş gibi, başını iki yana salladı. “Mutlu. Güvende.”

Ben sana kendini nasıl hissettiriyorum? diye sormak istedim. Ama bu soruyu besleyen bencillik ve kıskançlıktı ve ne kadar cesaret gösterirsem göstereyim, O sözler ağzımdan çıkamazdı. Gerçeği —Dani’nin ona hissettirdiği gibi hissettiremediğimi öğrenmekten korkuyordum. Ve zaten ne önemi vardı ki? Dani benim *kardeşimdi.* Sam benim *kardeşimi sevmişti.*

O an çakan bir şimşek odanın karanlık köşelerini aydınlattı ve onu gök gürültüsü izledi.

“Aramaya devam etmeliyiz,” dedi Sam, gök gürlemelerinin durduğu bir an, hüzünlü bir sesle.

Hâlâ elimde sıkı sıkı tuttuğum fotoğrafa bir kez daha baktım. Evin hayaletlerinin etrafımda olduğunu, bana eve hoş geldin dediklerini hissediyordum. Yağmurun, hatırlayamadığım bir hayata dair elimdeki tek görüntüyü mahvetmeyeceğini umarak fotoğrafı katlayıp pantolonumun cebine koydum.

OTUZ BİR

Sam ve ben evin geri kalanını kontrol etmek üzere ayrıldık Mutfak dolaplarına ve kilere baktım. Nerede bir ipucu bulabileceğimizi tahmin etmesi güçtü ve ne kadar önemsiz görünürse görünsün, hiçbir şeyi gözden kaçırma niyetinde değildim. Antreye geri dönüp portmantoyu kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. Tam oturma odasına geçiyordum ki banyodan bir patırtı geldiğini duydum.

“Sam?” Koridoru koşarak geçtikten sonra onu yerde sırtüstü yatarken buldum. “Ne oldu?”

Net göremiyormuş gibi birkaç kez gözlerini açıp kapadı, ardından döndü ve dizlerinin üzerinde kalktı. Ayağa kalkarken, “Lanet olsun,” diye mırıldandı. Bir şimşek, bir an için yüzünü aydınlattı. Çok solgun ve tedirgin görünüyordu.

“Bir şeyler mi hatırladın?”

Başparmağı ve işaret parmağıyla gözünü ovuşturdu, “iyiyim.” Bana yeniden koridora dönmemi işaret etti.

“Emin misin?”

Sonunda bana baktı. “Evet, yorgunum, hepsi bu.”

Bütün gece uykusuz kalmıştı ve ben Port Cadia’ya gelirken uyumuş olsam da O muhtemelen uyumamıştı.

Yeniden antreye geldik. “Ee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum. “Burada bana şüpheli gelen hiçbir şey yok. Bir şeyi gözden kaçırıyoruz.”

“ipucunun dediğine göre, yeri bulduğumuz zaman dövme O noktayı işaret edecekmiş. Ben bunun adres olduğunu düşünmüştüm ama belki de bunun anlamı, dövmenin O noktanın bir tasviri olduğudur.”

“Huş ağaçları tekrar eden bir motif gibi.”

Dışarı çıktık. Eve girdikten sonra yağmur durmuştu ama kara bulutlar gitmemişti. Arka verandanın döşemeleri, öndekilerden daha fena gıcırdıyordu, bu yüzden mümkün olabildiğince az adım attım.

Sağlam zemine vardığım zaman etrafa baktım ve ağzım açık kaldı.

Huş ağaçları. Her yerdeydiler. En azından yüz tane vardı.

“Bunların arasında senin dövmendekine uyanı nasıl bulacağız?” dedim.

Sam yanıma geldi. “Başka bir şey olmalı.” Her şeyi kafamda evirip çevirdim. Yaralar. Sam’in kendi bıraktığı not. Dövmede bulduğum ipuçları. Aklıma hiçbir şey gelmeyince, daha eskiye gittim. UV ışığı. Şifre. Fotoğraf...

“Daniyle çekildiğiniz fotoğraf hâlâ yanında mı?”

Aklımdan geçenleri sorgulamaksızın fotoğrafı cebinden çıkarıp bana uzattı. Fotoğrafta Sam ve Dani, dört huş ağacının önünde duruyorlardı. Sam’in dövmesinde dört huş ağacı vardı. Bu bir tesadüften fazlası gibi görünüyordu. Fotoğrafı kaldırıp önümüzdeki ormana doğru tuttum. Oradaki ağaçlar fazla sıktı ve yıllar içindeki büyümelerini de göz önüne almaya çalıştığımda hiçbiri fotoğraftakine benziyormuş gibi görünmedi. Diğer bütün ufak ayrıntıları inceledim; arka plandaki inekleri fark ettiğimdeyse, birden heyecanlandım.

“İşte, bak. Buraya gelirken bir çiftliğin önünden geçmiştik. Fotoğraftaki ağaçlık alan... belki O taraftadır.” Sol tarafı işaret ettim. “Çaldığın şeyi Şubenin ilk bakacağı yere saklamış olmaman mantıklı olurdu. Yakın ama O kadar da değil.”

“Denemeye değer,” dedi ve ağaçlık alana doğru yola koyulduk.

***

Ne kadar zaman boyunca ya da ne kadar uzağa gittiğimizi bilmiyordum ama sonsuza kadar gidiyormuşuz, olduğumuz yerde dönüp duruyormuşuz gibi geliyordu. Sonunda ağaçlar seyrekleşti ve önünden geçtiğimiz çiftlik görünür oldu. İnekler tarlada otluyorlardı. Fotoğraftaki eski traktör yoktu ama genel görünüm tanıdıktı.

En uzak köşeye gelinceye dek çiftliğin çitlerinin hizasında ilerledik. Oradan sonra, kuzeye gidip etrafımızdakilerin, Sam ve Dani’nin fotoğrafındakilere uyumlu olduğu yeri aradık.

Manzarayı süsleyen birkaç huş ağacı vardı ama fotoğrafta ya da dövmede olduğu gibi dört tanesinin bir arada olduğu bir grup yoktu. Uygun gibi görünen bir şey buluncaya dek öyle çok yürüdük ki, çiftlik neredeyse görünmez olmuştu. Onları fotoğraftaki açıdan görebilelim diye, O ağaç kümesinin etrafında dolaştık. Yıllar içinde büyümüş, gövdeleri kalınlaşmıştı. Şimdi dalları çıplaktı, kabuklarıysa uzun şerifler hâlinde soyuluyordu.

Sam ve ben omuz omuza durup önümüzdeki manzaraya baktık. Fotoğrafı yukarı kaldırdı; eşleşme barizdi.

“Ama dövmedekine uymuyorlar,” dedi.

“Ama yine de tanıdık geliyor, değil mi? Bir şey var ki...”

Annemi göl başında çizdiğim düzinelerce resim aklıma geldi. Çizimleri doğru yapabilmek adına fotoğrafın her detayını analiz etmek için deli gibi zaman harcamıştım -gölgeler, ışıklı kısımlar, ağaçların açılan. Neye bakacağımı, kâğıda kopyalayacak bir motifi nasıl görebileceğimi biliyordum. Sam’in fotoğrafıyla ve dövmesiyle ilgili bir şey garip görünüyordu.

Düşün, Anna.

Fotoğrafta yanlış bir şey yoktu. Anladığım kadarıyla üzerinde oynanmamıştı. Tüm açılar doğruydu, oranlar, gölgeler...

“Gölgeler!”

Sam kaşlarını kaldırdı. “Ne olmuş onlara?”

Motif kafamda şekillenmeye başladı. Önümüzdeki ağaçlarda, önce büyük ağaç geliyordu, daha ince bir ağacın azıcık önündeydi, sonra üç adımlık bir mesafe vardı ve ardından eğri bir ağaç geliyordu. Bir adım daha ve sonra başka bir ince ağaç. Bu motifi biliyordum.

“Arkanı dön,” dedim. “Dövmeye bakayım.”

Sam gömleğinin kenarlarını tutup omuzlarına kadar kaldırdı. Ağaçların düşürdüğü gölgelere baktım. Yanlışlardı. Bunun dövmecinin bir hatası olduğunu düşünmüştüm ama belki de değildi.

Fotoğrafı Sam’in sırtına koyup soldan sağa doğru gölgeleri kontrol ettim.

Kalın ağaç, daha ince olan ağacın önünde. Boşluk. Eğri ağaç. Boşluk, ince ağaç.

“Dövmedeki gölgeler, buradaki ağaçlarınkine uyuyor,” dedim hızla. “Dövmenin kendisi ters yöne bakıyor.”

Sam bir an için tereddüt ettikten sonra, üçüncü ağaca, ondan itibaren altmış adım saymaya gitti. Kulübede bulduğu ipucu öyle diyordu: Üçüncü ağaçtan altmış adım kuzeye.

Yol bizi ağaç grubundan, ormanın daha derinlerine götürdü. Islak eğrelti odan baldırlarımızda taze yağmur lekeleri bıraktı.

Sam çabucak altmış adıma ulaştı ve toprağa öylece bakakaldık. Tüm cevapların gömülü olduğu nokta burasıydı.

“Kürek lazım,” dedim.

“Burada dur. Bir yere ayrılma.” Çiftliğe doğru koştu. Bir tepenin arkasında kaybolunca onu artık göremiyordum.

Sessizlikte her çatırtı ayak sesleri, botların dalları ezişi gibi geliyordu. Etrafımda dört dönüp sorun olacak bir şey var mı diye baktım. Neyseki hiçbir şey bulamadım ve Sam yeniden göründüğünde rahat bir nefes aldım.

“Onu nereden aldın?” diye sordum elindeki küreği işaret ederek.

“Bir önemi var mı?”

“Hayır, sanırım yok.” Sam küreğin ucunu toprağa sokarken yana kaydım.

Toprak kolayca kalkıyordu ve kürek, *çat çut* sesler çıkararak takıldığı sadece birkaç kökle karşılaştı. Sam’in, içinde durabileceği kadar derin bir çukur kazması en azından yarım saatini aldı. Ben çukurun başında duruyor, kımıldanıyor, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyor, en ufak bir ses duyunca alarma geçiyordum.

Ya Riley ve Connor bizi şimdi bulsalardı, ne yapardık?

Sam sızlanarak bir kürek dolusu toprağı daha yığının üzerine attı.

“Doğru saydığına emin misin? Başka bir çukur açmayı deneyebiliriz. Biraz da ben kazarım.”

Sam kafasını kaldırıp bana baktı, alnı toprak ve yağmurla örtülüydü. “Doğru saydım. Sadece ne kadar derine inmem gerektiğini bilmiyorum. Ya da O şeyin hâlâ burada olup olmadığını.”

Güneş doğarken gökyüzü sarının grimsi bir tonunu aldı. Zamanımız azalıyordu. Trev ve Nick muhtemelen merak etmeye başlamışlardı; saatlerdir yoktuk. Ya Cas? *Umarım iyidir.*

Sam küreği toprağa sapladı ve karşılığında, aynen mezarlıktayken olduğu gibi, metalin metale çarpmasından çıkan ses duyuldu. Ağır bir *dejavu* hissi içimi kapladı. Sam parmaklarıyla toprağı sıyırınca kapağı yukarı bakan kalın, metal bir kasa ortaya çıktı. Onu kaldırmaya çalıştı ama yerinden oynatmakta zorlandı. Beş yıl önce onu oraya koyarken yardım almış olmalıydı.

“Açabilir misin?” diye sordum. Kaldırılabilen bir kolun üzerinde basit bir şifreli kilit vardı.

Küreği alıp kasanın üzerine indirdi. Kürek değdiği anda kasadan kıvılcımlar çıktı. Tekrar hızla vurdu ve kilit içine göçtü. Başka bir darbe, kilidin tamamen dışarı fırlamasına neden oldu.

Küreği bir kenara attı ve kapağı sertçe çekerek açtı. Açılan kapaktan yumuşak topraklar döküldü ve Sam onu silip atınca bir paket ortaya çıktı. Yırtık pırtık bir kumaşla sarılmış, iple sıkı sıkı bağlanmıştı. Onu bana uzattıktan sonra çukurdan çıktı.

Ellerini pantolonuna sildikten sonra, ipi koparıp kumaşı da çıkarınca ortaya içi kâğıtlar ve kıvrılmış bir defterle dolu plastik, fermuarlı bir dosya çıktı, içindekileri dışarı çıkardı, sayfaları çevirmeye başladı.

“Sana bir şey ifade ediyorlar mı?”

Dosya kâğıtlarını inceledi. “Kayıtlar ve grafikler, laboratuvarda senin ve Arthur’un tuttuklarınız gibi. Kan testleri, zihinsel test kayıtları ama isimler... Bak.”

Omzunun üzerinden okudum.

Matt. Lars. Trev.

“Trev farklı bir gruba mı dâhilmiş?”

O defteri incelerken ben de dosya kâğıtlarını tuttum. Defter, önünde bir şey yazmayan, siyah kapaklı, basit bir spiralli defterdi. Sam defteri açınca sayfaları sararmış çizgili kâğıt göründü.

İlk sayfada şöyle yazıyordu:

14 Şubat
Sonuçlar iyi gidiyor. Yeni grup, Sam’inkine benzer yetenekler sergileyerek umut vadediyor. Kontrol hâlâ sorun. Uyum yalnızca birim içindeyken istikrarlı. Komutanı ya da beni dinlemiyorlar.
Düşünceler: Birimleri hep birlikte işleyecek biçimde değiştirebilirsek onları “programlanmış” bir komutandan komut alacak şekilde değiştirebilir miyiz? Araştırmak lazım.

Sam ve ben birbirimize baktık.

“Devam et,” dedim.

Bir sayfa daha çevirdi.

22 Mart
İlgili taraflar sabırsızlanınca, birimlerden üçünü salıverdik. Sam onların eksikliklerini fark edince tedirgin oldu. Durum yakından takip edilecek.

ALFA Operasyonu yolda

Sam birkaç sayfa daha çevirip 2 Mayıs’a geldi.

Dışarı gönderilen birimlerin performansı iyi değil. Geri gelen hatıralar onları işe yaramaz kılıyor. Daha iyi hafıza silinmeleri araştırılmalı. Ötekilerden birini temizlenmeye göndereceğiz.
Sam söz konusu olamaz. Saldırganlığı arttı. Dani’den başka kimseyi dinlemiyor. Bunlar ALFA’yla ilişkilendirebileceğimiz özellikler mi?

Arthur ALFA Operasyonu’nu üstlenmeyi kabul etti.

“Bu kimin el yazısı, bilmiyorum,” dedim.

“Connor’ın değil.” Sam oturuşunu defteri açık şekilde kucağına koyabilecek şekilde değiştirdi. Birkaç sayfa daha çevirdi ama sayfaların gerisi boştu.

Ben kayıtları gözden geçirip Trev’in dosyalarını aradım. Yığının ortasına geldiğimde durdum. “Şuna bak.”

Kapağın üst kısmında Sam’in adı ve yanında BAŞARILAN GÖREVLER yazıyordu.

Onun altında unvanları ve statüleriyle birlikte listelenmiş bazı isimler vardı.

Teksaslı bir bilim insanı -Temizlendi. Bir ABD senatörü -Temizlendi. New York’lu bir CEO -Temizlendi.

Dehşetli bir titremeyi bastırabildim. “*Özgeçmişin* varmış.”

Sam sayfaları elimden kapıp bilgilere göz attı. “Hepimizin kurban listeleri var. Nick’in. Cas’in. Trev’in. Burada birkaç başka isim de var.” Başka bir sayfaya geçti. “Banka hesap numaraları. Yabancı ülkelerden gelen banka havaleleri.” Kaşları öfkeyle çatıldı. “Bizim için kaparo alıyorlarmış.”

“Şuranın anlattığına göre geliştirdikleri şeylerin ilk ürünlerini onlara vermeleri karşılığında Amerikan hükümeti Şube’ye dokunulmazlık veriyormuş. ”Belgeyi işaret ettim. “‘Birimleri’ başka ülkelere vermek, bunun için para almak, büyük ihtimalle dokunulmazlıklarının ellerinden gitmesine sebep olacaktı.”

“Daha kötüsü,” dedi Sam. “Kapatılırlardı. Bunu Dani’nin yardımıyla çalmış olmalıyım. Öğrendikleri zaman da onu aldılar.”

“Onu seni yakalamak için kullanmak amacıyla,” diye ekledim. “Yani beş yıl önce belgeleri geri almak için buraya geldin ama sen daha bu

noktaya gelemeden, seni yakaladılar."

"Sonra da hatıralarımı sildiler." Bir şey duymuş gibi birden kafasını kaldırdı.

Şaşırdım. "Ne oldu?"

Belgeleri koltuğunun altına soktu. "Koş."

Ayağa fırlayıp anında koşmaya başladık. Kuzeye, çiftlikten uzağa, eski evimden uzağa gidiyorduk Sam'i iki üç adım geriden takip ediyordum ama bir ağacın arkasından Trev çıkınca ayaklarımı sürterek durdum.

Sam öne eğildi. "Lanet olsun, Trev. Seni Connor'ın adamlarından biri sandım. Neredeyse seni vuracaktım."

Trev gömleğinin altından bir tabanca çıkardı ve onu Sam'e doğrulttu. "Üzgünüm," dedi; O kadar kısık sesle söyledi ki duyup duymadığımdan emin olamadım.

Bir adım geri gittim ama Sam olduğu yerde kaldı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Omzumun üzerinden bir bakış atıp nefes nefese konuştum. "Sam."

Riley iki adamıyla birlikte arkamızdaydı. Nick de oradaydı, elleri arkadan bağlanmıştı.

"Trev?" dedi Sam.

Önce Riley konuştu. "Bir operasyonun ilk kuralı, Samuel: İçeri gizlice kendi adamını sok."

Trev'le birbirimize bakınca, birkaç şey yerine oturdu. Silahları kaybeden Trev'di. Köpekle birlikte rahatça dışarıda olduğundan, kulübeden zarar görmeden bir tek O ayrılmıştı. Ve diğer cep telefonuna sahip olan, istediği zaman, istediği kişiyi arayıp da yerimizi bildirebilecek olan da oydu.

Ağzımdan boğuk bir sesle, "Hayır," çıktı.

Bütün çocukların içinden en çok Trev'e güvenirdim. O benim en iyi arkadaşımdı.

Geriye doğru sendeledim. Gözlerim buğulandı. "Trev?"

"Oyalanmayı bırakın," diye bağırdı Riley.

Trev beni yakalamak için bir hamle yaptı. Sam de atıldı ama yeterince hızlı değildi. Ve ben dövüşmeye hazır değildim, inanmak istemiyordum. Trev kolunu boynuma attı ve tabancayı kafama dayadı.

Kendimi ikiye bölünüyormuş gibi hissettim. Beni aldatmıştı. Ve bunu iyi de becermişti. Onun sadakatini hiç ama hiç sorgulamamıştım.

Riley, “Silahlarını at,” dedi. “Ve belgeleri bırak.”

Yapma Sam, dedim içimden. *Koş. Eğer biri kaçabilecekse, bu sensin.* Ama yapmadı. Tereddüt bile etmedi. Belgeleri ayağının dibine bıraktı, sonra gömleğinin altından tabancasını çıkarıp sırılsıklam olmuş yere attı.

Riley adamlarından birine başıyla işaret verdi. Uzun boylu, seyrek saçlı ajan, tekrar Riley’nin yanında yerini almadan önce, Sam’in tabancasını ve çukurdan çıkardığımız kanıtları aldı.

Trev’in zayıf bir anını kollayıp kımıldandım ama O beni kendine daha çok çekti.

Riley haykırarak birkaç emir daha verirken, Trev kulağıma fısıldadı: “Değişimler yüzünden. Sen söz konusu olduğunda, Sam ve diğerleri çaresiz kalıyor. Anlamıyor musun, Anna? Burada olmamızın tek nedeni sensin.”

Söylediği şeyi idrak etmeye çalıştım. Beni daha fazla yalanla doldurmak mı istiyordu? Çıkardığımız dosyalarda Sam’le birlikte okuduğumuz her şeyi hızlı hızlı aklımdan geçirdim.

Şube her zaman Sam’i kontrol etmekte sorun yaşamıştı. Bu yüzden “programlanmış” bir komutanı devreye sokmayı umarak, ALFA Operasyonunu başlatmışlardı. Onu işbirliği yapmaya programlamak istemişlerdi.

Riley cep telefonuyla birkaç numara tuşlarken adamlardan biri Sam’i kelepçelemek için geldiğinde, aklıma Sam’in sözleri geldi: *Eğer en güçlü silahı yapmak istiyorsan, onu beş yıl boyunca bir bodrumda kilitli tutmazsın. Onu sahaya çıkarır, test eder ve mükemmel hâle gelinceye kadar değiştirirsin.*

Bunu fark etmek beni altüst etti. Saha, laboratuvardı. Ve benimle çocuklar arasındaki her etkileşim, birer testti. İşte O çiftlik evinde programı yaşıyor, test ediyor ve değiştiriyorduk.

“Komutan” bendim ve çocuklar beni dinleyip korumak üzere programlanmışlardı.

“ALFA Operasyonunun kilit noktası benim,” dedim. Riley sesini çıkaramadı. Telefonu cebine koydu.

“Çocuklara durmalarını söylediğimde, duruyorlar,” dedim. “Beni kesin suretle dinliyorlar.” Son birkaç gün içinde olup biten her şeyi düşündüm. Pennsylvania’daki evde Nick’e, polis memuruna çöp kutusuyla zarar vermemesini söylemiştim ve durmuştu. Alışveriş merkezinin arkasında Sam’e Riley’yi öldürmemesini söylemiştim ve o, onun pozisyonundayken

bunu yapmak son derece mantıklı olacağı hâlde, öldürmemişti. Ve dün gece, Sam ve Nick, ben onlara durmalarını söylediğim zaman kavga etmeyi kesmişlerdi.

Elbette beni korumak için çok kuvvetli bir istek duyuyorlardı. Benim onları kontrol etme gücüm olduğunu fark etseler bile, bana arkalarını dönemezlerdi. Çünkü Şube, onları bir şekilde, bunu yapmamaya programlamıştı.

Şube, Connor, Riley... her ihtimali düşünmüştü.

“Peki neden ben?”

Riley başını hafifçe yana eğip gözleriyle âdeta parça parça ederek beni inceledi.

“Çünkü Sam’in dinlediği tek kişi ablandı. Ve sonra, O öldü.”

Nefesimi tuttum. Dani ölmüş müydü? Sam’in gözlerine sessiz bir acı yerleşti. Riley haberi sindirmemizi beklemedi. “Sam için O zamana kadar O kadar çok para harcamıştık ki, onu bırakamazdık. O zaman, B planı’nı devreye soktuk. O’Brien’ların tek kızı Dani değildi, değil mi?”

Notlarda, ALFA Operasyonunun, Dani ve Sam arasındaki kontrol özelliklerinin taklit edilebilme ihtimalini deneyeceği yazıyordu. Ve öyle yapmışlardı. Çocuklar ve benim aramda yapay bir bağ yaratmışlardı. İnsanî bir şeyi -aşk, saygı, güven- almışlar ve onu bilimsel, maddi değeri olan bir şeye çevirmişlerdi.

Biyolojik kontrol.

Sam’i bir yere kapatmak ve hatıralarını silmek için, çaldığı kanıtı saklı tutmak için bu kadar uğraşmaları boşuna değildi. Değişimler -güç, zekâ, daha yavaş yaşlanma oranı, itaat- milyonlar değerinde olmalıydı.

Uzaklarda bir köpek havladı. Sam’in burun delikleri genişledi, omuzları gerildi. Riley’nin üzerine atılmaya hazır görünüyordu ve bu hiç kimse için iyi olmazdı.

Dönüp Trev’le yüz yüze gelmeye çalıştım. “Dosyalarda adın vardı,” dedim. “Beş yıl önce. Değiştirilmişsin ve seni bir silah gibi satmaya çalışmışlar.”

“Yalan söylüyor.” Riley öne atılıp suratıma vurdu. Gözümün önünde pembe, sarı noktalar uçuştu.

Trev’in kolları gevşedi. Sam onu tutan adamdan kendini kurtarmaya çalışırken, göğsünde gürleyen alçak bir ses çıkardı.

“Doğru söylüyorum,” dedim çabucak.

“Kes şunu,” dedi Trev. “Lütfen.”

“Ama...”

“Beni kurtarmaya çalışma, Anna.”

Her zaman arkamı kolladığını sandığım biri tarafından tutulup da böyle yenilmeyecektim. Özellikle de bulmak için günlerce uğraştığımız kanıtlar bu kadar yakınımdayken.

Bu benim sonum olamazdı.

Eğer ben de programın çocuklar kadar bir parçasıysam, son derece gizli bir programın ortasında kalmış, güçsüz bir kız olmamalıydım. Trev’in dediği gibi, orada olmamızın tek sebebi bendim. Eğer kilit noktası bensem, elbette planı bozmaya da gücüm yetmeliydi.

Sam’le bakıştık.

Üç deyince, dedim sadece ağzımı oynatarak ve Sam güçlükle fark edilebilir bir şekilde başını salladı.

Bir.

İki.

Damarlarımda adrenalin akıyordu. Kendimi her zamankinden daha güçlü hissettim.

Üç.

Trev’i bileğinden yakaladım ve kolunu yukarı iterek silahı başımdan uzaklaştırdım. Hazırlıksız yakalanınca dövüşemedi ve bu bana, dönüp ellerimi omzuna koyarak dizimi bacaklarının arasına geçirmem için zaman kazandırdı. Trev yere yığıldı.

Nick sıçrayıp bağlı ellerini ayaklarının altından geçirdi. Riley’nin yanındaki adamlardan birinin üzerine atıldı. Yere düşüp boğuştular.

Riley bana doğru bir hamle yaptı ama ben yana kaçtım, küreği kapıp bir sopa gibi salladım. Riley ve ben, bir ileri bir geri gidip geldik, sonra küreği savurdum. Riley eğildi.

Bir silah patladı. Diğer ajan karnını tutarak geriye doğru sendeledi. Sam, Riley’yi hedef almadan önce, şöyle bir durup atışı yerini bulmuş mu diye baktı. Tetiği çekti ama silah ateş etmedi; ya sıkışmıştı ya da şarjörü boştu. Sam onu bir kenara attı.

Trev ayağa kalkarken, küreği daha sıkı tuttum. Ben ve Sam, Trev ve Riley’ye karşıydık ve Trev’i yenebileceğimden emin değildim. Tek umudum kürekti. Ayaklarımı yere hafifçe bastım; ihtiyacım olan tek itici

güç, Trev'in ihanetine duyduğum öfkeydi. O uğursuz yüzüne küreği indirecek ve bundan vicdan azabı duymayacaktım.

"Özür dilerim," dedi.

Gözümün ucuyla, Riley'nin ceketinin iç cebinden bir şey çıkardığını gördüm. Onun bir tabanca olduğunu fark ettiğimdeyse çok geçti. Sam'i hedef alıp ateş etti.

"Hayır!"

Tabanca *pat pat* etti ve iki küçük ok Sam'i göğsünden vurdu. Sam önce onlara, sonra bana baktı. Gözleri donuk ve odağını kaybetmiş hâlde dizleri üzerine düşerken, küreği bir yana attım -*onun yanında olmalıydım.* Nick yoluma çıkıp beni diğer tarafa savurdu. Trev düşen adamlardan birinin silahını çaldı.

"Sam!" diye tiz bir çığlık attım. Riley yeniden ateş etti, küçük bir ok yanımdaki ağaca isabet etti.

Nick ceketimin yakasına yapışıp beni ormanlık tarafa doğru çekti. "Vaktimiz yok!"

Geriye sendeledim, Sam'in parmağıyla sol tarafımdaki bir şeyi işaret ederek bana son bir mesaj vermeye çalıştığını gördüm.

Defter ve kayıt dosyaları; Riley'nin adamı onları bırakmıştı.

Nick'ten kendimi kurtardım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı.

"Bunları bırakamayız." Başka bir ok vızıldayarak yanımdan geçerken kanıtları aldım. Riley haykırdı. Bir tabanca patladı. Nick beni önüne çekip kurşundan uzaklaştırdı. Öne doğru sendeledi; gömleğinin kolundan, endişe verici bir hızla kan sızıyordu.

"Aman Tanrım," dedim.

"Koş."

Ağaçları yararak koşmaya başladık. Gök âdeta deliniyordu. Çamurda kaydım, sonra dengemi yeniden buldum ve nereye gittiğimi bilmesem de, *gitmek istemesem de,* koşmaya devam ettim.

Sam'i geride bırakmıştık. Kendini savunamazdı bile. Ona ne isterlerse yapabilirlerdi. Hatıralarını yeniden silerlerdi ve benim kim olduğumla, kendisinin kim olduğuyla, aramızda ne geçtiğiyle ilgili en ufak bir fikri kalmazdı.

Saçım dallara takıldı. Eğrelti otları bacaklarımı kamçıladı. Nick yanımda koşuyor ama hızı gitgide düşüyordu. "İyi misin?" diye sordum.

“Evet.” Ama sesi iyiymiş gibi gelmiyordu.

Önce bir avcı kulübesini, ardından çiftliğin büyük tekerlekleri paslanmış, terk edilmiş yük arabasını geçtik. Sulara girip bir dereyi geçtik. Sonunda, önümüzdeki ağaçlar seyreldi ve toprak bir yol gördük. Yolun karşısındaki tarlada, tehlikeli bir şekilde sola eğik duran, terk edilmiş bir ahır vardı.

Nick beni oraya itti. “Sen ne yapacaksın?” diye sordum, “Sahte bir iz bırakacağım.”

Etraftaki çalılara kasten kan damlata damlata diğer yöne koştu.

Yolda bir engel olup olmadığını kontrol ettikten sonra, çıkardığımız belgeleri göğsüme bastırarak karşıya koşmaya başladım. Yağmura rağmen, kahverengi tarla otları ayağımın altında çıtırdıyordu. Ahıra vardığımda, boş bir pencereden içeri kafamı uzattım, içerisi karanlıktı, ıslak toprak ve çürüyen tahta kokuyordu. Ne yapacağımdan emin olamayıp Nick için kaygılanırken olduğum yerde dönüp durdum.

Bir dakika sonra, elinde bir çam dalıyla Nick yeniden göründü ve ayak izlerimizi temizlemek için dalla yeri süpürerek yoldan hızla karşıya geçti. Kapıyı zorlayıp içeri girdim, Nick de arkamdan geldi.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

Etrafa bakındı. Ahırın samandan çatısı çökmüştü ve eskimiş tahtalar çatı kirişlerinden aşağı sarkıyordu. Arka köşede birkaç boş bölme duruyordu. Tam karşımızda bir yem odası vardı ama çöken çatı girişini kapatıyordu.

Nick, “Buraya,” deyip ahırın ortasına doğru temkinli adımlar attı. Bir dizinin üzerine çökerek döşeme tahtalarını çıkarınca, ahırın iskeleti ve altındaki toprak ortaya çıktı. Çiviler eskimiş ve paslanmış olduğu için tahtalar kolayca çıkıyordu.

“Gir.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ya ahır çökerse de altında kalırsak?”

“Ya Riley bizi bulursa?”

Dışardaki yoldan bağırtılar geliyordu. Biri, “Ahırı kontrol edin!” diye haykırdı.

Nick sesini alçalttı. “Gir şu lanet çukura.”

Zar zor içeri girdim, Nick ise, çam dalını ortamıza tıkıştırdıktan sonra yanıma sıkıştı. Döşeme tahtalarını geri çekip tekrar yerlerine yerleştirdi.

Kalbim hızlandı. Nefesimi kontrol edemiyordum. Saklanma yerimiz karanlık ve ıslaktı, kendimi diri diri gömülmüş gibi hissediyordum.

Nick'e yer açmak için yan tarafımı döndüm çünkü yaralıydı ve neredeyse üst üste duruyorduk. Dışarıdaki sesler etrafımızı sardı. Vücudumun titreyişini durdurmak için kafamı toprağa koydum.

Üstümüzdeki zemin çatırdıyordu.

"Şurayı kontrol edin," dedi Riley.

Başka birtakım ayaklar ahırın zeminini çiğnemeye başladı. Molozların hışırdaması, tahtaların çatırdaması duyuluyordu. Başka bir adam, "Burada bir şey yok," dedi. Trev değildi. Riley'ye daha şimdiden destek mi gelmişti?

Bir cep telefonu çaldı. Riley telefonu açtı, durdu ve ardından, "Geri dönüyoruz. Trev ağaçlık alanda kan izleri bulmuş," dedi ortağına.

Geri çekilirlerken, çatlaklardan üzerimize toz toprak yağdı.

Nick yanımda hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Birkaç adım gerimizde bir şey kıpırdandı. Çığlığımı tutup korkudan büzüldüm. *Sadece bir fare*, dedim kendi kendime. *Korkacak bir şey değil.*

Yeniden düzenli nefes almaya başlayana kadar on dakika geçmiş olmalıydı. Nick'i dürtmeden önce bir on dakika daha bekledim.

"Galiba gittiler," dedim. Cevap vermeyince, dirseğime dayanıp kalktım. "Nick?" Gözleri kapalıydı ve normalden daha soğuktu. "Nick. Uyan." Hüsran gözyaşları gözlerimi acıttı. "Nick!"

Hiçliğin ortasında, bir ahırın altında gömülü hâldeydim. Nick'in bilinci kapalıydı. Şube, Sam'i ve Cas'i almıştı. Trev hainlik etmişti. Riley dışarıda bir yerde, hâlâ arayıştaydı. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Nick'i buradan dışarı taşımam pek olası değildi.

Bulsunlar bizi, diye düşündüm. *Pes ediyorum. Bunu daha fazla yapamayacağım.*

Bizi bir arada tutan, yerine getirdiğimiz emirleri söyleyen Sam'di çünkü o, ne yapacağını, ne zaman yapacağını biliyordu. Oysa komutan benmişim. O rolü hak etmiyordum.

Atan kalbinin sesini duymak için dua ederek kulağımı Nick'in göğsüne dayadım. Çok az duyabildim ve olması gerektiğinden daha yavaş atıyordu. Böyle bir durumda ne yapmam gerekirdi? Onu sıcak mı tutmalıydım?

Elleri hâlâ bağlıydı bu yüzden kablo bağını çözmeye çalışmakla işe koyuldum ama başarılı olamadım. Vazgeçtim, gövdesine sarılıp ona vücut ısımı verebilmek için onu kendime çektim. Bunu yaparken, elim cebindeki sert bir şeye çarptı.

Elimi sokup kontörlü bir cep telefonu çıkardım. Rahat bir nefes aldım. Telefon Trev'de sanmıştım. Belki de Nick, Trev'in Şube'nin tarafında olduğunu fark etmiş ve telefonu O görmeden çalmıştı.

Telefonun kapağını açtım ve bir arama yapabilecek kadar şarjı olduğunu gördüm. Tek eksiğim, arayacak *biriydi*.

Hiç arkadaşım yoktu, hem olsaydı bile, evden birkaç eyalet uzaktaydım. Ve babam...

Babam.

Onun kızı değildim ve benimle hiçbir bağı yoktu ama evden giderken beni bulacağına dair söz vermişti ve ona inanmak istiyordum. Onun bunca yıldır tanıdığım kişi olmasını istiyordum.

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Cep numarasını tuşlayıp arama tuşuna bastım.

OTUZ İKİ

Babam cep telefonunu üçüncü çalışında açtı.

“Baba?” dedim.

Telaşla nefes verdi. “Bu numarada kal. Seni hemen geri arayacağım.”

Telefon kapandı. Telefona öylece bakıp düşünmeye başladım; beni tuzağa düşüreceğini, Connor’ı arayıp beni bulduğunu söylemek için telefonu kapadığını...

Telefon çaldı. Arayan kişi ekranda, THORTON GAS & GO. olarak çıktı.

“Alo?” dedim.

Babam, “Hattım güvenli değil,” diye açıkladı. “Oradan aramanın güvenli olduğunu düşünme.”

Telefona daha sıkı yapıştım.

“Rehberde olan bir numara mı kullanıyorsun?” diye sordu. “Cep telefonu mu? Sam yanında mı?”

“Sam’i aldılar. Ve Cas’i de. Nick de vuruldu ve o... Bilmiyorum. Bana yanıt vermiyor.”

Kafamı Nick’in göğsüne yasladım; bir kulağımla babamı, diğeriyle Nick’in kalbinin atışını dinliyordum.

“Peki... Sura’yı buldunuz mu?”

Babamın sesinde belli belirsiz bir umut sezdim. Tişörtümde hâlâ Sura’nın kanının lekeleri vardı. Onun ölü gözleri, gözümün önüne geldi ve ne olduğunu babama söyleyecek ne cesareti ne de enerjiyi bulabildim.

Belki de duraksamamdan anlamıştı zaten çünkü ben daha uydurma bir cevap bulamadan, hızlı hızlı konuştu. “Böyle öğrenmeni hiç istemezdim.”

“Baba,” diye başladım, sonra sustum. O benim babam değildi artık.

“Seni incitmek istemezdim.”

Ama yaptın, demek istedim. *Hem sen hem de Trev.*

Gururumu bir nebze toplayıp ses tonumu sertleştirdim. “Bunu daha sonra konuşabiliriz. Şu anda Nick’in, yardımına ihtiyacı var.”

“Michigan’da mısınız?”

“Evet,” dedim bir an duraksadıktan sonra. İhanet edecekse, etsin. Bu riski almalıydım. “Evi bulduk. *Benim* evimi. Onun arkasındaki ormanlık

alanda, yolun karşısındayız. Bir ahırda."

"Oraya varmam biraz zaman alacak Taburcu olur olmaz, dosdoğru Pennsylvania'daki eve gittim ve ev polis kaynıyordu."

İç çektim. "Ah, evet. Sam yanlışlıkla bir polis memurunu bayılttı." Babam ofladı. "Tam Sam'in yapacağı bir iş."

"Ne kadar zaman sonra burada olabilirsin?"

"Birkaç saat. Muhtemelen, altı."

Altı saat mi? Nick'in O kadar vakti olmayabilirdi. Ve ben artık O delikte oturmaya dayanamıyordum. Oraya girer girmez kapalı yer korkusu basmıştı ve orada durdukça daha da beter olacaktı.

"Acele et, lütfen."

"Edeceğim. Söz veriyorum. Bir yere ayrılma.

Nick'e baktım. "Merak etme. Bir yere gitmiyorum."

***

Cep telefonunun saatine baktım ve babamla konuşmamızın bitişinden itibaren kırk beş dakika bekledim. O an güvende değilsem, zaten hiç olamayacağımı anladım, bu yüzden risk alabilirdim. Ayrıca tuvalete gitmem gerekiyordu.

Döşeme tahtalarını kaldırmak için birkaç kez denemem gerekti ama kaldırınca, boğuluyormuşum gibi delikten dışarı fırlayıp, ciğerlerim nefese hasret kalmış gibi temiz havayı içime geçtim. Dışarı tırmanmadan önce bir kez daha Nick'i kontrol ettim. Uyanmamıştı ama hâlâ normal bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Ahırın arkasındaki tuvalete gidip sonra aceleyle tekrar içeri girdim. Yerde, çukurun yanında oturup Nick'i dürttüm. Yeniden sessiz kalmadan önce bir şeyler mırıldandı. Bir süre başında nöbet tuttum. Telefon saatin öğleden sonra dörde geldiğini gösterdiğinde, ahırın ön tarafındaki camı kırılmış pencerelerden birine gittim. Fırtına sonunda dinmiş, toprağı çamur içinde bırakmıştı. Daha sonra Sam'e söyleyebilmek için renklere isim vermek önemliymiş gibi, etrafımdaki şeyleri kafamda resmettim. Ama ya bunu yapamazsam? Ya onu bir daha göremezsem?

Bu düşünce midemin bulanmasına neden oldu.

Tekerleklerin çakıl taşları üzerinde yavaş yavaş ilerleyişini duyduğumda, pencereden çekilip dış kaplamadaki bir boşluktan dışarıyı gözetledim. Babamın cep telefonunu aramayı düşündüm ama sonra uyarısını hatırlayıp telefonu cebime attım. Onun yerine bekledim. Arabayı

şarampole park edip motorunu kapadı. Yalnız olduğunu görünce içim rahatladı, gerçi hâlâ Riley’nin bir ağacın arkasından öne atılmasını bekliyordum.

Babam tarlayı boydan boya aksayarak geçti. Laboratuvardaki O günü, Sam onu vurduğu zaman yaşadığım korkuyu hatırlayınca, irkildim.

Babam, “Anna?” diye seslendi.

Kafamı camdan dışarı çıkardım. “Buradayım.”

İçeri girdiği zaman, etrafımızı huzursuz edici bir tatsızlık sardı. Aile üyelerinin birbirine sarılması gereken bir zaman varsa, bu öyle bir zamandı. Ama babam, babam değildi ve doğrusu, hiçbir zaman kucaklaşmalar konusunda iyi olmamıştık.

Bacağına işaret ettim. “Nasıl oldu?”

“Göründüğü kadar kötü değildi. Sen iyi misin?”

Kafamı dolduran her şeyi söyleme isteğiyle omzumu, omuz silker gibi hafifçe kaldırdım. Canım acıyordu, kalbim kırıktı, üzgündüm, korkmuştum. Ama babamın bunları ben söylemen bilmesini istiyordum. Onun beni, babaların yapması gerektiği gibi, okuyabilmesini istiyordum. Şimdiye kadar duyduğum tüm hikâyeleri yalanlamasını, her şeyi yoluna koymasını.

Ama yapmadı.

“Nick nerede?” diye sordu.

Gururu bir yana bıraktım. “İşte orada.”

Nick onu son kontrol ettiğimden beri yerinden kımıldamıştı. Bu iyiye işaret gibi geldi.

Babam işe koyuldu çünkü yapmayı iyi bildiği şey buydu -çalışmak, bir şeyleri tamir etmek. Çukura girip parmaklarını Nick’in boynuna bastırdı. “Nabzı hâlâ iyi ama yavaş. Sen de buraya inebilir misin? Onu çıkarabilmemiz için bacaklarından tutar mısın? Ben ne kadar ağırlık taşıyabilirim, bilmiyorum.”

Babamın söylediğini yapıp çukura, Nick’in bacaklarına yakın bir yere indim. Onu dizlerinin altından tuttum, babam üçe kadar saydı ve kaldırdık.

Babam acıyla dişlerini sıktı. Nick’i kendimiz de çukurdan çıkabilelim diye yana doğru yere yatırdık.

Nick’i taşıyarak dışarıya çıkmak ve tarlayı geçip arabaya gitmek, tam on dakikamızı aldı. Babam taşımak zorunda kalmasın diye mümkün olduğunca çok ağırlık yüklenmeye çalıştım ama Nick’in ancak yarısı kadardım.

Arabaya geldiğimiz zaman babam, “Sen kapıyı açarsan, ben Nick’i idare ederim,” dedi.

Kapı kolunu kaldırdım ama elim kaydı ve tırnağım ortasından kırıldı. Lanet okuyup yeniden denedim; ellerim bir işe yaramıyordu. En sonunda, Nick’i arka koltuğa almayı başardık.

Babam direksiyonun başına geçip rahatladığında, “Dosyalar,” dedim. “Onları almayı unuttum. İçlerinde programla, Şubeyle ilgili bilgiler var. Elimizdeki tek koz bu.”

“Çabuk ol,” dedi ve arabayı çalıştırdı.

Ahıra koştum, çukura indim ve belgeler karşıma çıktı. Geri döndüğümde, babam bir saniye bile oyalanmadı. Ben daha kapıyı kapamadan arabayı sürmeye başladı.

Yağmur su birikintileri oluşturmuş, yoldaki çukurları gizliyordu. Bunlardan birine denk geldiğimizde Nick arkada inledi. Başka bir tanesine girdiğimizde, koltuğumda sıçradım ve az daha Nick’in üzerine düşüyordum.

Nick’le hiçbir zaman iyi anlaşamamıştık belki ama ona borçluydum. Benim için kendini kurşunun önüne atmıştı.

“Nick? Beni duyabiliyor musun?” Parmakları benimkileri kavradı ve umuda bir oh çektim.

Bir süre gittikten sonra, babam bir eczanede durup Nick’e pansuman yapmak için gereken malzemeleri aldı. Yaklaşık otuz dakika sonra, sapa bir yerde bir motel bulduk ve babam, Şube işlemi takip edemesin diye ödemeyi nakit yaparak bir oda tuttu.

Biz Nick’i içeri sokuncaya kadar, gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı. Onu yatağa yatırdık, babam dikkatle kanlı kıyafetlerini sıyırdı.

Bunu daha önce yapmış gibi bir profesyonelin el çabukluğuyla çalışıyordu. Belki de yapmıştı.

Babam satın aldığı ispirtoyu ve seyahat dikiş takımını kullanarak, sadece derin bir sıyrık olduğu ortaya çıkan yarayı dikmeyi başardı.

Sandalyede oturmuş, ellerimi kucağımda kavuşturmuş, bir şey, bir haber bekliyor, Sam’in nerede olduğunu, iyi olup olmadığını merak ediyordum. Huzursuzlanıyordum. Vakit kaybediyorduk. Riley ve Connor her an Sam’in hatıralarını silebilirdi ve başarmış olduğumuz hiçbir şeyin bir önemi kalmazdı.

Babam işini bitirince ellerini yıkadı, tıbbi malzemelerle birlikte aldığı bir şişe sudan bir yudum alıp eline bir pipet aldı, “iyileşecektir, sanırım. Büyük bir hasara rastlamadım. Sadece çok kan kaybetti, ayrıca çok da yorgun. Sanırım susuz da kalmış.”

“Bunu neden yapıyorsun?” Son bir saattir, acaba onu aramak bir hata mıydı diye düşünerek bu soruyu kafamda döndürüp durmuştum. Hâlâ Riley’nin kapıları kırıp içeri damlasını bekliyordum.

Babam pipeti kaldırıp ağzına soktu. “Uzun zaman önce yapmış olmam gereken şeyi yapıyorum.” Pencereye gitti, kalın, turuncu perdeyi açtı, otoparkı kontrol etti. “Bu çocukların projesini üstlenmeyi kabul ettim çünkü kötü bir durumdaydım. Annen ve ben... Kendini düzeltti. “Yani, Sura ve ben... bir süre önce boşanmıştık ama O hâlâ hayatımın büyük bir parçasını oluşturuyordu ve yine kavga ediyorduk... Neyse, her şeyden olabildiğince uzaklaşmak istedim. Çiftlik evindeki projeyi duydum ve ne gibi şeyler getireceğini bilmeden onu üstlenmeyi kabul ettim.”

Elini ağaran saçlarına götürüp düzeltti. “Sonra sen geldin...” Başını iki yana sallayınca saçı yeniden bozuldu. “İşte O noktada çıkmaza girdim. Hiçbir zaman öğrenebileceğini sanmıyordum. En azından bu şekilde.”

“Riley benim de değiştirilmiş olduğumu söyledi. Bu doğru mu?” Babam bunu başıyla onaylayarak bana acı acı baktı. “Tedavileri ne zaman görüyordum?”

“İlaçları ayda iki kere, yiyeceğinle alıyordun.” Bana öylece bakıp bu bilgiyi idrak etmemi bekledi.

“Limonata.” Bana ilaçları limonatamın içinde veriyordu; sahip olduğumuz tek gelenek. Sam ve diğerleri laboratuvardan ayrıldığımızdan beri yoksunluk çekiyorlardı. Benim de baş ağrılarım olmuştu ve stresten olduğunu düşünmüştüm.

Babam devam etti. “Senin geçirdiğin değişimler en düşük seviyedeydi. Senin yapında ve yaşındaki ortalama bir kızdan daha güçlü olduğunu sanıyorum. Ama daha çok, çocuklarla aranda benim bile anlamadığım bir şekilde, bir bağ var. Ve seni kati surette dinlerler.”

“Peki ya Trev? O da aynı şekilde mi değiştirilmişti? Onun üzerinde etkim var mı?”

“Neden soruyorsun?”

Trev’in bize ihanet ettiğini anlattım. Haberler onu da beni şaşırttığı kadar şaşırttı.

“Vay canına. Hiç haberim yoktu. Trev’in tedavisi farklıydı, evet. Onun seninle ve diğerleriyle nasıl bir etkileşim içinde olduğunu görmek için, onda farklı bir ilaç deniyorlar sanıyordum. Şube için çalıştığı asla aklıma gelmezdi.”

“Ama bu çok şeyi açıklıyor. Onun, aksini yapmak daha mantıklı olduğu zaman, beni dinlediğini hiç hatırlamıyorum. Şube onun benim kontrolüm altında olmasını istemezdi.” Avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. “Çocukları laboratuvardan neden alıyorlardı ki?”

“Onları başka bir tesise alıp seni çiftlik evinde bırakarak, eyaletler arası bağı test edeceklerdi. Connor programın sınırlarını zorlamak istiyordu, ki sonra...”

“Onu satabilsin.”

Babam iç geçirdi. “Ben bütün bunlara dâhil olmamaya çalışıyordum. Sadece bilimi severim. Ya da en azından severdim.” Pipetini, işaret ve orta parmakları arasında sıkıca tuttu. “Onun ne yaptığını biliyordum, bu arada.”

Kafamı kaldırıp baktım. “Ne?

“Sam. Kaçmaya çalıştığını biliyordum. Pipetler. Biliyordum.” Burun kemiğini ovdu. “Onca yıl onları orada tuttum ve acaba onları salıvermek ve senin gitmene izin vermek nasıl olurdu diye düşünmediğim tek bir gün bile olmadı.

“Yaptığım şeyi kabul etmek bile uzun zamanımı aldı. Sam’in ve diğerlerinin fazla bir şey hatırlamamaları işleri kolaylaştırıyordu. Ve senin de faydan oluyordu. Sen aklımı başka şeylerden uzaklaştırıyordun. Yukarı çıktığımda, sen orada beni bekliyor oluyordun ve bir saniyeliğine, laboratuvardaki çocukları unutuyordum.” Babam odanın diğer köşesindeki sandalyeye yayılıp dirseklerini sandalyenin kolçaklarına dayadı. “Hepinize borçluyum. Olanları telafi edebilmemin bir yolu olmasını isterdim. Gerçekten isterdim.”

“Onları geri almak zorundayız,” dedim. “Sam’i ve Cas’i.” Babam başını iki yana salladı. “Nasıl yapabiliriz bilmiyorum, Anna. Üzgünüm. Şube hafızalarını temizlemeye çalışacaktır ve Sam’e gelince...” Başını iki yana salladı.

“Ne?”

“Onun sınırlarını zaten zorlamış durumdalar. Diğerlerinden daha fazla kez hatıraları değiştirildi. Daha laboratuvardayken bile hatıra geri dönüşleri yaşıyordu. Ama bunu kaydetmiyordum. Öğrenirlerse ona yapacaklarından

endişeleniyordum. Bastırıcı ilaçlar olmadan bu hayallerin daha kötüye gideceğinden şüpheleniyorum...” Her yanım buz kesti.

Babam yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı ki, “Kötüleştiler, değil mi?” diye sordu.

“Hafızasını yeniden silmeye kalkarlarsa ne olur?”

Babam cevabın ne olduğunu bilmiyormuş ama iyi bir cevap olamazmış gibi, başını iki yana salladı. “En iyisi bizim bulaşmamamız. Özgürsün. Nick özgür. Bu sizin için umut ettiğimden bile fazlası.” Ayağa kalktım. “Ona ne olacak, söyle bana, baba. Bana söylemek zorundasın.”

“Bu yalnızca bir teori,” dedi hızlı hızlı. Pipeti yeniden ağzına götürdü, durdu, sonra konuştu. “Kuvvetten düşebilir. İşe yaramaz hale gelebilir. Kontrol edilemez. Dengesiz. Bilmiyorum. Bir sürü sonucu olabilir.”

Derin bir nefes alıp göz kapaklarımı zorlayan yaşları tutmaya çalıştım. “Onu bırakıp gidemem.”

“Yapabileceğimiz bir şey yok.”

Pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran deftere ve dosyalara baktım. Sam onları almamda ısrar etmişti çünkü önemli olduklarını biliyordu. Elimdeki tek pazarlık kozu buydu. “Belki de bir şey vardır.”

Saat gece ikiyi biraz geçmişti ki Nick inleyerek uyandı. Son bir saattir televizyon seyrediyor ve hâlâ nefes aldığından emin olmak için on dakikada bir uyanarak kestiriyordum.

Acıdan dişlerini sıkarak oturur pozisyona geçti. “Sam?” diye mırıldandı.

“Selam,” dedim yanına gidip. “Dikkatli ol.”

Yarı karanlıkta beni fark edince gerildi. “Anna.”

“Evet, buradayım. Ve sen vuruldun. Bu yüzden yeniden uzanman gerek.”

Homurdandı. “Muhtemelen ilk defa olmuyordur.”

“Biraz su ister misin?”

“Ağrı kesici.”

O da vardı. Plastik bir bardağa musluktan su doldurup yeni şişeden iki tane hap çıkardım. Bunları uzatıp televizyonun yanıp sönen ışığında, iyi *olmadığına* dair bir işaret var mı diye bakarak onu izledim, iyi görünüyordu ama bu iyi olduğu anlamına gelmezdi.

Ağrı kesicileri ağzına atıp bir bardak suyu bitirdi. Odaya göz attı. “Neredeyiz?”

“Traverse City yakınlarında bir motelde.”

“O kim?” Başıyla yan yatakta babamın oluşturduğu şişkinliği işaret etti. Ona söylediğimde, sesini alçaltıp ters ters konuştu: “Ne işi var burada?”

“Onu ben aradım. Sen bayılmıştın ve ne yapacağımı bilemedim. Bana fazla seçenek bırakmamıştın.”

“Şimdi bizim tarafımızda mı?”

Omuz silktim. “Doğrusunu istersen, bilmiyorum. Öyle galiba.”

“Sam’den haber var mı?”

Babamın geri dönüşler, yeni bir hafıza silinmesinin sonuçları hakkında söylediklerini anlatmayı düşündüm ama bu yalnızca Nick’in öfkesini daha da körükleyecekti. “Henüz haber yok. Babama kalırsa, onu bir daha göremeyecekmişiz.”

Nick başını eğdi. Televizyon reklamlara geçti. “Onu orada bırakamayız.”

“Biliyorum.”

“O hep beni kolladı.”

Kendi ailenden daha çok, diye geçti aklımdan. Sam hepimize göz kulak oluyordu.

Ve bizim onu kurtarmaya gitmemizle ilgili ne söyleyeceğini biliyordum: Yapmayın. Şube’den ve Connor’dan olabildiğince uzaklaşın. Eğer peşinizden gelmeye kalkarlarsa, kanıtları onlara karşı kullanın.

Ama ona sırtımı dönüp gidemezdim. Kendi çıkarları için kullanabilsinler diye, Connor’ın onun hafızasını yeniden silerek onu mahvetmesine izin veremezdim. Birkaç saatliğine bile olsa Sam’den ayrı kalmak beni paramparça ediyormuş gibi, içim inkâr edilemez bir şekilde acıyordu. Motel odasında bir saniye daha oturmak istemiyordum.

Nick aklımdan geçenleri sezmiş gibi gözümün içine baktı. Televizyonun ışıltısı, parlak mavi gözlerini daha da vurguluyordu. “Sam bunun aptalca bir fikir olduğunu söylerdi. Onu kurtarmanın.”

“Ama başka ne seçeneğimiz var? Babam...” Babam adı geçince kımıldanıp yorganının altında döndü. Fısıldayarak konuştum: “Sanırım bir planım var. İşe yarar mı bilmiyorum ama bu da bir şeydir.” Nick kalktı. Yavaş ve gergin hareketlerle banyoya ilerledi. “Planın her neyse,” dedi, “beni de dâhil et.”

OTUZ ÜÇ

Şube'nin en yakın ofisi Michigan'daki Cam Marie adında bir sahil kasabasındaydı. Riley'nin, Sam'i götürdüğü yer orasıydı. Kaldırımda yürürken batıdan esen soğuk bir rüzgâr saçımı yüzüme savurdu, yaya geçidi sinyali arkamızdan ötüyordu.

Yanımda yürüyen Nick'in suratı asılmıştı. Omuzları gergin, elleri ceketinin ceplerine gizlenmişti. O sabah, bir fincan kahve ve simit yerken, "Bu çılgınlık, biliyorsun, değil mi?" demişti.

Ben de, "Evet, çılgınlığın yeni bir türü. Ama kaybedecek neyimiz var?" diye karşılık vermiştim.

"Yani..." Soğanlı, sarımsaklı simidinden bir ısırık alıp, "Başlarımız. Özgürlüğümüz. Ya da daha yaratıcı bir şey, parmaklarımız gibi..." diye devam etmişti.

"Tamam. Anladım."

Ama şimdi oradaydık ve ben geri dönmeyecektim. Babam bize zarar gelmeyeceğinden gayet emindi. Birilerinin bizi tehdit etme ihtimaline karşı önlemlerimizi almıştık ama Connor bize zarar vermeyi yeterince isterse bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Şube binasının önünde sahte bir tabela vardı. Kalın, altın rengi harflerle yazılmış MESSHAR VE MİLLER ORTAKLIĞI yazısı okunuyordu. Yuvarlak bir masa başındaki kızıl saçlı bir kız bizi selamladı. Arkasındaki uzun pencerelerden, kabarıp köpüren dalgalarıyla Michigan Gölünün geniş bir manzarası görünüyordu. Sol tarafında bir merdiven yukarı çıkıyordu; manzarayı kapatmamak için tırabzanları camdan yapılmıştı. Sağ tarafımızdaki duvarda bir asansör kapısı vardı.

"Günaydın, Arthur."

Nick ellerini cebinden çıkarıp belaya dair ilk işarette silahını çekmek ister gibi parmaklarını esnetti.

"Buraya Connor'ı görmeye geldik," dedi babam.

Kadın başını sallayıp kontrol panelinde bir tuşa bastı. "Aşağıda bekleniyorsunuz. "

Babam, “Teşekkürler, Marshie,” dedi. Bizi merdivenin altındaki bir kapıya yönlendirdi.

Nick öne eğildi. “Aşağıda bekleniyorsunuz mu?” diye tekrarladı. “Bu rahatlatıcı oldu.”

Kapı yerin altına inen bir merdivene açıldı. Sam’in beş yıl önce çaldığı bütün bilgilerin içinde olduğu elimdeki büyük boy dosyayı daha sıkı tuttum. Omuriliğimden yukarı huzursuz bir ürperti tırmandı. Zaten çok iyi hissettiğim söylenemezdi ve Nick’in yorumu işi daha da zorlaştırmıştı.

İçeri dalıp özgürlüğümüz karşılığında birtakım kâğıtlar verme fikri fazla kolay gibi görünüyordu ama başka ne seçeneğimiz vardı, bilmiyordum. Sam’i ve Cas’i dışarı çıkarmak zorundaydım. Özellikle Sam’i, onlar onu mahvetmeden önce.

Ayakkabılarımızın tabanları basamaklardaki metal döşemelere vurdukça ayak seslerimiz merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Döne döne dört kat indikten sonra babam, üzerinde B5 yazan kapıda durdu.

Bir eli kapı kolunda, bize döndü, alnına yayılan kırışıklıklar derinleşmişti. “Konuşmayı bana bırakın. Tamam mı?”

Nick söylendi. Ben başımı salladım. Babam kapıyı itti. Kulağında bir kulaklık takılı bir adamın maun ağacından bir masanın başında oturduğu küçük bir bekleme salonuna girdik.

“Arthur,” dedi gülümseyerek “Seni görmek ne hoş.”

Babam olduğu yerde kıpırdandı. “Evet, seni de, Logan. Connor burada mı?”

“Birazdan dışarı gelecek.”

“Biz içeri giremez miyiz?” diye sordu babam ve Logan başını iki yana salladı.

Böylece beklemeye başladık. Nick parmaklarını teker teker çekip elindeki eklemleri kütürdetti. Ben volta atmamak için kendimi zor tutuyordum. Ve tam kendime daha fazla engel olamayacağımı düşündüğüm sırada, Logan’ın arkasındaki kapı ardına kadar açıldı ve odaya beş adam girdi.

Nick, “Tam zamanında,” diye mırıldanıp bir ayağıyla kendini yaslandığı duvardan öne doğru itti.

Babam, Nick’in göğsüne elini koyup onu durdurdu. “Connor bizi görmeye hazır mı?” diye sordu ajanlara.

Öndeki çenesinden kulağına kadar uzanan bir yara izi olan adam gülümsedi. “Hazır.” Bir silah çıkarıp babamı sakinleştirici okla vurdu. Nick beni iterek önüme geçip de yumruklar savurmaya başlayıncaya kadar, olup bitene ayak uyduracak fazla zamanım olmamıştı.

Yazı masasının arkasına bir kurşun uçtu. Yüzü yaralı adam yere yığıldı ama atlatılacak dört adam daha vardı. Nick bir sonraki ajana doğru bir hamle yaptı ama uzun boylu, sarışın bir adam arkadan gelip onu karnının yanından yumrukladı. Başka bir yumruk, Nick’in suratına indi. Gözleri kaydı, yere yuvarlandı.

“Durun!” diye bağırdım. “Lütfen, buraya yalnızca...”

Alnıma sert ve ağır bir şey çarpıp sözümü kesti ve göz kapaklarım ışığa kapandı.

***

İlk hissettiğim başımdaki ağrı oldu. Ardından mide bulantısı geldi. Acıyla yüzümü buruşturup gözlerimi açmaktan kaçındım. En çok acıyan yere dokunup da alnımdaki şişliği hissedince inledim.

Her şeyi hızla hatırlayınca gözlerimi birden açtım. İçinde bir kapı ile bir yatak olan, kare şeklinde, penceresiz bir odadaydım. Yatağın yanı başındaki komodinin üzerinde hiç dokunulmamış bir bardak su duruyordu. Riley karşımda bir sandalyede oturuyordu.

“Uyandın,” dedi. “Nihayet.”

Sesini duymak kafamın zonklamasına neden oldu ve yeniden iki büklüm olmamak için savaştım.

“Neden?..” diye başladım ama Riley sözümü kesti.

“Acil bir durumda belgeleri medyaya verecek bir ayarlama yaptınız mı?”

Ellerimi kepenk gibi gözlerime kapayıp parlak floresan ışığının gözüme girmesini engellemeye çalıştım.

“Anna, son kez soruyorum: Acil bir duruma karşı belgelerin sızdırılmasını ayarladınız mı?”

“Evet,” diye mırıldandım.

“Planın detayları neler?”

“O nerede?”

“Efendim?”

Gözlerimi kıstım. “Sam nerede? Diğerleri neredeler?”

Riley saçını düzeltip önlerini yatıştırdı. “Bir hücrede. Ait oldukları yerde.”

“Beni onlara götürünceye kadar sana bir şey anlatmayacağım.”

Bacak bacak üstüne attı. “Bu oldukça talihsiz bir durum çünkü sen medyaya sızdırılma planının ayrıntılarını anlatıncaya kadar seni bir yere götürmeyeceğim.”

Dilini anladığımdan emin değilmiş gibi yavaş, uzatılmış hecelerle konuşuyordu.

Göğsüm öfkeyle kabardı. “Eh, bu gayet talihsiz bir durum,” diye karşılık verdim, “Çünkü beni çocuklara götürünceye kadar sana bir şey anlatmayacağım.”

Ofladı. “Pekâlâ. Bu durumda sanırım hafızalarınızı sileceğiz ve Arthur’un detayları ağzından kaçıracağını umacağız.” Ayağa kalktı.

Babam. Buraya bana yardım etmeye gelmiş ve kendini riske atmıştı. Cevaplara ulaşmak için ona işkence ederler miydi? Evet, ederlerdi.

“Bekle.”

Sam kanalına geç, diye geçirdim içimden. O *olsa ne yapardı?*

“Evet?” Beklerken Riley’nin kaşlarının çizgisi alnından yukarı doğru kavis çiziyordu.

Oradan çıkmak zorundaydım. Diğerlerini bulmak zorundaydım. Babamı bulmak zorundaydım. Riley ve Connor’a gitmek benim fikrimdi ve hepimizi riske atmıştım. En hızlı, en güvenli çözümü bulmam gerekiyordu. Bir plana ihtiyacım vardı.

Bir kapı. Pencere yok. Komodin. Su bardağı. Bir sandalye. Tavanda bir havalandırma. Metalden yapılma yatak.

Dışarıda daha fazla nöbetçi var mıydı? Bir yerlerde bir kamera var mıydı? Odaya şöyle bir baktım. Görebildiğim kadarıyla bir kamera yoktu. Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Bütün gün bekleyemem, Bayan O’Brien.”

“Tuvalet var mı?” Yutkundum ve kafamın ortasından yayılan ağrıyı geçiştirmeye çalıştım.

“Koridorda bir tane var ve onu kullanabilirsin ancak...” Konuşurken hafifçe dönüp kapıyı işaret edince, fırsattan istifade ettim.

Sol elimin parmaklarını yatağın çarşafına doladım. Sağ elimle su bardağını kaptım. Kenarları yataktan çıkıncaya kadar çarşafı çekiştirdim. Ayağa fırladım ve Riley tabancasına davranırken çarşafı üzerine attım.

Çarşaf etrafına sarındı. Bardağı kafasına indirdim; paramparça oldu. Dirseğime kadar su aktı. Cam parmaklarımı kestiği için çarşafı ıslatan kan benimki mi, yoksa Riley'ninki mi anlayamadım.

Bacakları çarşafa dolandı. Dizi olduğunu düşündüğüm yere tekme attım ve bir şeyin çatırdadığını hissettim. Yere yığılırken ağzından bir çığlık kaçtı. Kesik derimdeki yanmayı göz ardı ederek ellerimle sandalyenin sırtını kavradım.

Dizlerinin üzerinde kalkınca sandalyeyi geriye çekip birden savurdum. Darbenin etkisiyle sandalye parçalara ayrıldı. Riley son bir hırıltı çıkardı.

Kapının arkasındaki biri, "Efendim?" diye seslendi.

Donup kaldım. *Düşün.*

"Efendim?"

Omzundaki kılıftan Riley'nin tabancasını kapıp çarşafı geri aldım. Kapının arkasında durup duvara yaslanarak kendimi hazırladım. Kapı açılınca tekme attım. Kapı nöbetçiye çarpıp geri geldi. Çabucak gidip nöbetçinin çenesine açık avcumla vurdum. Sendeledi; çarşafı boynuna dolayıp hızla çektim. Sırtüstü düştü. Dizlerimin üzerinde adamın üstüne çıktım ve silahı çene kemiğine dayadım.

"Çocukları nerede tutuyorlar?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi ama alt dudağı titriyordu.

"Ateş etmeyeceğimi mi sanıyorsun? Bu teoriyi test etmek için üçe kadar vaktin var. Bir. İki."

Yapar mıydım? Burası benim hayatımı çalmıştı ve burada çalışan herkes, Riley ve Connor kadar suçluydu. Ağırlığımı silaha verdim. Namlu kemiğe çarparak gıcırdadı.

"Son şansın," dedim. "Ü..."

"Bekle!" Alnı terden parlıyordu. Gevşedim ama çok az. "Sağa git. Sonra sola. Bir kat aşağı in. Düz git. Sağda bir laboratuvar göreceksin."

"Telsizin ya da telefonun var mı?"

Adam başını salladı. "Kemerimde."

Ayağa kalktım ama silahı olduğu yerde tutmaya devam ettim. Kemerine takılı olan her şeyi çıkardım ve üzerine basıp dümdüz ederek cihazları ancak bir plastik ve tel yığını olacak hâle getirdim.

Geri çekildim ama tabancayı adama doğru tuttum. "Kımıldama."

Koridora döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak kapadım. Adam kaçmaya çalışınca kapı kolu döndü ama kilidin dili hâlâ yerindeydi.

Tabancayı tişörtümün altına soktuktan sonra sağa sola baktım. Kafam hâlâ acıyordu. Etrafta ürkütücü bir sessizlik vardı. Ajanın bana tarif ettiği yolu izledim ve karşıma kimse çıkmadı. Hızlı ve hafif adımlarla, elim metal tırabzanda kayarak basamakları ikişer ikişer indim. Bir sonraki katın kapısına geldiğimde sessizce durup içeriyi dinledim.

Hiçbir ses yoktu.

Kapıyı yavaşça açtım. Koridor terk edilmiş görünüyordu. Hızla ilerledim ve tam bir yerde yanlış yere dönmüş olduğumu, bana yanlış yol tarif edildiğini düşünmeye başlamışken, aradığım şeyi buldum.

Pencerelerle kaplı yarım bir duvarın arkasında bir laboratuvar gördüm ve içeride çocuklar, çiftlik evinde olduğu gibi, başka bir cam duvarın arkasına kapatılmışlardı. Onlar da beni gördüler ve üçü birden art arda ön tarafa geldiler.

Sam. Bakışlarım önce onu bulup iyice inceledi. Yaralı mıydı? Hatıralarını silmişler miydi?

Kilitli olmadığını anlayınca laboratuvar kapısını ittim. Sağ tarafta üzerleri dosyalar, deney şişeleri ve tepsilerle örtülü tezgâhlar vardı. Arka duvar üzerinde sıralanmış birkaç bilgisayar monitörünün ekranında kilitlenmiş oldukları görünüyordu.

Cas ıslık çaldı. “Yüzünü gören cennetlik, Anna Banana.”

“Burada olmamalısın,” dedi Sam.

Rahat bir nefes aldım. Beni tanımıştı. Henüz hafızasını silmemişlerdi demek ki. “Sizi bırakmayacağım, çocuklar.” Odalarının yanı başındaki duvarda bir tuş takımı vardı. “Acaba şifreyi biliyor olmanız mümkün...”

Sam, “Yedi-üç-dokuz-dokuz-iki-dört-bir,” dedi.

Numaraları girdim. Tuş takımı öttü. Duvar yana ve yukarı kaydı, ardından çocuklar sırayla dışarı çıktılar. Sam beni kucaklayarak şaşırttı.

“iyi misin?” Alnımı ve orada olduğunu bildiğim kurumuş kanı inceledi.

“Asıl *sen* iyi misin? Sana ne?..”

Nick, “Lanet olsun,” diyerek sözümü kesti.

Hep birlikte kapıya döndük ve Connor’ı tam da elinde tabancayla içeri girerken gördük. Hiç tereddüt etmeden tetiği çekti. *Pat.* Bir kurşun. Tek ihtiyacı olan buydu.

Yüzüme kan sıçradı ve Sam yere yığıldı.

OTUZ DÖRT

“Oyun oynamaktan sıkıldım,” dedi Connor.

Tabancama ulaşmaya çalıştım ama bir grup ajan içeri girince vazgeçtim. Baştan aşağı üniformalıydılar, laboratuvarda ölen adamlarda ve kadınlarda gördüğüm zırhlı ceketlerin aynısından giyiyorlardı. Kalın, kurşun geçirmez yelekler gövdelerini koruyordu.

Aksayarak ve kanlar içinde içeri giren Riley, babamı da içeri itti. Ben Sam’in yanına çöküp giysimin koluyla yüzündeki kanı sildim. “Sam?” Gözleri beni bulmadan önce sağa sola kaydı. Kurşun onu omzu ile göğsü arasında bir yerden vurmuştu; tişörtünü yırtmadan neresi olduğunu söyleyemezdim. Çok kan vardı.

“Sam?” Korku gözlerimde keskin bir yanmaya sebep oldu. “Beni duyabiliyor musun?” Bir hırıltı çıkardı. Öksürdü. Bir şey söylemedi ve bu her şeyi daha da kötü yapıyordu.

Riley parmaklarını saçlarıma dolayıp beni geriye çekti. Cas yalpalayarak ona doğru gitti ama dövüşemeyecek kadar zayıftı.

Bunu biliyordum. Cas bunu biliyordu. Ve kafama dayanmış olan silah da yardımcı olmuyordu.

“Herkesin dikkatini çekmeyi başardığımıza göre,” dedi Connor, benimle yüzleşmek için yanıma geldikten sonra. Genelde yıl boyunca bronz tenli olsa da onu son gördüğümden daha solgun görünüyordu ve Sam’le laboratuvarda çatıştığından beri nasıl olduğunu merak ettim. Güçlükle nefes aldı; bu kolay kolay unutmayacağım bir zayıflıktı.

“Yanlış yapıyorsunuz,” dedim ve çabamın karşılığında saçım hızla çekildi. Çıkışımı sürdürdüm. “Yabancı ülkelerden para aldığınıza dair kanıtımız var, *insan satmak karşılığında.* Bundan artık yakanızı kurtaramazsınız. Buradan çıkamama ihtimâlimize karşı önlemimizi aldık.”

Connor özel dikim pantolonunun cebine elini attı. “Ah, öyle mi? Öyleyse, bu durumda sizi salıvermem mi gerek? Öylece çıkıp gitmenize izin mi vermeliyim?” iki hızlı adım atıp yüzünü benimkine aramızda sadece santimetreler olacak şekilde yaklaştırdı. Konuştuğu zaman keskin bir viski kokusu aldım. “Sam’e ne kadar para yatırdığımdan haberin var mı? Ve

sonra, onun kaçıp gitmesi... O milyon dolarlık, yürüyen bir proje ve onu vurmama işte *bu kadar* kaldı."

Connor'ı son gördüğümden beri bir şeyi daha değişmişti. Çekiciliğinden eser kalmamıştı. Ve belki de gerçek hâli buydu: Zalim, iktidar arsızı, acımasız.

"Yani, eğer *onu* bitirmeye bile bu kadar yaklaştıysam..." parmağını göğsüme dayayarak devam etti, "...sana olan hoşgörümün sınırlarını çoktan aştım demektir."

İlk defa Connor'dan ölesiye korktum. Belki kör edici beyazlıktaki gülüşünü yıllarca bu yüzden sergilemişti: Beni yatıştırmak, ehlileştirmek, kendisinin zararsız olduğunu bana düşündürmek için. Programı onun yönettiğini biliyordum, elbette, soğukkanlı olabileceğini biliyordum ama O etrafımdayken hiç öldürüleceğim korkusu yaşamamıştım, hatta laboratuvarda kafama silah dayadığında bile. Bu farklıydı çünkü artık üzerimizdeki kontrolünü kaybediyordu.

Babam, "Bırak onları gitsinler, Connor," diyerek kendini sakınmadan araya girdi. "Tam sekiz saat sonra, Sam'in çaldığı tüm kanıtlar, bütün büyük medya kuruluşlarına verilecek. Bunun sana ne kadar paraya mal olacağını biliyor musun? Sam'in değerinden daha fazlasına. Hükümet para yardımını kesmek zorunda kalacak, ya sonra? Sana tamamen sırt çevirmelerinin, inanılması çok güç bir şey olduğunu sanmam. Ve seni halkın gözünde günah keçisi yapmalarının da."

Connor'ın burun delikleri büyüdü. Sapsarı saçlarının bir tutamı öne düştü. "Bir saniyeliğine bile olsa, tüm bunlarda senin de payın yokmuş gibi yapma."

"Yapmıyorum. Ama artık programın bir parçası olmak da istemiyorum."

Babam, Connor'ın ve Riley'nin yanında hep çok küçük, çok önemsiz görünmüştü ama O anda, hemen hemen hiç tanışmadığım bir adamın gücünü ve bilgeliğini gördüm. Bu babayı sevdim. Bu babaya hayran kaldım. "Başlangıç olarak, Anna'yı bırak, sonra şartları konuşuruz."

Connor suratını ekşiterek parmağını şıklattı. Riley beni bırakmadan önce bir şey mırıldandı. Ben hemen Sam'in yanına koştum. Hâlâ nefes alıyordu ve gözleri hâlâ açıktı ama bakışı odağını kaybetmişti. Bayılacak gibi duruyordu. Teninin rengi solmuş, yüzündeki morluklar daha da belirgin hâle gelmişti.

Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı. Cas'e göz attım. Bir heykel gibi dimdik duruyordu, yaralı olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Ama dövüşmek zorunda kalırsak, bir şansı olup olmadığını bilmiyordum. Nick'e gelince... Durumu idare edebilirdi ama O da güçsüzdü. İşler bu raddeye gelirse, tek başıma bütün bu adamlarla dövüşemeyeceğimi biliyordum.

Connor ellerini önünde kavuşturdu. "Peki O zaman, haydi pazarlık yapalım."

"Önce şartları konuşmalıyız," dedi babam.

Connor başını yana yatırdı. "Lütfen, önden buyur."

"Onlara özgürlüklerini ver."

"Özgürlük mü?" Connor, ustaca ütülenmiş pantolonunun çizgileri keskin bir siluet oluşturarak birkaç adım attı. "Bilgiyi daha sonra sızdırmayacakları ne malum?"

"Yapmayacağız. Bizi rahat bıraktığınız sürece," dedim. "Benim başka bir fikrim var." Ellerini öne uzattı. "Eğer hafıza değişimi konusunda işbirliği yaparsanız, hepinizin gitmesine izin vereceğim."

Midem kasıldı. Sam'in hatıralarıyla oynamalarına izin veremezdim. "Hayır."

Connor bana şöyle bir baktı. "Anna." İsmimin kulağa bir iç çekiş gibi gelmesine neden oldu. "Çok aksi ve kararlı. Sana bir şey söyleyeyim: Şube için çalışmayı kabul et, bu durumda senin hafızana dokunmayacağım. Diğerleri silinecek ve bırakılacaklar." Bu bir karşı teklif değildi. Daha kötüsüydü. Sam yeni bir silinmeyi atlatabilse bile, gitmesine nasıl izin verirdim? İzini kaybettirecekti çünkü bu konuda iyiydi ve ben, Sam'in orada bir yerde olup bana dair hiçbir şey hatırlamadığını bilerek, hayatımın geri kalanı boyunca Connor'a mahkûm olacaktım.

Ayrıca, eğer kontrolle ilgili değişimler kalıcıysa, hatıraları olsun olmasın, Connor istediği zaman beni çocuklara karşı kullanabilirdi.

"Bunu da kabul etmiyorum."

Connor burnunu çekti. "O zaman hiçbiriniz gidemezsiniz. Buna ne diyorsun?"

"Sekiz saat ve zaman ilerliyor," diye hatırlattı babam, Connor'ın artan gerginliğinden zerre kadar etkilenmeden. "Çıkmazdasın, Connor."

Riley'nin arkasındaki adamların elleri silahlarına gitti. Riley muhtemelen yaralı dizinde hissettiği acı yüzünden, ağırlığını bir O yana, bir bu yana veriyordu. Hak ettiğini bulmuştu.

“Bizi sonsuza dek tutamazsın,” dedim. Ayağa kalktım ama Sam’in başından ayrılmadım. “Biz insanız. Özgür iradeyi, kendi hayatlarımızı yaşamayı hak ediyoruz; gizli bir şirketin ne her hareketimizi yönetmeye hakkı var, ne de hatıralarımızı çalmaya ve...”

“Ben kabul ediyorum.”

Geri çekildim.

“Ben kalacağım,” dedi Sam, bu ufak hareket bile hatırı sayılır bir çaba gerektiriyormuş gibi, zorlukla yutkunarak. “Diğer herkes gitsin.”

“Hayır.” Hızla öne eğildim. “Hayır, Sam. Hepimiz buradan gidiyoruz...”

“Buna izin vermeyecekler ve ben dövüşebilecek durumda değilim.” Yeniden öksürdü ve kan tükürmek için yan tarafına dönmek zorunda kaldı.

“Bir planımız var ve...”

“Planın canı cehenneme.” Göz kapakları ağırlaşmıştı. Yırtılmış kan damarlarının verdiği kırmızı leke yüzünden sol gözünün irisini seçemiyordum bile. Gözüme yaşlar doldu. Hayatımla ilgili gerçekleri daha yeni öğrenmiştim ve bunları kaybetmek istemiyordum. Sam’i kaybetmek istemiyordum. Onu *kaybedemezdim.*

Sesim umutsuz bir yakarış gibi çıktı ama umurumda değildi. “Sen bana kalan tek şeysin.” Eski, hatırlayamadığım hayatımdan kalan tek kişi.

O azimli bakışıyla beni paramparça ediyordu. “O zaman bırak, doğru olanı yapayım.”

Gözlerimi kapadım. Parmakları benimkileri buldu. Gözlerim dolmuş hâlde yüzümü göğsüne gömdüm. “Seni hatırlamayacağım.”

“Hatırlayacaksın,” diye fısıldadı saçlarımın arasından. “Bir gün seni bulacağım.”

Fazla sıkmamaya özen göstererek kollarımı etrafına doladım. Hâlâ esanslı sabun ve sonbahar sonu havası kokuyordu. Bunu unutur muydum? Adını unutur muydum? Bana verdiği hissi. Bana bakışını.

Sam’le aramızda ne vardı, hatta bir şey var mıydı, bilmiyordum ama göğsümde açılan boşluk bana bunun yeterli olduğunu, aramızdaki bağın belki de bilimsel, üretilmiş ve sahte bir şey değil de, gerçek olduğunu söylüyordu.

Bu, uğruna savaşmaya değer bir şeydi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Ben ayağa kalkarken bana attığı bakış şöyle diyordu: *Yapmak üzere olduğun şey her neyse, yapma.*

Ama yapmak zorundaydım ve Riley'den çaldığım tabancanın belimdeki güven veren baskısı, bana bunu yapabileceğimi söylüyordu. Ne kadar küçük de olsa, bir şansım vardı.

Yalpalayarak Riley'nin yanına gittim. *Zayıf ol.* Beni kelepçelemesine izin veriyormuş gibi ellerimi öne uzattım. *Savunmasız ol.* Kaşlarını kaldırdı ama yine de ceketinin içinden bir kablo bağı çıkardı. Ve ince plastik bileğimin iç tarafındaki deriye battığı anda, Riley'nin yaralı dizini tekmeledim ve tişörtümün altındaki tabancayı çektim. Connor'ın isimsiz adamlarından birini vurdum ve birden herkes koşuşturmaya başladı.

Nick adamın birine kafa attı. Cas başka bir tanesini yumrukladı. Biri beni yere indirmeyi başardı, tekme attım, ıskaladım, sonra tabancanın namlusunu yukarı kaldırıp yakın mesafeden ateş ettim. Üzerime kan boşaldı, adamı itip uzaklaştırdım ve güçlükle ayağa kalktım.

Nick sıska bir adamın işini bitirdi. Goril gibi bir adam, Cas'in çenesine bir aparkat indirdi ama Cas hâlâ ayakta duruyor, ayakkabısının topuğuyla adamın ayağını eziyordu.

"Durun!" diye bağırdı Connor. Şakağına dayadığı silahla, Sam'i yanı başında tutuyordu.

"Söylediğini yap, Anna." Sam'in alnında bir damar kabarmıştı. "Lanet olsun. Onun sözünü dinleyin, O zaman hepiniz gidebilirsiniz."

"Silahlarınızı bırakın," diye emretti Connor.

Söyleneni yapıp ellerimi havaya kaldırdım. "Ona bir şey yapma." Sam, "Anna," diye homurdandı.

"Seni bırakmayacağım," dedim sakin bir şekilde.

Connor kıkırdadı ama sesi neredeyse üzgün ve pişman çıkıyordu. "En azından programın başarılı olduğunu biliyorum. Şu ikisine bir bakın -ayrı kalmaya dayanamıyorsunuz. Birlikte çalışsak, programın çok daha başarılı olmasını sağlayabilirdik."

Ellerimi iki yanımda serbest bıraktım; kararlılığım son raddeye ulaşmıştı. "Senin için çalışmaktansa ölürüm."

Connor, Sam'i yere itti. Şimdi tabancası tereddüt etmeden beni hedef alıyordu. "Biliyor musun, küçük Anna? Bu kadar zahmete değmezsin. Sen çarkın dişlisisin yalnızca. Yerin doldurulmaz değil. Eninde sonunda, sensiz de her şey yolunda gidecektir." Gözlerini kısıp tetiği çekti.

Zaman durmuş gibi oldu. Darbeyi bekleyerek kasıldım ama O sırada babam kendini önüme attı. Kurşun ona isabet etti ve beni de kendisiyle

birlikte yere indirdi. Beton zemine çaptım ve babamın ağırlığı üzerime düştüğünde nefesim kesildi. Elinde bir tabanca vardı.

“Al bunu,” dedi neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesle.

Kaburgalarımın arasındaki boşluk sıkışma, çıtırdama gibi bir hisle doldu ama onu göz ardı edip tabancayı aldım. Babam yerde yuvarlanarak uzaklaştı. Connor’a nişan aldım ve bir anlık bir tereddüdün bile beni ondan sonsuza kadar kurtulmamız için bu tek şanstan mahrum etmesine izin vermeden ateş ettim.

Kurşun Connor’ın göğsüne isabet etti.

Bir el daha ateş etmeyi başardım; kurşun omzunu deldi.

Sendeledi.

Yeniden ateş ettim.

Bir saniyeliğine göz göze geldik. Sonra kanlar gömleğinden aşağı süzülmeye başladı ve zaman yeniden hızlandı. Son bir el daha ateş ettim - peşimden bir daha gelmeyeceğinden emin olabilmek için, bir tane daha.

Başında bir delik açıldı ve yana doğru yalpalarken gözleri boş boş bakıyordu.

Tüm oda sus pus oldu. Connor yere yığıldı.

Tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi bıraktım. Çocuklar dağınık bir yarım halka oluşturacak şekilde etrafımda duruyorlardı; elinde tabanca ve yüzünde hatırı sayılır büyüklükte bir çürükle Cas, gözlerini aydınlatan hoşnut bir gülümsemeyle Nick.

Diğer adamlar aramızda kalan boşluklara dağılmışlardı. Riley’nin yokluğuysa göze çarpıyordu.

Connor’ın birkaç adım ilerisinde Sam gözüme çarptı. Silahı bıraktım, telaşla yanına gidip onu sarstım. Kasıldı, inledi.

“Affedersin,” dedim. “İyi misin?”

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra açtı. “Lanet olsun, Anna, ölebilirdin.” Öksürdü. “Böyle pervasız davranamazsın…”

Onu öptüm. Kendimi geri çektiğimdeyse, “Kapa çeneni, tamam mı? Enerjiye ihtiyacın var,” dedim.

Yüzüne samimi bir gülümseme yayıldı ve ben, ona bir kez daha âşık oldum.

“Bence kendinde değil,” dedi Cas.

“Üzerimde ölme,” diye emrettim.

Bayılmadan tam önce, “Aklımdan bile geçirmem,” dedi.

***

Merdivenleri çıkarak B1 katına ulaşmayı başardık. Nick, Sam'in omzunun altına girmiş onu taşıyordu. Cas de aynı şekilde babamı tutmuştu. Öncesinde Nick, özellikle de ölmüşse, onu yanımıza almaktansa bırakmanın daha kolay olacağı mantığından yola çıkarak onun nabzına bakmak istemişti. Ama izin vermedim. Çünkü iyi olup olmadığını bilmek istemiyordum. Çünkü nasıl olsa, onu orada bırakmayacaktım.

Tam zemin kata çıkmaya başlamıştık ki B1'deki kapı çekilerek açıldı.

O kişi her kimse, Cas daha O eşiği geçmeden silahını ona doğrultmuştu.

Trev de gözlerini bize dikti.

Nick, Sam'i yere bıraktıktan sonra Trev'i duvara yapıştırdı. "Buradan çıkmamıza engel olmaya çalış da öldüreyim seni."

Trev ellerini yukarı kaldırdı. "Çalışmayacağım ama bilmelisiniz ki Riley sizi girişte bekliyor ve daha çok adam getirtti. Dışarı çıkmanıza ben yardım edebilirim."

"Ve biz de sana güvenmeliyiz, öyle mi?" dedim.

Cas, "Sen bir hainsin, adamım," diye ekledi.

Trev alınmış gibi göründü. "Ben hiçbir zaman sizden biri değildim. Her zaman gizli görevdeydim."

Cas omzundaki babamın pozisyonunu değiştirdi. "Bizi kandırdın."

"Görevimi yaptığımı düşünüyordum. Sanıyordum ki..." Gözlerinin kenarlarında bir parça pişmanlıkla, gözlerini kırpıştırdı. "Buradaki dosyalara gizlice girdim ve sanırım haklısınız. Ben de başlarda sizin gibiydim ama bir noktada, bana onların tarafında olduğumu düşündürdüler. Sevdiğim birini kurtarmak için çalıştığımı düşündüm. Bana öyle söylediler. Gizli görevin bu kadar uzun süreceği hiç beklenmiyordu. O laboratuvarda ben de sizler kadar tutsaktım."

"Şimdi kimin tarafındasın?" diye sordum.

"Hiç kimsenin. Ama buradan çıkmanıza yardım edebilirim." Nick, Trev'i tutmayı bıraktı, onu itti. "Senin peşinden hiçbir yere gelmem."

"Girişe girer girmez durdurulacaksınız." Bir adım attı, sonra durdu. "Bu kapıdan girince..." arkasını işaret etti "...garaja çıkan bir koridor var. Orada alabileceğiniz bir araba var."

Çocukların yüzünden şüphe okunuyordu.

Harekete geçmek için şiddetli bir arzuyla tişörtümün kenarını çekiştirdim. Oradan çıkmak istiyordum. İyi olduğundan emin olmak için

Sam’in her yerine bakmak istiyordum. Ve orada durup onların tartışmalarını ne kadar uzun süre dinlersem, Sam’le ilgilenmeye başlamam da O kadar gecikecekti.

“Bu noktada kaybedecek bir şeyimiz yok,” dedim. “Ve bunun bir anlamı olmasa bile ona inanıyorum.”

Nick pufladı ama yine de, Sam’i yeniden omzuna kaldırdı. “Pekâlâ, gideceğiz. Ama bize yine ihanet edersen, Tanrıya yemin ederim ki...”

Trev kaşlarını kaldırdı. “Dur tahmin edeyim; beni öldürürsün?”

“Bunu bir söz olarak kabul edebilirsin,” dedim ve bunu samimiyetle söyledim. Trev bana buruk bir bakış attı; onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

“Haydi yolu göster.”

***

Trev’in bizi götürdüğü araba sıradan, camları filmli, duman grisi bir sedandı. Anahtarı kontağa takılmış, bekliyordu. Trev’in yardımıyla babamı arka koltuğa koyup Sam’i de yanına yerleştirdik. Nick direksiyona geçti, ben öbür tarafa yürüdüm, Cas de hemen arkamdaydı.

“Bekle.” Trev elini pantolonunun cebine soktu ve siyah bir flaş bellek çıkardı. “Bu bilgileri ister misin istemez misin, bilmiyorum ama herkesin dosyaları bu bellekte. Baştan sona. Hatıralarınızdaki bazı boşlukları aydınlatabilir. Bu kadarını hak ettiğini düşünüyorum.”

“Teşekkürler,” dedim ve belleği aldım.

Cas, Trev’in sırtına vurdu ve temasın neden olduğu güçlü ses garajda yankılandı. “Yine de pisliğin tekisin.”

Arabaya girmek için yürüdüm ama Trev beni durdurdu. Tüm duyularım alarma geçti. Bu da, onunla ilişkimin ne kadar kısa sürede değiştiğiyle ilgili sayfalarca şey söylüyordu. Bundan nefret ediyordum. Yaptığı şeyden nefret ediyordum.

“Evet?”

Sol gözünün etrafı bir çürük yüzünden morarmıştı. Çok yorgun ve perişan görünüyordu. “Bunca yıldır... Bilmeni istedim ki...” Nick, “Haydi!” diye gürledi.

Trev biraz daha yaklaştı, söylemek üzere olduğu sözler, yüzleşemeyeceği kadar hassas ve gerçekmiş gibi başını eğdi. “Sen gerçekten de O laboratuvardaki tek iyi şeydin. Bunu bilmeni istedim. Söylediğim, yaptığım her şey gerçekti, kimliğim olmasa bile.”

“Sen en iyi arkadaşımdın.” Tüm gerilimin omuzlarımdan boşalmasına izin verdim. “Sana artık aynı şekilde bakamam. Hiçbir zaman.”

“Biliyorum.”

Onu hazırlıksız yakalayınca gidip sarıldım. Bana kendini yaslayıp sıkıca sarılmadan önce geriye doğru sendeledi. “Kendine iyi bak,” dedim.

“Sen de. Peşinden gelmeyi bırakmayacaklar, biliyorsun.” Connor ölmüş olduğuna göre, “Onlar’ın kim olduğundan emin değildim; Trev, Riley’yi mi yoksa daha üst kademeden birini mi kastetmişti, bilmiyordum. O anda pek de umurumda değildi. Arka koltukta Sam’in yanına süzülüp de güçsüz elini elime almadan önce, başımla selam vererek sessiz bir veda ettim.

Trev, “Ben çıkış kapısını açacağım,” diye seslendi, “Ve kendi başınıza kalacaksınız.”

Nick motoru çalıştırırken, “Kulağa şahane geliyor,” diye mırıldandı.

Trev çıkış kapısına bir şifre girdi. Garaj kapısı, metal parçaları yukarı kayarak yükselirken tangırdadı. Nefesimi tuttum çünkü bir yandan Trev’e inanmak isterken, bir yandan da diğer tarafta Riley’nin beklemediğinden emin olamıyordum.

Açıklıktan içeri gün ışığı süzüldü ve ödünç aldığımız sedanın cilalı kaportasını ışıldattı. Nick arabayı hafif yokuş, asfalt bir yoldan çıkarıp trafiğe karıştı.

***

Babam yaklaşık on beş kilometre sonra yüzünü buruşturarak uyandı. Sırtında bir kurşun yarası vardı. Derisi yumurta beyazına dönmüş, gözünün etrafını mor bir halka sarmıştı.

“Beni hastaneye götürün,” diye mırıldandı ve buna itiraz etmedik. Birkaç dakika sonra Nick bir hastane buldu.

Cas tekerlekli sandalye bulmaya gittiğinde, “Kalmamızı ister misin?” diye sordum.

Babam başını hayır dercesine salladı. “Buradan mümkün olduğunca uzaklaşın.”

“Ama...”

“Anna.” Bana daha önce hiç olmadığı kadar babacan bir bakış attı. “Gidin. Lütfen.”

Cas bir tekerlekli sandalyeyle birlikte yeniden göründü. Çocukların yardımıyla babamı arabadan çıkarıp tekerlekli sandalyeye oturttum ama herkesin epey çaba sarf etmesi gerekti. Hepimiz bir şekilde yaralıydık.

“Ne anlatacağız?” dedi Cas. “Evsiz mi diyelim?

Nick gömleğinin kollarını kıvırdı. “Onu böyle bulduk diyelim mi?”

“Ben yaparım,” dedim tekerlekli sandalyenin başına geçerek. “Döndüğümde burada olacaksınız, değil mi?”

Cas gamzeleri ortaya çıkacak şekilde sırıttı. “Bir yere gittiğimiz yok.”

Otomatik kapılar *vınn* diye açıldı ve bu bana eski çiftlik evimizdeki laboratuvarın giriş kapısını anımsattı. Ona ne olacağını düşündüm. Babam nerede yaşayacaktı? Ya benim eşyalarım? Eksikliğini duyabileceğim hiçbir şey aklıma gelmedi. Çizimlerim, belki. Hepsi bu kadardı.

“Affedersiniz,” diye seslendim. “Bu adam yaralanmış.” *Yaralanmış* demenin *vurulmuş* demekten daha iyi olacağı kanaatine varmıştım. Beni de sorgulamalarını istemiyordum.

Yazı masasının arkasındaki bir kadın, şık çağrı cihazındaki bir düğmeye basıp, “Hemşireler geliyor,” dedi.

Tekerlekli sandalyenin ön tarafına geçtim ve babamın elini tuttum. “İdare edebilecek misin?”

Başını yana yatırdı. “Ben iyi olacağım. Gidin artık.”

“Seni bir daha görecek miyim?”

“Bunu ister misin ki? Yaptıklarımdan sonra...”

“İsterim. Tanıdığım tek kişi sensin. Her zaman babam olacaksın.” Bana bakmaktan kaçınarak başını iki yana salladı; acaba O da kendini ağlayacak gibi hissediyor mu diye merak ettim. “Bunu söyleyeceğini hiç sanmazdım. Gerçeği öğrendikten sonra.”

Bir hemşire hızla gelip tekerlekli sandalyenin başına geçti. “Ne oldu?”

“O yaralı... ben... şey...”

“Beni yerde bu hâlde yatarken bulmuş,” dedi babam. “Bu genç hanım olmasaydı, ölebilirdim.”

“Onu acil servise alalım.” Başka bir hemşire, kapının otomatik açılma tuşuna bastı. Geniş kapı açıldı, ardında hareketli bir acil servis göründü.

Hemşireler sandalyeyi iterken, babam göz kırptı.

Dışarı çıktığımda, bekleyen arabaya binip Sam’in yanına sokuldum. Gözleri aralıktı.

“Uyanmışsın. Şükürler olsun. Bir doktora görünmen için seni ikna edemem, değil mi?”

“Cas beni düzeltir,” dedi hırıltılı bir sesle.

Cas pufladı. “Bilmiyorum, dostum, bu tehlikeli olabilir. Başlangıçta olduğundan daha az organla çıkabilirsin bu işten.”

Nick arabayı kaldırım kenarından çekerken, Sam parmaklarını benimkilere geçirdi. Ruhumun her yerine yayılan gerçek bir gülümsemeyle güldüm. Çünkü çocuklar yine yanımdaydı. Çünkü başarmıştık. Özgürdük.

OTUZ BEŞ

Port Cadia mezarlığının ortasında otururken gevrek otlar altımda çıtırdıyordu. Koca taşların kaidelerinde ve ölmüş çiçeklerin yalnız saksılarında yapraklar birikmişti.

Mezar taşlarında yazan isimleri tekrar tekrar okudum.

CHARLES O'BRIEN
İYİ BİR KOCA VE BABA

MELANIE O'BRIEN
İYİ BİR EŞ VE ANNE

Kendimi tuhaf ama yine de *gerçek* anne babama bir şekilde yakın hissederek sessizliğe, "Merhaba," dedim. "Ben Anna. Eve dönebilmek uzun zamanımı aldı. Ama buradayım."

Babamın mezar taşının sade kenarında elimi gezdirdim, ardından anneminkini okşadım. "Keşke sizi hatırlayabilseydim."

Aklıma bir şey gelmesini; eski bir hatıranın, Şubenin yarattığı derin çukurdan yukarı çıkmasını bekledim. Ama hiçbir şey gelmedi. Annemin saçlarının ne renk olduğunu bile bilmiyordum. Babamın da benim gibi elâ gözlü olup olmadığını da.

Belki fazla şey bekliyordum. Mezarlarını görmek şimdilik yeterliydi. Buradaydım, onlar gerçekti ve bu da bir başlangıçtı. Şimdi onların kim olduklarını keşfetmek ya da ailemden kalan başka kimse, mesela boşlukları doldurmama yardımcı olabilecek bir amca ya da teyze olup olmadığını öğrenmek için dünya kadar zamanım vardı.

Sam yanıma çöktü; iki haftadan beri ona acı veren yaraları hâlâ iyileşmemişti. Saçları şimdi daha uzun, daha koyuydu, neredeyse kalın kanvas montunun siyahıyla aynı renkti. Kasım sonuydu ve kar, tutmayı henüz başaramasa da yumuşak taneler hâlinde etrafımıza düşüyordu.

"Onları buldum," dedim.

Sam elini havada sallayarak diğerlerine mezarların bulunduğunu haber verdi. Cas ve Nick dövme demir parmaklığın arkasındaki otoparka park

ettikleri arabaya gidip bizi yalnız bıraktılar. “Dani’nin bir mezarı var mıdır sence?” diye sordum.

Sam dışarıya, mezarlığın ötesine baktı. “Bilmiyorum. Arayabiliriz.” Onun için içim sızlayarak başımı salladım. Flaş bellekte bulduğumuz azıcık bilgiden onun, Sam çiftlik evindeki laboratuvara getirilmeden kısa süre önce öldüğünü öğrenmiştik. Nasıl olduğunu bilmiyorduk. Bir soru daha cevapsız kalmıştı.

Onun ablam olduğunu düşünmek hâlâ tuhaf geliyordu; çünkü ona dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Bunun yerine onu, uzun zamandır ortalarda olmayan ve benim hiç tanımadığım ama belli ki zamanında Sam için çok şey ifade etmiş bir akraba gibi düşünüyordum. Tarif edilemeyecek kadar harika biri olmalıydı.

İçimden ilkbaharda yeni bir şeyle birlikte geri geleceğime söz vererek saksıdaki yaprakları alırken, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum. “Buradan nereye gidiyoruz?”

Sam’in iyileşmesini beklediğimiz son birkaç hafta boyunca, Upper Peninsula’daki bir motelde kalmış ama dün gece oradan çıkış yapmıştık. Güneye giderken Port Cadia’ya uğramak Sam’in fikriydi. “Sayfayı kapatman için,” demişti ve şimdi buradayken, bundan dolayı minnet duyuyordum ama bu kasabada olmak beni huzursuz ediyordu.

“Bir süreliğine yerleşecek bir yer bulacağız,” dedi Sam. “Flaş bellekteki bilgilerin devamını çözümlemek için daha kalıcı bir yer. Bizim gibi başkalarının da olup olmadığını ve Şube’nin onlarla ne yapmayı planladığını öğrenmeliyiz.”

Şube’nin elinden kaçar kaçmaz dosyaları incelemeye girişmiştik Dosyalarda adı geçen şekliyle, Değiştirilen ilacı hakkında ve onun hepimizi nasıl etkilediğiyle ilgili bilgiye ulaşmıştık bile. Ama yüzlerce dosya vardı. Her şeyi düzene sokmamız biraz zaman alacaktı. “Seni tehlikeye atmadığımdan eminsin yani?”

Sam başını yana eğdi ve bana kesinlikle saçmaladığımı söyleyen bir bakış attı.

“Pekâlâ...” omuz silktim “...tahmin yürüteceğime sorayım dedim. Öğrendiğimiz şeylere bakılacak olursa, Nick çok da haksız değildi. Ben bir sorumluluğum ve belki de daha güvenli olan...”

“Kes şunu.” Ayağa kalktı.

Sam elini uzatıp beni ayağa kaldırırken, annem ve babama sessiz bir veda ettim. Ama ayağımı sıkıca yere bastığımda bile, Sam elimi bırakmadı.

“Sen bir sorumluluk değilsin. Tedavi dosyasında onlarca kez okudum. Kontrol faktörleri kalıcı değil.”

“Ama ne zamana kadar devam edeceklerini bilmiyoruz. Şube’nin beni ele geçirip de sana karşı kullanabileceklerinden endişe etmiyor musun?”

Yürümeye ve beni de yanında götürmeye başladı; ellerimiz hâlâ kenetliydi. “Bu, beraber olmamız için başka bir neden. Güvendiğim tek kişi sensin. Bu bir kenara atılacak bir şey değil.”

Gülümsedim. “Bana Cas’ten daha mı çok güveniyorsun?”

“Cas bir kasa birayı bana tercih eder.”

Kahkaham mezarlıkta yankılandı. “Bu doğru değil!” Yüzüme gelen saçı arkaya attım. “Diğerleri hep arkandalar.”

“Yine de hayatımı kurtaran sendin.”

İçim, çıplak tene güneş ışığı düşmesi gibi sıcak bir hisle doldu. Haklıydı, elbette. Buna itiraz edemezdim. Onu hep önemsemiş, hatta sevmiştim ama birisi için hayatını riske atmak işleri değiştiriyordu. Bu sadece aşk değildi. İç içe geçmiş milyon tane başka şeydi. Adını bile koyamadığım hisler.

Onun için ölürüm dediğimde ciddiydim. Ve onun da benim için hayatını riske atacağını biliyordum.

Bir rüzgâr esti ve yaprakları yol boyunca dağıttı. Kar artık yumuşak değil, lapa lapa yağıyor, yüzümüze çarpıyordu. Sam’e daha çok sokuldum. Elim montunun kıvrımını sıyırdı.

Bir sıra mezar taşının sonuna geldiğimizde durdu. Omuzlarımız çarpıştı. Beni izlediğini hissettim. “Hangi rengi kullanırdın?” Ona bakarken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Gökyüzüne baktım. “Titan beyazı. Öyle saf bir beyaz ki, neredeyse...

Bir adım atıp durdu ve beni kendine çekti. Parmağının nazik bir dokunuşuyla çenemi kaldırdı. Aramızda yalnızca birkaç santimlik bir boşluk kalmıştı. Kar yüzümde eriyordu. Rüzgâr artık O kadar soğuk gelmiyordu.

“Tadını alabilirsin?”

Aramızdaki boşluk kapandı. Dudaklarını benimkilere bastırdı.

TEŞEKKÜRLER

Hayatım pek çok yönden çılgınca ve muhteşem bir şekilde değişti ama bu kadar çok çılgın-muhteşem insanın yardımı olmasaydı, bunların hiçbiri mümkün olmayacaktı.

Öncelikle eşim JV'ye, benden hiç şüphe etmediği ve tekrar tekrar başarısız olduğum zamanlarda beni toparladığı ve karın kasları, dönüm noktaları ve kusursuz kitap isimleriyle ilgili bitmek bilmez konuşmalarımı dinlediği için teşekkürler.

Yıldırım hızındaki, bana daima destek veren ve neyi, ne zaman söylemesi gerektiğini hep bilen menajerim Joanne Volpe'ye. Onsuz bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Ayrıca onun rehberliği ve çok yönlü başardı kişiliği olmasaydı, aklımı yitirmiş olacağımdan da şüpheleniyorum.

Bu kitapta başından beri bir şey görmüş ve onu çok daha iyi hâle getirmeme yardım etmiş olan editörüm Julie Scheina'ya. Bilgeliğin, nazik sözlerin ve seksi erkekleri hiç yılmadan desteklediğin için teşekkür ederim.

Nancy Coffrey Literary'deki diğer herkese de teşekkür ederim. Nancy, Sara, Kathleen ve Pouya. Tum Litde, Brown ekibine, pek çok konuda anlatılamayacak kadar müthiş oldukları ve bu kitabın başarılı olmasına yardım ettikleri için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım: Holly Westlund, Robin Prehn ve Deena Lipomi'ye. Özellikle çok değerli geri bildirimleri, cesaret verici e-postaları ve TÜM ZAMANLARIN en iyi amigosu olduğu için Deena'ya teşekkürler.

Başından beri benimle olan en iyi arkadaşım Stephanie Ruble'a. Bu yolda beraber yürüdük. Macera daha yeni başlıyor.

Patricia Riley ve Danielle Ellison'a, beni nasıl ve ne zaman güldüreceklerini bildikleri için sevgilerimi gönderiyorum. Revizyon kurabiyeleri, #seksierkeklerkazanır tweet'leri ve sarsılmaz dostluğunuz için teşekkürler.

Sevgileri, cesaretlendirmeleri ve destekleri için, arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim.

Ve çok özel bir teşekkür de WSB ekibine: Tracy, Diane, Jer, Vicki, Karen, Josh ve Adama. Bir kadının isteyebileceği en iyi çalışma arkadaşlarıydınız.

Son olarak, tüm yazar camiasına, muhteşem oldukları için teşekkürler. Kitap yazmak bazen kasvetli bir çabadır ve bu yolculuğu tek başıma asla sonlandıramazdım.

Notlar

[←1]

Artistik pulların öncüsü olan, Kanadalı bir sanatçıdır (ç.n.)

[←2]

Fal bakmada ve tavsiye vermede kullanılan bir tür oyuncak, (ed.n.)